

Ác Phu Đường Đạo

Contents

Ác Phu Đường Đạo	1
1. Tiết Tử	1
2. Chương 01 Phần 1	3
3. Chương 01 Phần 2	8
4. Chương 02	12
5. Chương 03	18
6. Chương 04	24
7. Chương 05	29
8. Chương 06	36
9. Chương 07	42
10. Chương 08	48
11. Chương 09	54
12. Chương 10 Phần 1	60
13. Chương 10 Phần 2 (hết)	65

Ác Phu Đường Đạo

Giới thiệu

Văn án: Không phải là ở bên người, cả đời này chỉ nắm tay người, chỉ yêu một mình nàng hay sao? I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-phu-duong-dao>

1. Tiết Tử

Tiết tử

Mạc Vũ Phi ngơ ngác nhìn que thử thai, rút giấy vệ sinh đem nó bao lại cẩn thận, mới dám ném vào thùng rác.

Mang thai.

Nàng vỗ về cái bụng, nhẩn nại suy nghĩ xúc động muốn lao ra khỏi phòng tắm nói với trượng phu, chờ ngày mai xem qua bác sĩ kiểm tra xem có nhầm lẫn hay không rồi mới báo sau, miễn làm cho trượng phu mừng hụt.

“Đứa nhỏ người ở đâu?” nàng ngậy ngốc vuốt ve cái bụng nhỏ giọng nói chuyện, trên khuôn mặt đầy tàn nhang không giấu được niềm vui sướng.

Kết hôn đã nhiều năm, vợ chồng vẫn là mong một đứa nhỏ, rốt cục làm cho nàng đợi đến ngày này.

Đứa nhỏ đến thật đúng thời điểm. Trượng phu biết được nhất định là vui vẻ, có lẽ còn có thể bởi vậy thay đổi sự lãnh đạm đối với nàng.

Nghĩ đến trượng phu cố tình xa cách, ý cười trên mặt nàng nhất thời giảm xuống.

Cho tới nay trượng phu đối với mình tìm mọi cách che chở, làm cho nàng chưa từng hoài nghi tình yêu của hắn biến mất, rất tin chính mình là thê tử hạnh phúc nhất, nhất định là có thể ân ái đến bạc đầu. Nhưng là...

“Không có việc gì, nhất định là ta nghĩ nhiều lắm.”

Nàng lắc đầu, xua đi suy nghĩ bất an trong đầu, phụ nữ có thai phải giữ tâm trạng luôn sung sướng, nàng không muốn phải sinh khổ oa nhi.

“Duẩn...”

“Có lẽ tách ra một thời gian đối với ta và vũ thường đều tốt...”

Tách ra?!

Mặc Vũ Phi trái tim bỗng dưng co rút lại, nhẹ nhàng che đậy cước bộ ngừng trước cửa phòng.

“...Nếu ta tùy thời điểm có khả năng dời đi, không bằng sớm làm cho nàng thích ứng cuộc sống độc lập, đến lúc đó ta mới có thể không vướng bận buông nàng đi. An tâm rồi đi...”

Ôn Duẩn Bân anh tuấn đứng quay lưng với cửa nên không phát hiện ra gương mặt trắng nhợt của thê tử.

Mặc Vũ Phi ôm môi, đi bước một lui cách thư phòng trở lại phòng ngủ, ngã ngồi cho giường.

“Nguyên lai không phải ta đa tâm, hẳn thật sự tính rời đi ta...”

Vì sao? Nàng rốt cuộc làm sai cái gì?

Không phải nói tốt lắm, cả đời này, chỉ nắm tay nàng, chỉ yêu nàng một người, chỉ sống nàng tốt cuộc?

Không phải đáp ứng rồi, hẳn phải làm bằng hữu tốt nhất của nàng, là người thân cận nhất, trượng phu chung thủy nhất, đời này ôm lấy nàng, không bao giờ nữa làm cho nàng cảm thấy cô đơn bất lực, cùng nhau đầu bạc đến lão?

Cả đời còn chưa đi đến cuối, trượng phu cũng đã đối nàng chán ghét, đã muốn quên lời thề?

Kia vẫn là ông trời của nàng, của nàng, nàng từ nhỏ yêu say đắm, là nam nhan mà nàng ngưỡng mộ, thật muốn bỏ nàng mà đi?

“Cực cực, mẹ nên làm cái gì bây giờ? Muốn làm như thế nào, mới có thể vãn hồi tâm của ba người, làm cho hắn đừng rời khỏi chúng ta mà đi?”

Mặc Vũ Phi ưu thương vỗ về bụng tự nói, niềm vui sướng vì mang thai tại đây một khắc hoàn toàn trôi đi, chỉ còn lòng tràn đầy bàng hoàng thất thố.

Lệ, đi theo không tiếng động rơi xuống.

2. Chương 01 Phần 1

Chương 1

Trong một góc, vài học sinh cao trung đang kéo bè lũ đánh nhau. Không phải nói là một đám người đang vây đánh một người.

“Ta nói, cái kia nữ nhân ta một chút hứng thú cũng không có, các ngươi là điếc sao?!”

Ôn Duẫn Bản dùng sức giãy thoát khỏi sự kềm kẹp của hai thiếu niên, một đôi mày kiếm cao ngất, ánh mắt bức nhân, bạc môi mằn thành lãnh cứng rắn thẳng tắp, ngạo nghễ đứng thẳng bề ngễ mọi người.

Đêm nay, hắn bỏ học bỏ tức ban khóa ở trên đường lưu đạ, mặc danh kỳ diệu bị này đám trẻ hư ngăn chặn, nói là hắn đoạt trong bang một người nào đó, trời biết rõ ràng là kia cô gái đối hắn chết triền lạn đánh, hắn cần bản khinh thường.

Hắn nói thật, đối phương ngược lại nói hắn ý định khoe ra, quá kiêu ngạo, song phương một lời không hợp liền ra tay quá nặng.

“Ai nghe ngươi vô nghĩa!” Đầu lĩnh tóc húi cua thiếu niên vẻ mặt ngoan kỉnh. “Đánh cho ta!”

Ôn Duẫn Bản vội vàng lau đi khoe miệng máu tươi, học quá vài năm Taekwondo hắn cũng không đang sợ, lại lần nữa nắm tay nghênh chiến.

Chính là, hắn tựa hồ có chút sai đánh giá tình thế.

Cho dù hắn cao lớn, mới quốc tam đã có không thua gì ba nam sinh cấp ba thân hình cao lớn, bắt quá nếu so sánh, đối hắn mà nói vẫn là rất cố hết sức.

Làm không ít học tử, học muội mê luyện tuần mỹ khuôn mặt đã muốn bị đánh thành đầu heo, luôn uất nóng thẳng bạch áo sơ mi bị rách, bị nhàu nát, còn dính đầy vết máu, khi hắn là sát thù cha nhân đường như ngoan độc quyền cước vẫn đang không ngừng nghĩ

“Ngươi giờ thành cái dạng gì, dám theo ta theo đuổi nữ nhân?!” Tóc húi cua thiếu niên đắc ý cười gian. “Phản kháng cái gì mà phản kháng, còn tưởng chính mình là con huyện trưởng? Ai chẳng biết mẹ ngươi là kĩ nữ, lão nhân kia cần bản là thương tâm đứa con đã chết, nhất thời nổi điên mới thu dưỡng ngươi này tạp chủng! Lão ba ta nói không chừng muốn chơi đùa mẹ ngươi, muốn biết hay không đi theo người mẹ đã chết của ngươi xác nhận một chút, ha~!”

Những lời độc ác trào phúng nghe ra, mỗi một lời hướng đến nội tâm Ôn Duẫn Bản chém một nhát, so với những quyền cước đánh trên người hắn còn đau hơn vạn phần.

Thân là rượu quốc danh hoa mẹ hắn mất khi hắn sáu tuổi, nguyên bản lão ba không tiếp nhận hắn, bởi vì duy nhất con trai độc nhất bất ngờ tử, lại mất đi khả năng có con, mới đưa hắn từ viện mồ côi về tiếp nhận tổ tông.

“Sự thật” này làm hắn không có lời nào phản bác.

Bất quá hắn chịu làm con rỗi gối, là thế thân cho người anh đã mất, không ai thềm để tâm đến hắn, chỉ mang sự tồn tại của hắn ra làm trò cười...

Người là ác ma! Ta rốt cục tạo nên nghiệt gì thế này. Muốn ta nuôi nấng con của tiện nữ kia.

Ngươi dựa vào cái gì mà chiếm vị trí của con ta? Ngươi sao không đi theo người mẹ đã chết của ngươi...

Vì sao người chết không phải tạp chủng nhà ngươi? Chết tiệt rõ ràng là ngươi...

Bác gái từng nói qua những lời độc ác này, trong nháy mắt những lời này lại nhảy lên trong đầu Ôn Doãn Bản, bên tai không ngừng truyền đến những lời chế giễu của mọi người, những lời này như độc dược dần dần phá hủy nội tâm hắn, hủy hoại ý chí muốn sống của hắn...

Đột nhiên, Ôn Duẫn Bản không phản kháng nữa...

Hắn bị đánh bại, nghĩ rằng chết đi như vậy cũng tốt, dù sao trên đời này cũng không có người cần hắn, thương hắn...

Sự sống, đã không còn nhiều ý nghĩa nữa...

“Bác cảnh sát, mau tới đây! Trong này có người đánh nhau!”

Mấy kẻ đang đấm đá Ôn Duẫn Bân bất ngờ dừng lại, nhìn tiểu cô nương đang kích động gọi cảnh sát.

Đoàn người liếc nhìn nhau, không ai có dũng khí đi kiểm tra xem có cảnh sát thực hay không, lại nhìn một người bị đánh mặt mũi thâm tím, một đám người vội vàng trào qua tường, bỏ trốn mất dạng.

Tiểu cô nương xem đám kia hung thần ác sát chạy hết, do dự một lát mới cố lấy dũng khí hướng Ôn Duẫn Bân đi đến, hướng bên người hắn ngồi xổm xuống.

“Đại ca, đau không?”

“Vô nghĩa!”

Bị đánh cho như thế uất ức, Ôn Duẫn Bân tâm tình có đủ ác liệt.

“Người làm cho bọn họ đánh xem đau hay không đau! Làm... làm chi hỏi vô nghĩa!”

Hắn miễn cưỡng mở thùng đặc trưng cống hoàn ánh mắt muốn mắng vài câu, bỗng nhiên phát hiện “Cứu” của hắn đúng là cái mới lạ, bảy tuổi tiểu nữ sinh, hắn đến miệng thô tục dám nuốt trở về.

Ai, thế nhưng lưu lạc đến bị tiểu nữ sinh cứu...

Hắn thở dài, hướng nàng phía sau nhìn lại, trống rỗng, ngay cả cái quỷ ảnh cũng không có.

“Cảnh sát.”

Hiện tại là như thế nào, phải đợi hắn đổ máu quá nhiều mà chết mới xuất hiện, vì hắn hiện tại thê thảm hình dạng không ra người mới đến đưa đi phải không? Nếu tử bất thành, làm ơn hảo tâm chút sớm một chút đưa hắn chạy chữa, thật sự rất đau nha...

“Không có cảnh sát, ta lừa bọn họ.” Tiểu cô nương cười đến có chút điên.

Hắn trừng lớn mắt... tuy rằng mí mắt bị thương nhưng miễn cưỡng cũng có thể nhắm lại.

“Không cảnh sát người còn chạy đến muốn chết! Không sợ những người đó đánh người? Lần tới lại gặp người ta đánh nhau, nhớ rõ tránh xa ra, bằng không người chết như thế nào cũng không biết!”

Tiểu cô nương bất an giảo bắt tay vào làm chỉ. “Nhưng là... Bị đánh đau quá, ta nghĩ cứu đại ca ca...”

Đột nhiên, một cỗ lo lắng chảy qua Ôn Duẫn Bân đáy lòng, hắn nhìn ánh mắt của nàng ôn nhu. Không thể tưởng được một cô gái không cùng huyết thống với hắn, so với người nhà của chính mình còn quan tâm sự chết sống của hắn hơn.

“Tóm lại, lúc này cảm tạ.” Hắn tầm mắt phiêu di, có chút xấu hổ. “Ta gọi là Ôn Duẫn Bân, người tên là gì?”

“Mạc Vũ Phi, đừng là...” Nàng nhăn lại mi, nhất thời tìm không ra từ nào liên quan để giải thích.

“Mạc Vũ Phi? Ta nhớ kỹ.”

Ôn Duẫn Bân sẵn sàng nói tiếp vì nàng giải vây, sau đó thử muốn bò lên thân, đáng tiếc vô ích.

“Sẽ giúp ta một sự kiện... Ngõ nhỏ đi ra ngoài quẹo trái, quá một cái đèn xanh đèn đỏ có siêu thị, đi thỉnh nhân viên cửa hàng kêu xe cứu thương đưa ta đi bệnh viện, ta không cử động được.” Dù sao đều làm cho nàng cứu, lại nhờ giúp đỡ chắc cũng không sao.

“Àn.”

Mạc Vũ Phi chạy ra đi vài bước, đột nhiên lại chạy về đến, lo lắng lo lắng ngồi lại bên người.

“Làm chi?”

Ánh mắt nàng lo lắng nhìn vết thương của hắn

“Vạn nhất ta đi, người xấu lại trở về làm sao bây giờ?”

Nàng ngẩng đầu cảnh giới nhìn phía tường thấp, phảng phất như đám trẻ hư kia vừa mới đánh lén.

Ai, người ở chỗ này thì phải làm thế nào đây? Còn không liền theo giúp ta cùng chết!

Nhưng Ôn Duẫn Bản không dám đem lời nói trong lòng ra dọa tiểu hài tử.

“Có! Ta trước đem người đưa tới đầu ngõ, bọn họ trở về liền nhìn không thấy người.”

Uống! Dừng tha?!

Hắn còn không có lấy lại tinh thần, Mạc Vũ Phi hai tay nho nhỏ đã muốn giữ chặt hai chân của hắn, muốn tự ý hành động.

“Không cần, bọn họ không có can đảm lại trở lại, người mau buông tay.” Hai chân bị tóm ở tư thế dọa người như thế thật sự làm cho hắn rất muốn khóc, cổ tình lại không thể nẩy sinh ác độc đem nàng đá văng ra.

“Vạn nhất bọn họ thật sự trở về đâu? Ta sẽ lo lắng.”

Ôn Duẫn Bản sưng sốt, thoáng chốc mềm lòng vài phần, ngay cả khẩu khí đều trở nên ôn nhu. “Thật sự không cần lo lắng, huống chi người cũng kéo không nổi ta.”

“Ta có thể! Ta sẽ cố gắng!”

Mạc Vũ Phi để hai chân hắn ở nách, lại dùng song chưởng nắm chặt hắn rắn, đem hết bú sữa khí lực đem nhân liệu mình ra bên ngoài kéo, thật đúng là kéo hắn đi.

Nhưng kỳ thật, đó là bởi vì Ôn Duẫn Bản cũng cố gắng dùng hai tay chống thân mình “Mấp máy” về phía trước.

Ai dạy hắn cá tính hướng tới là gặp mạnh tắc cường, ngộ nhược tắc nhược, xem này tiểu nữ sinh như vậy liệu mình tưởng bảo hộ hắn, không thành toàn nàng thật sự bắn khoắn, chính là...

Đáng chết! Lại là kẻ hỗn đản ở trong ngõ nhỏ quảng một đồng rác cùng đá vụn! Đâm vào ta mông đau quá a ~~

Mạc Vũ Phi nghe không thấy trong lòng hắn khóc thét, đem người kéo dài tới đầu ngõ an trí hào, lập tức chạy tới hướng siêu thị cầu cứu, thẳng đến nhìn xe cứu thương đem Ôn Duẫn Bản đưa hướng bệnh viện chữa trị, mới an tâm về nhà.

“Lang!”

Mạc Vũ Phi vừa mở cửa, một cái vỏ bia rỗng bay thẳng tới, đánh trúng mặt tường rơi những mảnh vụn xuống đất, phát ra chói tai tiếng vang, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không khỏi hoảng hốt.

“Gọi người đi mua bình rượu còn chạy đi đâu?! Lâu như vậy mới trở về, đồ vô dụng! Cút ra ngoài cho ta! Nuôi người có ích lợi gì? Sớm hay muộn cũng là cùng nam nhân chạy!”

Mạc phụ say khướt nằm lả lốc ở sôpha, nhìn vào tường đã 80, lại mất cân đối dinh dưỡng, có vẻ so với đứa con gái tám tuổi còn gầy yếu hơn nhiều đang gằm rú với nàng.

“Rượu đâu? Còn không mang đến cho ta!”

Mạc Vũ Phi bị mắng, toàn thân run lên, chạy nhanh ra ngoài mau về một bình rượu.

“Không phải gọi người mua hai bình?”

“Trưởng giới, tiền không đủ.”

“Khư! Tiền lẻ đâu?”

“Ồ...”

“Ồ...”

Mạc Vũ Phi thân thủ hướng túi tiền sờ mó, thế này mới phát hiện túi tiền bị rách, tiền lẻ đã bị đánh rơi mất.

“Không, không thấy...” Nàng giọng nói khẽ run, thấy ánh mắt tàn nhẫn của phụ thân, sợ tới mức rụt lui cổ. “Túi bị rách, tiền rớt...”

“Rớt? Người làm chi không đem chính mình cũng vứt bỏ quên đi!” Mạc phụ hung hăng lơ mắng tát nàng. “Người có biết hay không ta kiếm tiền có bao nhiêu vất vả?!”

“Biết.” Mạc Vũ Phi ôm hai gò má bị đánh đau, nước mắt đã ở trong hốc mắt đảo quanh. “Ba ba thực xin lỗi, ta biết sai lầm rồi, lần sau...”

“Còn có lần sau? Người còn dám có lần sau!” Mạc phụ lật đổ bàn trà, mỗi mắng một câu liền quất nữ nhi một chút. “Đừng cho là ta không biết tiền là người tiêu hết!”

“Ta không có!” Nàng biên khóc biên trốn, một bên giải thích: “Thật là rớt, ba ba tin tưởng ta, ta không phải cố ý...”

“Còn nói dối! Xem ta như thế nào giáo huấn người!”

Mạc Phụ sớm đã say, quá khứ giống nhau, vừa quất nữ nhi, căn bản không nghe nàng giải thích.

“Ô... Ba ba, không cần đánh...”

Mạc Vũ Phi thật vất vả mới trốn trở về phòng, vội vàng khóa cửa, cuộn tròn thân mình lại, che lỗ tai, không dám nghe phụ thân rít gào, khẩn cầu lão thiên gia làm cho hắn nhanh chóng tỉnh lại.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa tranh cãi ầm ĩ rốt cuộc đã trở lại yên tĩnh. Nàng vội trộm mở cửa, xuyên qua cửa phát hiện phụ thân say nằm ở sôpha, mới dám bước ra phòng ngoại, ôm chần đến đắp cho phụ thân, sau đó chính mình lấy cao thảo dược đắp vết thương, lại lặng lẽ tiến vào chần, dựa vào trong lòng phụ thân.

Nàng biết, sau khi cơn say qua đi phụ thân tuyệt không khùng bố, ngày mai tỉnh lại, hẳn lại hội ôm nàng kêu “Ngoan nữ nhi”, nói nàng là của hắn tâm can bảo bối, thề không bao giờ nữa uống rượu, không đánh người, còn có thể mua đường cấp nàng ăn.

Bất quá nàng rõ ràng hơn, chỉ cần có người không cẩn thận nhắc tới mẫu thân bỏ chạy cùng nam nhân, hoặc là công tác không trôi chảy, phụ thân vẫn là uống rượu, đánh người.

Ngay cả như vậy, nàng cũng không oán phụ thân.

Bởi vì phụ thân không có giống mẫu thân như vậy, mặc kệ nàng như thế nào khóc cầu, vẫn như cũ cũng không quay đầu lại bỏ xuống nàng, ngồi trên xe của thúc thúc xa lạ bỏ lại nàng, vô luận nàng đuổi theo xe chạy rất xa, té ngã bao nhiêu lần, rốt cuộc không quay đầu xem qua nàng liếc mắt một cái.

Bởi vì phụ thân không có giống mẫu thân như vậy, mặc kệ nàng như thế nào khóc cầu, vẫn như cũ cũng không quay đầu lại bỏ xuống nàng, ngồi trên xe của thúc thúc xa lạ bỏ lại nàng, vô luận nàng đuổi theo xe chạy rất xa, té ngã bao nhiêu lần, rốt cuộc không quay đầu xem qua nàng liếc mắt một cái.

Chỉ cần cha không bỏ rơi nàng, không bỏ nàng một mình thì khổ thế nào nàng cũng chịu được, đau đớn đều có thể ẩn nhẫn.

Mạc Vũ Phi xoa xoa mắt, lại gần cha một chút, trong đầu miên man suy nghĩ, phải trở thành nữ tổng thống, không cho bất cứ kẻ nào bán rượu, như vậy trên đời này cha sẽ không có cơ hội uống rượu đánh người nữa thật là tốt...

Trên khuôn mặt bị đánh, thản nhiên nổi lên một ý cười.

“Mạc Vũ Phi? Mạc Vũ Phi?”

Ôn Duẫn Bân vai đeo cặp sách, tay dứt túi quần, bộ dạng lưu manh cà lơ phớt phơ, hướng tới khu nhà hẻo lánh.

Nếu có người nói với hắn, tương lai hắn cùng tiểu nữ sinh kia, khẳng định là bị hắn đánh, nhưng ai biết lại kì lạ như vậy, từ ngày đó sau, bọn họ hai người thế nhưng hai người ba ngày đều không hẹn mà gặp,

nếu không phải ánh mắt của Mạc Vũ Phi rất trong suốt, thần thái tự nhiên, hẳn thật hoài nghi mị lực của khuôn mặt tuấn tú này, ngay cả tiểu muội tám tuổi cũng bám theo hắn...

Ngày thường cũng lười giao tiếp với người ngoài, cũng không thể đối “Ân nhân cứu mạng” nhìn như không thấy, vì thế hắn mời nàng đi ăn hamburger, uống trà sữa, lại tán gẫu vài lần, hắn phát hiện tiểu nữ sinh tám tuổi này, ngôn ngữ cử chỉ so với những đứa trẻ cùng tuổi trưởng thành sớm hơn, không bằng hắn nghĩ đến ngây thơ, nói chuyện thật tốt, ở chung cảm giác không xấu, mỗi khi tâm tình không tốt không phải học bổ túc hắn liền theo thói quen chạy tới cùng nàng bầu bạn.

Hắn tuyệt đối không xem nàng đi mua rượu vào buổi tối, chính là buổi tối tìm lão ba say rượu, cho nên đồng tình tràn ra, có rảnh sẽ quan tâm một chút Mạc Vũ Phi, hắn chính là nhầm chán tìm người làm bạn, tuyệt đối không phải cái loại này hảo tâm.

Ôn Duẫn Bản trong lòng nói nhỏ, ánh mắt lại dán chặt vào thân hình nhỏ bé ảnh mà dần dần long khởi, rõ ràng lo lắng cùng với suy nghĩ lạnh lùng trong đầu tương phản.

“Thật là! Tiểu oa nhi giờ này lại khóc ở đây à! Chạy đi!”

Lúc trước hắn còn xem tiểu oa nhi buổi tối không ở nhà còn chạy đi đâu, trong nhà thế nhưng không ở quản, tò mò truy vấn, nàng liền đem “Việc xấu trong nhà” toàn bộ đều nói cho hắn - lão mẹ đi lấy người khác, lão ba say rượu, bởi vì nhà có người mới thuê nên...

Ai, khó trách nàng một cái tiểu nữ sinh tình nguyện mỗi đêm đi tìm ba về nhà cũng không nguyện ở nhà.

Bỗng dưng, hắn nhìn thấy Mạc Vũ Phi bộ dạng khả nghi đứng ở siêu thị trước cửa, nhìn đến có người vào siêu thị liền tiến lên, nửa đường lại lui về tại chỗ, một bộ muốn cùng người khác bắt chuyện lại không dám mở miệng.

Người ở trong này làm cái gì?” Ôn Duẫn Bản bước nhanh chạy đến nàng trước mặt. “Ba người lại bảo người tới mua rượu?”

Mạc Vũ Phi lắc đầu, nguyên bản tích tụ không ra hai hàng lông mày rớt cục giãn ra, lộ ra hồn nhiên tươi cười. “Ôn ca ca, người có thể cho ta mượn tiền mua sữa?”

Ôn Duẫn Bản sững sốt. Nàng nên sẽ không là đối chịu không nổi, tưởng hướng người qua đường vay tiền mua ăn lại không dám mở miệng, cho nên mới ở trong này bồi hồi không đi đi?

“Đã mấy giờ mà cha người không cho người ăn, ba người rốt cuộc có nhớ mình còn có nữ nhi cần nuôi dưỡng?”

Nếu không hỗ trợ nàng khiêng người cha say rượu, xác nhận ba con có điểm tương đồng, bằng không hẳn nghĩ nàng là nhặt được ở ven đường.

“Người cũng không phải con mèo nhỏ, uống sữa sao có thể no, đi ta mời người ăn thịt bò!”

“Ta không quan hệ, trước mua sữa được không?” Mạc Vũ Phi kéo lấy vạt áo sơ mi của hắn, vẻ mặt lo lắng. “Ta sợ cầu cầu hội đói chết.”

“Cầu? Ba người cũng chưa đủ tiền dưỡng nữ nhi, còn nuôi chó?”

“Là có người vứt bỏ cầu cầu, hảo tiểu, thật đáng yêu, ta đến trường thời điểm phát hiện nó kêu thật đáng thương, nhưng là ba ba buổi sáng còn tại ngủ, chưa cho ta tiền mua bữa sáng, không có cái gì ư cầu cầu ăn

Hắn vẫy vẫy tay, đánh gãy lời nàng tường thuật. “Đã biết, mua sữa liền mua sữa.”

Này tiểu nha đầu cả một ngày đại khái chỉ ăn trường học dinh dưỡng cơm trưa, vì thế hắn đi vào siêu thị mua sữa cùng vài cái bánh, lại mang nàng đi mua chân gà tiện lợi, đi theo nàng trở lại phát hiện con chó nhỏ địa phương.

“Uy, tiểu hài tử không cho phép kiêng ăn! Đem ớt xanh ăn luôn.” Hắn một bên thu xếp con chó nhỏ uống sữa, một bên nhìn chăm chăm nàng ăn cơm. “Ba người không có khả năng cho người nuôi chó đi? Chỉ cần người ăn hết, ta sẽ thu dưỡng con chó này, làm cho nó hiểu được ăn, hiểu được trụ, rốt cuộc không cần phải người thay nó lo lắng.”

Vừa nghe hắn nói như vậy, Mạc Vũ Phi lập tức cứng rắn đem sợ hãi nhất ốt xanh toàn bộ nuốt vào, cố gắng đem đồ ăn một ngụm một ngụm bái tiến miệng ăn, cơm hộp sạch sẽ ngay cả lạp cơm cũng không thừa.

“Ta ăn sạch.” Nàng buông cơm hộp, đi vào ngồi bên cạnh hắn, một đôi tinh lượng hắc đồng rạng rỡ sáng lên. “Người muốn giữ lời hứa bắt nó mang về nhà nha!”

3. Chương 01 Phần 2

Hắn mặt nhăn mặt nhăn mũi. “Khư! Không cần người nói, con người của ta hướng mà nói đến làm được.”

“Ân, người là người tốt, ta tin tưởng người.”

Mạc Vũ Phi cặp mắt hồn nhiên nhìn hắn đầy tin cậy, nhìn trước mắt này trương thanh tú lại thảo nhân thích khuôn mặt nhỏ nhắn, Ôn Duẫn Bân hoài nghi kia trương cái miệng nhỏ nhắn nếu nói hắn là thiên sứ, hắn muốn làm không tốt thực hội trưởng ra một đôi cánh bay lên thiên.

“Người tốt sao?” Hắn ôm lấy ăn uống no đủ con chó nhỏ, tao tao nó cái bụng. “Tại đây trên đời, đại khái cũng chỉ có người cảm thấy ta là người tốt.”

Hắn kỳ thật là có được một đôi màu đen cánh chim dọa lạc thiên sứ.

Hắn cũng từng phẩm học giỏi nhiều mặt, hiểu thuận nghe lời, chỉ vì thắng được đại gia tộc lý mọi người khích lệ cùng yêu thương.

Nhưng là còn tuổi nhỏ hắn không chỉ một lần nghe thấy thân thích nhóm ở trước mặt hắn khen nhu thuận, thông minh, quay người lại liền ở sau lưng cười nhạo của hắn thân sinh mẫu thân, nghi ngờ xuất thân của hắn

Bác gái chưa từng hòa nhã với hắn, thành tích hảo thì không nói, thành tích kém đi liền cười hắn không bằng với A Đẩu, mỗi khi đến ngày giỗ của đại ca, nàng lại không chỉ một lần chỉ trích hắn là làm huynh trưởng của hắn chết, thật là loại tử tiện!

Ngay cả đầu tiên ba mẹ hắn qua đời, sau phụ thân lại nhận nuôi hắn, đối với hắn thái độ cũng lúc nóng lúc lạnh, như là đối với chuyện tiếp nhận hắn cũng vì ấy nấy mà hồ hết hắn. lập tức lại muốn đến hắn bắt quá là gặp dịp thì chơi sau nghiêm trọng sai lầm mà không nhìn hắn.

Cho nên hắn phản nghịch, cam chịu, trốn học, đánh nhau, phao võng già, hắn ý định đòi bại tướng khiến cho người nhà chú ý, cố tình vừa ngoan không dưới tâm thật sự làm chút trái pháp luật loạn kỉ chuyện xấu, làm cho những người đó biết vậy chẳng làm.

Không đảm đương nổi thiên sứ, vừa ngoan không dưới tâm làm ác ma, chỉ có thể dần dần thâm luân nhân gian, một người, cô linh linh...

Hắn không hề nghĩ nhiều. “Đã khuya, ta đưa người về...”

Hắn đột nhiên dừng lại, bởi vì con chó nhỏ trong hộp giấy bị hắn chiếm lấy mà run sợ.

“Người làm chi?” Hắn buồn cười hỏi dãi ở hộp giấy trung, Mạc Vũ Phi mở to đôi mắt vô tội nhìn hắn. “Chẳng lẽ người cũng tưởng tượng con chó nhỏ giống nhau làm cho ta thu dưỡng?”

“... Ân.”

Nghĩ đến tiểu nữ sinh đang tìm hắn vui vẻ, nhìn kỹ, mới phát hiện nàng trong mắt đậm phiếm thủy quang.

“Làm sao vậy?” Hắn không chú ý tới chính mình mâu quang phóng nhu rất nhiều. “Không phải nói thích nhất ba người? Ta mắng hắn người còn không cao hứng đâu!”

“Hiện tại không thích.” Nàng dô khởi cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt ủy khuất. “Trước kia ba ba không uống rượu thời điểm rất tốt với ta, hiện tại hắn cùng phá hư a di cùng một chỗ, suốt ngày uống rượu, ngày hôm

qua còn có người xấu đến trong nhà tìm ba ba đòi tiền, ba ba cùng phá hư a di từ sau môn đào tẩu, lưu ta một cái, người xấu ngã phá hư thật nhiều này nọ, ta phải sợ...”

Ôn Duẫn Bân gắt gao nhú mi. Nghe qua ba nàng không chỉ là cái tửu quỷ, còn tại bên ngoài có nợ không trả, mới trêu chọc nhân tới cửa đòi nợ.

Vấn đề là ... chạy trốn chết chỉ nhớ rõ mang nữ nhân, lại đem nữ nhi ném đến đối mặt cục diện rối rắm, đây là cái gì hỗn đản lão ba?!

Vì Mạc Vũ Phi hảo, xem ra lo lắng thông tri xã phúc đơn vị, để tránh nàng chịu phụ thân liên lụy.

“Ôn ca ca, ta có thể cùng cầu cầu cùng nhau hồi nhà người sao?” Ôn nhu tay nhỏ bé cầm hân song chường, nàng về mặt chờ đợi. “Vốn ta thứ nhất thích là ba ba, thứ hai thích người, hiện tại người là thứ nhất thích, người so với ba ba đối ta còn hảo, ta nghĩ với người cùng nhau trụ, ta sẽ cùng cầu cầu giống nhau ngoan ngoan nghe lời, được không?”

“Ta là rất muốn đâu có...” Một tiếng lại một tiếng “Thích” Làm cho Ôn Duẫn Bân hai gò má đỏ, có chút xấu hổ.

Kỳ thật hân cũng hiểu được nàng thực đáng yêu, thực khiến yêu thích, ở chung lại tự tại, nếu có thể có cái muội muội, hân tuyệt đối muốn cái giống nàng như vậy khả thiên hạ. Ai, chỉ tiếc...

“Nếu người là cô nhi, ta không nói hai lời trở về nhà tìm người đáp ứng nhận nuôi người mới thôi.” Hân về mặt tiếc nuối. “Đáng tiếc người không phải... a! Không thể nói đáng tiếc, giống như ước gì ba người mẹ sớm tử... Ai nha, dù sao người với cầu không giống với, người cùng với ta cùng nhau, trừ phi gả cho ta làm lão bà.”

“Hảo, ta gả cho người.” Nàng ngọt ngào cười khai. Vấn đề giải quyết!

Kia xem ra vui chi tới vui vẻ tươi cười hân không có tới từ tim đập nhanh hơn, không thể tưởng được chính mình thế nhưng hội bởi vì một cái tiểu nữ sinh duẫn hôn mà mặt đỏ tai hồng, liên tiếp ngoài ý muốn đối thoại thực dạy hân dễ khóc dễ cười.

“A, ta xem người căn bản không hiểu cái gì tên là lập gia đình đi?” Hân xấu hổ cười, dù sao bắt quá là tám tuổi đại tiểu nữ sinh thôi!

“Ta biết, tựa như mẹ gả cho ba ba, cho nên ở cùng một chỗ, sau đó ta muốn đổi giọng gọi người là ông công, buổi tối cùng nhau ngoạn thân ái, cởi sạch quần áo ngủ sinh tiểu hài tử...”

“Stop!” Ôn Duẫn Bân vội vàng che cửa nàng miệng.

Đáng chết! Những lời này hảo có hình ảnh...

Nói! Là người nào hỗn trưởng nói cho người này đó giết hại cây non quốc gia gì đó?! Ta muốn đem hân đánh rã rơi đầy đất... không, ta muốn độc ách hân, ngăn chặn hân tái tạo nghiệt!”

“Ba ba nói.”

“...”

Ôn Duẫn Bân nhất thời khí lực toàn tiêu. Đáng giận! Nàng cái kia bắt lương lão ba quả thực cùng ba hân hiểu được biện!

“Không đúng sao?” Mạc Vũ Phi ngửa đầu nhìn hân, thiên chân truy vấn: “Nhưng là mới trước đây ta làm ác mộng tỉnh lại, thật sự thấy ba mẹ không có mặc quần áo ôm ở cùng nhau ngoạn thân ái, ba ba nói như vậy mới có thể giúp ta sinh đệ đệ...”

Mặt hân đen một nửa, vô lực ngăn cản nàng tiếp tục tường thuật kia đối sơ ý cha mẹ đối nữ nhi tính giáo dục “Chân nhân diện xuất” khóa vỡ lòng.

Trời ạ! Hân tuyệt đối không thể quên nhớ, kết hôn về sau đánh chết cũng không làm cho tiểu hài tử cùng hân ngủ...

Lời nói chợt ngừng, môi thượng truyền đến xúc cảm làm cho Ôn Duẫn Bản trừng lớn mắt, cả người cứng như đầu gỗ.

Hắn, của hắn nộ hôn đầu tiên... thế nhưng bị một cái tiểu nữ sinh cướp đi?!

“Ta gả cho người, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ, được không?” Chủ động hiến hôn khuôn mặt Mạc Vũ Phi hồng hồng, ánh mắt vô cùng thật sự. “Ta cam đoan sẽ không giống mẹ ta như vậy cùng khác thúc thúc chạy trốn, ta sẽ vẫn bồi ở bên cạnh người, mang ta về nhà được không?”

“Ai...”

Hắn vò tóc, trong lòng hoài hai phân bất đắc dĩ, ba phần vô thố, còn có năm phần cảm thụ năng cực độ bị tổn thương mà sinh ra thương tiếc.

“Chúng ta tuổi quá nhỏ, còn không có thể kết hôn, cho nên ta không thể mang người về nhà.” Hắn chỉ có thể theo thật lấy cáo.

“Muốn nhiều mới có thể kết hôn?”

“Ách... Ít nhất phải đợi người mãn mười tám tuổi đi?”

“Lâu như vậy... Mười tuổi được không?”

“Hay nói giỡn, thú cái mười tuổi tân nương ta sẽ bị nhân gia nói có luyến đồng phích...” Vừa thấy nàng lộ ra thất vọng bất lực ánh mắt, hắn lập tức sửa miệng. “Bất quá ta đáp ứng người, ta sẽ thường thường tới tìm người, trước làm ca ca của người bảo hộ người, chờ người lớn lên về sau, nếu vẫn là muốn gả cho ta... được rồi, chúng ta liền kết hôn.”

Này không phải thuận miệng nói đến lừa tiểu hài tử, hắn Ôn Duẫn Bản hướng tới là đồng tẩu vô khi, nói là làm.

Dù sao nàng hiện tại thực đáng yêu, lớn lên nhất định càng khiến người thích, gấp hơn gia tộc lý này nữ nhân gương mặt giả dối tính toán chi li, thú lão bà đương nhiên vẫn là giống trước mắt này ngây thơ nhu thuận mới tốt.

Ấn, hắn cũng mãn thích này tiểu nữ sinh, làm muội muội vẫn là lão bà đều có thể!

“Người thật sự hội bảo hộ ta?” Mạc Vũ Phi một đôi hắc đồng lóe chờ mong. “Ba ba cùng a di đánh ta, người sẽ đến cứu ta sao?”

Ôn Duẫn Bản sững sốt, lập tức không nói hai lời cuốn cao ống tay áo của nàng, vừa thấy đến cánh tay gầy toàn vết thương xanh tím đan nhau, hắn hô hấp cứng lại, biểu tình chuyển vì ngưng trọng, hai tròng mắt bắt đầu phun hỏa.

Vì tránh cho “Tương lai lão bà” Không kịp lớn lên đã bị lão ba đánh chết, xem ra đêm nay hắn trước tới cửa bái phỏng thật là tử “Nhạc phụ tương lai”...

Đau...

Ôn Duẫn Bản một hồi phục tri giác, lập tức cảm nhận được cái ót bị đánh úp lại đau nhức.

Hắn cắn chặt răng buồn không hé răng, đồng thời chờ đợi thị giác quen với ánh sáng trong phòng hắc ám, cũng tưởng khởi chính mình bị người bắt cóc chuyện thật.

Người bắt cóc hắn không phải ai khác, đúng là “Nhạc phụ tương lai”.

Chậc, thật sự là thất sách! Hắn nhin không được ảo não lắm lắm.

Hôm kia, hắn nhất thời tức giận chạy đi tìm Mạc phụ, biết chính mình một học sinh trung sinh, liền chuyển xuất thân vì huyện trưởng lão ba, cảnh cáo Mạc phụ nếu là dám nữa động Mạc Vũ Phi, tuyệt đối sẽ làm hắn “Đẹp mặt”!

Nhưng là hắn quên Mạc phụ thiếu đặt mộng trái, càng đã quên Ôn gia ở phương thượng thế đại, tài lớn hơn nữa chuyện tình là mọi người đều biết, một đầu dê béo tự động chạy tới đối diện ngất đi trước mặt sói đói, kết quả chính là bị nhất côn đánh bất tỉnh, kéo vào sói quật, “Đẹp mặt” ngược lại thành hắn.

“Ôn ca ca?”

Ôn Duẩn Bân bị bịt miệng, đang cố gắng giãy tự chạy thoát, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, ánh sáng chiếu vào, thân ảnh quen thuộc nho nhỏ cũng chạy vào phòng.

“Người đừng sợ, phá hư a di đi mua tiện lợi, ba ba đang ngủ, ta lập tức thả người đi!” Mạc Vũ Phi chạy ra phía sau hắn, ý đồ muốn tháo dây trói cho hắn.

Nàng khóc đỏ mắt, không hiểu vì sao hắn sẽ bị ba ba đánh bất tỉnh, trối lại đến quãng vào phòng nàng? Nàng khóc cầu ba ba thả người, phá hư a di còn lớn tiếng cảnh cáo nàng không cho phép khóc, bắt ở phòng khách không cho đi, bằng không liền đánh chết nàng.

Đánh chết nàng cũng không quan hệ, nàng nhất định phải thả ôn ca ca về nhà.

“Người làm cái gì?!”

Một tiếng gầm lên truyền đến, Mạc Vũ Phi chỉ tới cắt dây thừng ở chân hắn, tháo khăn mặt trong miệng Ôn Duẩn Bân, liền phụ thân phát hiện, đánh cho nàng một cái tát nhãn mạo kim tinh.

“Người... ngô...” Ôn Duẩn Bân một câu đều không kịp mắng xong, Mạc phụ lại đem khăn nhét lại trong miệng.

Hắn thừa cơ đạp Mạc phụ một cước, thừa dịp đối phương ngã sấp xuống khe hở chạy đi bỏ chạy, chính là mới chạy đến phòng khách, đã bị Mạc phụ đứng dậy đuổi theo bắt được, hướng đầu gối hắn đá một cái. Ôn Duẩn Bân phảng phất nghe thấy thanh âm xương cốt vỡ vụn, đau đến ngã ngồi.

“Muốn chạy trốn? Xem ta đánh gãy chân của người!”

Mạc phụ cầm trong tay một mặt tử thiết côn chế thành tảo, hung hăng đánh hạ.

“Không cần!”

Mạc Vũ Phi từ trong phòng đuổi theo ra lại đây ôm chặt Ôn Duẩn Bân, thay hắn đỡ nhất côn.

“Thối! Nuôi người có ích lợi gì? Còn không phải với người mẹ giống nhau, vì nam nhân phản bội ta! Đồ đệ tiện!” Vẫn có thất phân men say Mạc phụ không có đau lòng, ngược lại khí đỏ mắt.

“Ngô...”

Ôn Duẩn Bân đau đến không thể động dậy thân thể nửa phần, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạc Vũ Phi lấy thân thể làm như tấm chắn bảo hộ hắn, thay hắn đỡ mỗi một côn, thân hình nho nhỏ rõ ràng đau đến phát run, lại kiên cường cắn chặt răng không rên một tiếng, làm cho hắn vừa tức vừa vội lại đau lòng, hốc mắt không chịu thua kém nổi lên thủy quang.

Rõ ràng đâu có phải làm ca ca bảo hộ nàng, kết quả bị thủ hộ cũng là ta...

Bỗng dưng, hắn ngồi dậy, đem Mạc Vũ Phi nguyên bản ở trước ngực hắn đặt ở dưới thân bảo hộ, không cho nàng tiếp tục cậy mạnh, từ chính mình thừa nhận phụ thân nàng chưa từng ngừng lại đòn hiểm.

“Ôn ca ca...Thực xin lỗi...” Không bị đánh, Mạc Vũ Phi ngược lại lệ như chảy ra, đối hắn đau lòng vừa mắc cỡ.

Chỉ chốc lát sau, tâm lực lao lực quá độ nàng ở trước mắt hắn ngất đi.

Ôn Duẩn Bân hận thấu chính mình vô lực, phần hận trong lòng trung thê... chỉ cần có thể làm cho hắn còn sống thoát đi nơi đây, nhất định hội không từ thủ đoạn đem nàng từ trong tay ác độc phụ thân này cướp đi!

Mạc Vũ Phi, từ nay về sau quy về hắn cánh chim dưới, từ hắn thủ hộ.

Bất luận kẻ nào tương động nàng một cây lông tơ...

4. Chương 02

Chương 2

Mười năm sau

Rạng sáng, một đạo bóng đen đột nhập bên trái Ôn gia đình viện, thông qua gara đi vào phía sau tầng kiến thấp phòng, lặng lẽ phá khóa đi vào.

Bỏ không gian độc lập, bên trong ước chừng lục bình tả hữu lớn nhỏ, lấy giá sách đơn giản phân cách tiểu phòng khách cùng phòng ngủ, bố trí đơn giản như là phòng đệ tử, không có bao nhiêu thứ dư thừa, chủ nhân yêu sạch sẽ đánh để ý, có vẻ sạch sẽ.

Mạc Vũ Phi hồn nhiên ngủ ở trên giường bất giác trong phòng có người xâm nhập, lại càng không biết chính mình áo ngủ lằn vẩy vén cao, lộ ra tư thế ngủ thon dài có bao nhiêu mê nhân, hơn nữa dung nhan thanh xuân ngọt, chỉ sợ gì nam nhân thấy đều nhin không được đối hồ phác dương.

Đứng ở giường nam nhân cao lớn lộ ra một chút cười, thoát giày, nhẹ nhàng nằm trên giường, Mạc Vũ Phi xem không hề cảnh giác như trước ngủ say sưa, có chút hao tổn tinh thần lắc đầu, khoe môi nhất câu, thiếp thượng môi anh đào kia mê người, thông thả lại ma nhân 5ừ từ hôn cánh môi nàng, đại chương cũng không chút khách khí tham nhập vật áo nàng, yêu thích không buông tay vuốt ve da thịt kia tựa như tơ lụa tốt nhất...

“Ân...”

Mạc Vũ Phi cuối cùng có phản ứng, theo bản năng tưởng phát đi chỗ giữa bị đụng chạm đang nhận được trở ngại, nàng ưm một tiếng, ngược lại làm cho nam nhân có thể thừa dịp khi đôi môi nàng hé mở tiến quân thần tốc, ôm lấy nàng cùng lưỡi đình hương tùy ý đùa, nàng phát ra một tiếng kinh suyễn, bỗng dưng trừng lớn hai mắt...

“Ngô...”

Mạc Vũ Phi nhất bị làm tỉnh lại, lập tức phản xạ tưởng đẩy ra người nam nhân nằm ở trên, nhưng vừa thấy rõ đại tuần nhan ở trước mắt sau ngẩn ra, hai tay lập tức bò lên cổ đối phương, đón ý nói hùa mặc hấn hôn lâm sâu sắc này, nghe lẫn nhau trong đêm tối gia tốc tim đập.

“Đây là mộng sao?” Thở dốc, Mạc Vũ Phi thì thào hỏi, sợ là chính mình tương tự thành mộng.

“Mộng? Xem ra là ta không đủ cố gắng.” Ôn Duẫn Bân cười gơ lên cánh môi hình cung duyên dáng mỉ hoặc lòng người ý. “Người nếu là chờ không kịp kết hôn, muốn ta đêm nay khiến cho người rành mạch cảm giác được của ta tồn tại cũng không phải không được, vậy đến đây đi!”

“Đến cái gì đến! Cẩn thận ta cắn người.”

Mạc Vũ Phi xấu hổ trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, buồn cười vừa tức giận ngăn cản đôi tay kia nhuần miên ma chương bao lại ngực nàng, không được hấn tiếp tục ở trên người nàng châm ngòi thổi gió.

Ôn Duẫn Bân mặt mày mang cười, yêu sát nàng lúc này then thùng nhưng lại, may mắn chính mình năm đó không để ý mọi người phản đối, kiên 5ừ đem nàng mang nhập gia môn.

Mới trước đây kia vụ án bắt cóc chấn động một thời, cảnh sát trước theo tuyến bắt đến kẻ thủ tiền chuộc phá hư a di, hỏi ra địa điểm giam cầm sau lập tức đột nhập, Mạc phụ trở tay không kịp tưởng leo lên ban công giữ sắp xếp vôi nước đào thoát, ngã 5ừ lầu bốn, đương trường chết thảm.

Hấn được cứu ra kỳ thật cả người đều bị thương, hấp hối, thần trí cũng có chút hoảng hốt, sau lại mới nghe người bên ngoài nói lúc ấy hấn gất gao nắm tay Mạc Vũ Phi, như thế nào cũng không buông, cuối cùng chỉ có thể đem hai người cùng nhau đưa lên xe cứu thương, cùng nhau đưa vào phòng bệnh.

Kỳ thật theo bị bắt cóc đến cứu ra bắt quá hai ngày hai đêm, nhưng là kia đoạn cùng Mạc Vũ Phi “Sống nương tựa lẫn nhau” ngày, là thời điểm hấn từ lúc chào đời tới nay sợ hãi, nhưng cũng là thời gian ấm áp.

Nàng là như thế nào vì hấn chống lại phụ thân, liều mình lấy thân hình gây yếu bảo hộ hấn, chung này cả đời, đều muốn làm hấn khắc cố ghi tâm.

Cho nên, vô luận người nhà như thế nào nói hấn hồng đầu, thần kinh vấn đề, hấn chính là phải kiên trì Vũ Phi giữ ở bên người.

Vì thế, hấn đáp ứng sửa miệng kêu phụ thân “Mẹ”, đáp ứng không hề nháo sự đánh nhau, đáp ứng tức giận phấn đấu thi đậu trường cao đẳng ngôi sao, mới ở một năm sau như nện đem Vũ Phi từ viện mồ côi trở về ôn gia.

Tuy rằng người nhà không như hấn mong muốn, làm cho Vũ Phi hiểu rõ thủ tục nhận nuôi trở thành muội muội hấn, mà là lấy loại phương thức gởi nuôi gia đình làm cho nàng tiến vào Ôn gia, cho thấy chỉ cần tìm được mẫu thân nàng sẽ tùy thời đem nàng “Trả lại”, may mắn ông trời có mắt, cái kia lão mẹ bất lương đến nay bất vô âm tín.

Hiện tại hấn vạn phần cảm tạ lúc ấy không chịu làm cho “Bọn cướp nữ nhi” Quan thượng Ôn gia dòng họ tổ mẫu, bởi vì cùng với làm muội muội, hấn càng muốn Vũ Phi làm thê 5ử của hấn.

Chính là ngại cho thân phận chính mình, lại sợ nàng ở Ôn gia tình cảnh càng thêm gian nan, cho nên từ nhỏ đến lớn, bọn họ chỉ có lén mới có thể kêu tên, thân mật ở chung, nhất có người bên ngoài ở đây lợi dụng huynh muội tương xứng, bảo trì khoảng cách an toàn không cho người khác nghi ngờ.

“Ai, còn không có kết hôn liền như vậy hung, kết hôn sau còn phải! Ta xem ta là phu cương nan chốn, nhất định sợ lão bà.”

Ôn Duẫn Bản nói xong, cố ý khoa trương ai thán một tiếng, một đôi mặc mâu đáng thương hề hề xem xét nàng.

“Thật sự sẽ có như vậy một ngày sao?”

Mạc Vũ Phi như là hỏi hấn, lại giống hỏi lại chính mình, ánh mắt sương mù xoa hấn vì mạo hồ tì khuôn mặt, tiếng nói như miên nhuyễn ngọt.

Hảo thương hấn.

Chính là như vậy nhìn hấn, lòng của nàng đều thỏa mãn hơi hơi phát đau...

Mới trước đây không hiểu chuyện, bởi vì khó có được người đối chính mình hảo, hy vọng có thể vĩnh viễn được đến làm bạn của hấn mà “Một chuyện Cầu hôn”, mỗi khi nghĩ đến đều cảm thấy ngượng ngùng.

Nhưng là đi theo tuổi tiệm dài, khi lời nói đùa thành giấc mộng này lớn nhất cuộc đời nàng, trên đời này nàng yêu duy nhất nam nhân của nàng, cũng hiểu được hấn đối của nàng một lòng say mê, nhưng hai người trong lúc đó thân phận cách xa, đối với lẫn nhau tương lai có không đồng hành, nàng thủy chung thật sâu bất an.

“Vì sao không có một ngày như vậy?” Biết nàng trong lòng sợ hãi, Ôn Duẫn Bản vẫn cố ý nhịu mảy dậu nàng. “Chẳng lẽ ngươi vừa học đại học liền di tình đừng luyện kết giao bạn trai? Người nào không muốn sống dám theo lão bà của ta? Ta đem hấn băm vằm!”

“Người liền này há mềm ngoan, kỳ thật tâm địa so với ai khác đều mềm yếu.” Mạc Vũ Phi hiểu được hấn ở đậu chính mình vui vẻ, trong lòng ấm áp.

“Tâm của ta chỉ đối với ngươi mềm yếu.” Hấn sửa chữa một chút, cũng điều chỉnh một tư thế dễ chịu đem nàng ôm vào trong lòng. “Bất luận kẻ nào đều mơ tưởng tách chúng ta ra, đừng tưởng chuyện vô vị này nữa, ngươi nên biết, vì ngươi, 5a có thể buông tha cho hết thấy.”

Mạc Vũ Phi đem khuôn mặt tựa vào trong ngực dày rộng của hấn, nghe hấn kiên định hứa hẹn cùng cường mà hữu lực tim đập, cảm nhận được tràn đầy cảm giác an toàn.

“Ngươi hấn là biết, ta không muốn ngươi vì ta bỏ qua bất luận kẻ nào sự vật.”

“Ta biết, cho nên mấy năm nay chúng ta không phải vẫn cố gắng làm được làm ọi người không lời nào để nói?” Hấn thương tiếc ở 5rán nàng vừa hôn. “Bằng không lấy tính tình của ta, làm sao có thể dễ dàng tha thứ bọn họ an bài ngươi ở tại rời xa ta ở phòng người hầu? Cũng không khả năng y nện vọng bọn họ lấy cái học vị thạc sĩ pháp luật, vì tiếp nhận theo chính làm theo, này đó” Hy sinh “Không được gán gủi là vì đối lấy chúng ta tương lai hạnh phúc?”

“Ta chưa bao giờ cảm thấy chính mình có làm gì hy sinh, ngược lại cho rằng chính mình thực may mắn, ba ta đối với người làm ra cái loại sự này, người cùng người nhà người lễ tạ có ý thu lưu ta...”

“Không phải nói hảo không bao giờ nữa nhắc sự kiện kia?” Hần tức giận.

“Là, không đề cập tới sẽ không nói.” Nàng cười yếu ớt. “Vậy nói người vì sao không nói một tiếng liền từ Mỹ chạy về, nửa đêm xông vào trong phòng ta?”

“Bà nội nói lấy đến thạch sĩ văn bằng đã muốn đủ, muốn ta trở về giúp lão ba tranh cử, coi như là vì chính mình tương lai.” Hần bướng bỉnh nhếch miệng. “Ta sớm đoán được bà nội sẽ không theo người nhắc chuyện này, cũng biết hành trình sau khi về nước nhất định đã sớm sắp đặt, cho nên cố ý trước thời gian trở về một đêm, tranh thủ thời gian một chút cùng người một mình ở chung. Như thế nào, không chào đón? Ta đây hồi ta chính mình về phòng...”

Biết rõ hần chính là làm mặt đối, Mạc Vũ Phi vẫn là bay nhanh xuống giường làm bộ muốn ôm lấy hần, như là sợ buông lỏng tay hần liền thật sự biến mất không thấy.

“Vũ Phi?” Hần cảm nhận được, nàng mãnh liệt bất an làm cho hần tự trách không nên nảy lòng tham trên cột. “Yên tâm, chính là cái vui đùa, ta sẽ không rời đi người.”

“Thật sự không bao giờ nữa ly khai?” Nàng theo hần trong lòng ngẩng đầu, trong mắt chớp động lệ quang trong suốt. “Không bao giờ nữa hội người đi là đã nhiều năm? Thật sự hội ở lại Đài Loan, làm sao cũng không đi?”

Hần lắc đầu, nhìn thấy nàng ánh mắt thất vọng, mỉm cười. “Sai lầm rồi, là ở lại bên cạnh người, làm sao cũng không đi. Nếu có một ngày người xuất ngoại đào tạo, mơ tưởng ta sẽ ở lại Đài Loan chờ, ta tuyệt đối hội đuổi theo người, theo tới chân trời góc biển.”

Nàng rốt cục nín khóc mỉm cười. “Đâu có, không cho phép đổi ý, chúng 5a đến chết cũng không tách ra.”

“Lại sai lầm rồi!” Hần búng nhẹ cái trán trơn bóng của nàng, khóe môi gợi lên cười xấu xa. “Là vô luận sinh tử cũng không tách ra, ta sẽ giống ma quỷ giống nhau chết sống cùng người, vô luận luân hồi vài lần đều đừng nghĩ thoát khỏi ta, người đời đời kiếp kiếp đều là người của ta, nhận mệnh đi!”

Xem bộ dáng hần kiêu ngạo, kia cuồng vọng ngưỡn khí, làm cho Mạc Vũ Phi hiểu được hần khí phách ngôn hành hạ thân 5hiết tình ý, trong lòng nổi lên hạnh phúc cùng ngọt ngào.

“Ma quỷ?” Nàng thân chỉ khe vượt đường cong duyên dáng cánh môi hần, thản nhiên nói. “Nghe nói dâng lên tâm cùng linh hồn làm như tế phẩm, có thể cùng ác ma trao đổi một cái nyện vọng, như vậy, ta có thể hay không hướng ‘Ác ma tiên sinh’ ngài một điều ước?”

“Trừ bỏ giết người phóng hỏa, cái gì nyện vọng ta đều đáp ứng.”

Ôn Duẫn Bân bắt lấy ngón trỏ của nàng kia căn bản làm cả người hần nóng lên, ngó nhìn mâu quang của nàng có lửa nóng, cũng có vô hạn sủng nịch.

“Yêu ta, vĩnh viễn...” Đây đó là nàng cuộc đời này lớn nhất nyện vọng.

“Giao dịch thành lập.” Ôn Duẫn Bân không có một lát chần chờ, hôn lên ngón út tinh tế của nàng thê, ở môi nàng ôn nhu: “Ta yêu người, vĩnh viễn.”

Mạc Vũ Phi khóc, khuôn mặt cười lại nở rộ vui mừng, vui vẻ cúi đầu cầu hần, chủ động dâng lên môi thơm.

Mười tám tuổi nàng trong lòng trung quyết định, kiếp này vô luận tốt xấu, nàng nhất định theo nam nhân này...

Chính như Ôn Duẫn Bân đoán, khi hần vừa về không lâu, lập tức có hành trình chờ hần.

Buổi sáng bởi mỗ vị phe phái đại lão đánh cầu, giữa trưa bởi chính đảng nguyên lão pha trà tán gẫu thị phi, buổi tối bởi đương triều quan lớn đi nhà khách uống rượu, ôm em gái, tam không ngũ khi còn phải thượng mới phái đối lộ cái mặt, bề ngoài xuất chúng, bất phạm tư nghi hấp dẫn tỏa ra hào quang, làm cho phóng viên chú ý tới vị này vừa mới học thành về nước người nổi nghiệp Ôn gia, tranh thủ càng nhiều cơ hội tỏa sáng tích lũy nổi tiếng.

Từ sau án bắt cóc phát sinh, hắn liền được bảo hộ nghiêm ngặt, đại học khi lại xuất ngoại đọc sách, nay lấy hình tượng quý công tử tích cực lộ diện, không thua gì ngôi sao, lại là xuất thân tung hoành nam bộ chính thương hai giới ôn thị gia tộc, quả nhiên như Ôn gia nhân đoán kì, Ôn Duẫn Bản lập tức trở thành người được truyền thông chú ý.

Nhìn ra tiềm lực hắn ở chính trị, nhân vật nổi tiếng liên tiếp lui tới Ôn gia đại trạch, truyền thông phỏng vấn mời lại không ngừng, còn bình chọn hắn là người được chính giới nổi tiếng, chuyện xấu tự nhiên cũng được để ý.

Ba tháng, cùng ở một cái dưới mái hiên thời gian hai người đều ở một mình chung thật đáng thương, Mạc Vũ Phi nhiều là ngẫu nhiên xa xa theo tham gia trong đám người thấy vây quanh hắn, tuy rằng cảm thấy tịch mịch, nhưng cũng làm người khí lên như điều gặp gió hắn vui mừng.

Hướng chi, Ôn Duẫn Bản lại việc cũng chưa quên mỗi ngày ít nhất gọi thông điện thoại cùng nàng tâm sự, hiểu được hắn đem chính mình để ở trong lòng, Mạc Vũ Phi cũng có thể chịu được cô đơn, kiên nhẫn chờ hắn làm xong việc.

“Vũ Phi!”

Mới vừa đi ra khỏi cửa, bạn tốt Lí Minh Mỹ đột nhiên giữ cánh tay Mạc Vũ Phi, dọa nàng nhảy dựng.

“Ta cùng mẹ nuôi nói, ba mẹ ta hôm nay đến xem phòng ở, ngày mai mới trở về, đêm nay muốn lưu người ở nhà của ta ngủ, nàng đã muốn đáp ứng rồi, người cũng nylene ý đi?” Lí Minh Mỹ cười hì hì hỏi.

“Àn.” Mạc Vũ Phi gật gật đầu, tươi cười có chút mất tự nhiên.

“Ta chỉ biết người sẽ không cự tuyệt, đi, đi xe của 5a cùng nhau trở về!”

Mạc Vũ Phi căn bản là bị nàng tha đi.

Lí Minh Mỹ là con gái nuôi của bác gái Ôn Duẫn Bản, cũng là ái nữ nổi danh, cùng tuổi Mạc Vũ Phi.

Nhớ rõ hai người đọc cùng sở quốc giờ, Lí Minh Mỹ đối nàng xa cách, thậm chí ban đầu cười nhạo nàng là nữ nhi của kẻ bắt cóc, Ôn Duẫn Bản biết sau nổi giận, đem muội muội hung hăng mắng một chút, cô gái được chiều chuộng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng sợ tới mức gào khóc, cũng không dám nữa nói nàng một câu.

Nhưng cái gọi là oan gia ngõ hẹp, cấp hai, trung học hai người lại là đồng giáo, cùng lớp, kỳ quái là Lí Minh Mỹ đối của nàng thái độ không hề lãnh đạm, ngược lại càng ngày càng nhiều khách khí, thân thiện.

Mạc Vũ Phi vốn sẽ không là yêu mang thù người khác, đối phương không ngừng thích ra thiện ý, cũng tự nhiên mà vậy kết làm bạn tốt, ngay cả ngay từ đầu còn hoài nghi trong đó có quỷ Ôn Duẫn Bản, lâu cũng hiểu được Lí Minh Mỹ tựa hồ là thật tình hối cải, không hề phản đối hai người thân cận.

Phiền toái là, lúc này Ôn Duẫn Bản học thành về nước, bác gái đột nhiên tích cực tác hợp hắn cùng Lí Minh Mỹ, rồi sau đó giả 5hế nhưng cũng biểu hiện ra vui chi tới bộ dáng.

Bởi vì là bạn tốt, cho nên làm Lí Minh Mỹ hỏi nàng có phải hay không thích Ôn Duẫn Bản khi, nàng rõ ràng thành thật trả lời “Thích”, vì sao bạn tốt hiện tại lại giống làm như hoàn toàn không kia hồi sự, một bên tiếp tục lấy bằng hữu chi tư cùng nàng ở chung, một bên tích cực phối hợp các trưởng bối tác hợp?

Ôn Duẫn Bản đương nhiên tức giận, nói là đối Lí Minh Mỹ tử triền lạn đánh đã muốn nhẫn nại đến cực hạn, nếu ám chỉ, hai người tuyệt không khả năng, đối phương đều cố ý giả n, như vậy chỉ còn lại có hai lựa chọn...

Nhất là đợi cho nàng tốt nghiệp đại học lại kế hoạch trước tiên phải kết hôn, làm cho gia tộc lý này bị hắn “Cải tà quy chính” Hừ? Nghĩ đến có thể an bài hắn chính thương đám hỏi hảo sự giả hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhị là giáp mặt cùng Lí Minh Mỹ ngả bài, là bằng hữu sẽ không nên hoành đao đoạt ái, nếu nàng như trước chưa từ bỏ ý định, bỏ qua “Tranh phu” Rốt cuộc, vậy không hề là bằng hữu, mà là địch nhân.

Ai, cái thứ nhất lựa chọn khẳng định sẽ làm Ôn gia huyền gà bay chó sủa, dù sao Ôn Duẩn Bản tính tiên trăm hậu tấu... đăng kí kết hôn mới thông báo cho người nhà.

Cái thứ hai lựa chọn cũng không tốt, nàng không chỉ hội mất đi bạn tốt, Duẩn Bản cùng bác gái quan hệ cũng sẽ bởi vậy quyết liệt, càng tệ hơn là, hắn một khi làm Lí Minh Mỹ vì phản bội nàng, muốn cho nàng thương tâm “Địch nhân”, tuyệt đối hội không lưu tình mặt làm cho Lí Minh Mỹ nan kham, hối hận từng vọng tưởng gả cho hắn.

Chung quy là bằng hữu một hồi, nàng như thế nào nhẫn tâm trở mặt nhìn Lí Minh Mỹ thiêu thân lao đầu vào lửa cũng không nghe thấy không hỏi?

Mạc Vũ Phi suy nghĩ lo lắng đi theo Lí Minh Mỹ đi ăn cơm, còn bồi nàng đến công ty bách hóa mua một đồng chiến lợi phẩm. Trở lại Lý gia, thừa dịp vào phòng tắm, mới tìm được cơ hội thông báo cho Ôn Duẩn Bản chính mình đêm nay ngoại túc, đáng tiếc điện thoại vẫn đường dây bận, đành phải gửi tin nhắn.

Thừa dịp tắm rửa trong khoảng thời gian này nàng lại muốn suy nghĩ, rốt cục quyết định muốn nói chuyện bạn trai trước, trước cùng lí mình tốt đẹp hảo nói chuyện.

Xem ở hai người nhiều năm giao tình phân thượng, bạn tốt sẽ không hoành đao đoạt ái đi?

“Tắm xong rồi sao?”

Mạc Vũ Phi tắm xong đi vào phòng khách, Lí Minh Mỹ lập tức cười khanh khách bưng chén sữa đưa nàng.

“Nhạ, đưa cho người, uống chén sữa trước, dưỡng nhan lại dễ ngủ.”

Mạc Vũ Phi có chút thụ sủng nhược kinh tiếp nhận cái chén, này vẫn là bạn tốt chuẩn bị đồ uống cho nàng, nàng có chút cảm động, càng thêm kiên định quyết định của chính mình.

“Mình ...”

“Đi thôi!” Lí Minh Mỹ đánh gãy lời của nàng, đem cái chén nàng uống xong bỏ qua một bên “Ta mang người đi khách phòng.”

Mạc Vũ Phi nghe vậy sững sờ.

Không phải nói bởi vì sợ hãi một chỗ mới muốn nàng đến? Nếu nàng nhớ không lầm, Lí Minh Mỹ phòng ở lầu một bắc gác, mà khách phòng vị cư này trăm bình biệt thự lầu ba nam gác, như vậy khoảng cách có thể có cái gì “An tâm” Tác dụng?

“Mẹ nuôi vừa mới gọi điện nói cho ta, nghe nói nàng cùng cha nuôi đã muốn xem trọng ngày, chỉ cần ba 5a mẹ đồng ý, mười sáu tháng sau sẽ giúp ta cùng Duẩn Bản làm một lễ đính hôn long trọng.”

Lí Minh Mỹ mang nàng đi vào khách phòng, đem nàng ấn ngồi ở bên giường, vô tư nói: “Nếu không lâu, chúng ta sẽ theo bằng hữu biến thành thân thiết hơn, người vui vẻ sao?”

Vui vẻ?

Không, nàng không vui cũng không khổ sở, chỉ có tràn đầy lo lắng.

Mạc Vũ Phi dưới đáy lòng thầm than, nếu làm cho Duẩn Bản biết song phương 5ộc trưởng không trải qua hấn đồng ý liền tự chủ trương, chỉ sợ sẽ ở dưới cơn thịnh nộ của hắn, khiến mọi người hồn phi phách tán.

Cùng với đem trường hợp biến thành như thế nan kham, không bằng trước làm cho các nàng lên nói chuyện, có lẽ Lí Minh Mỹ chính là quên nàng từng thừa nhận thích Duẩn Bản, chỉ cần nói rõ ràng, nàng hắn là sẽ rời khỏi, dù sao hai người là bằng hữu nhiều như vậy năm...

“Bất quá, người miệng kêu Duẩn Bản ca, trong lòng lại đem hắn trở thành nam nhân bình thường ái mộ, làm sao có thể vui vẻ được rất tốt đến?”

Mạc Vũ Phi trợn lên hạnh mầu. “Người nhớ rõ?”

Lí Minh Mỹ gật đầu thừa nhận, đứng dậy lui cách nàng vài bước.

“Nhưng là người không biết đi? Ta theo quốc trung liền thích hần, cũng là bởi vì hần, mới có thể cùng người làm bằng hữu, vẫn nhân nhượng người.”

Nàng ách nhiên thất tiểu. “Người...”

“Chẳng lẽ không đúng?” Lí Minh Mỹ lộ ra thần sắc hèn mọn. “Nếu không Duẩn Bản rất thiện lương, thế nhưng đem nữ nhi của tội phạm bắt cóc trở thành muội muội giống nhau bảo hộ, yêu thương, chỉ có đối với người hần mới có thể đối đãi tốt, ta làm sao phải khổ miễn cưỡng chính mình cùng người làm bằng hữu?”

Mạc Vũ Phi thật sự là không nói gì.

Hai người ở chung hình thức vẫn như là công chúa cùng nữ phó (người hầu), luôn chính mình tất cả phối hợp tính tình đại tiểu thư của đối phương, thậm chí bởi vì có như vậy cá tính tình kiêu căng, chỉ cùng môn đăng hộ đối lui tới làm bằng hữu, gián tiếp bài trừ khả năng người bình thường muốn cùng nàng giao hữu.

Cho tới nay, nàng yên lặng nhận quan hệ như vậy, không có nửa điểm oán trách, bởi vì ở Ôn gia, biết phụ thân nàng là kẻ bắt cóc, trừ bỏ Duẩn Bản, Lí Minh Mỹ là người thứ hai hội lấy khuôn mặt 5uời cười đối mặt với nàng, kết quả nàng một lòng nhận định hữu tình trân quý, đúng là một hồi âm mưu trăm phương ngàn kế?

“Vì sao hiện tại nói cho ta biết chân tướng, vì sao không phải chờ người thật sự thành chị dâu về sau của ta?” Mạc Vũ Phi cảnh giác bạn tốt thẳng thắn kể ra vào lúc này thật sự không bình thường. “Nếu biết ca thương ta, người không sợ ta đem những lời này nói cho hần?”

“Đương nhiên sợ a, nhưng là ta càng chịu đủ với người trò chơi, cho nên mới suy nghĩ cái phương pháp nhất lao vĩnh dật.” (ý là một lần mệt nhọc, cả đời an nhàn)

Lí Minh Mỹ đi đến trước cửa phòng, khéo môi gờ lên một chút cười.

“Qua đêm nay, Duẩn Bản sẽ không lại tin tưởng chuyện ma quỷ của người, Ôn gia cũng không khả năng tiếp tục thu lưu người, người đối ta rốt cuộc không còn gì ụy hiếp.”

“Người là ý gì...”

Một trận choáng váng chợt đánh úp lại, Mạc Vũ Phi trong lòng giật mình, lập tức hiểu được mới vừa rồi kia chén sữa khẳng định bị hạ được.

Cùng lúc đó, Lí Minh Mỹ mở ra cửa phòng, một nam tử dáng người nhỏ gầy che mặt chạy bộ tiến vào, ánh mắt gian rõ ràng không có hảo ý tà nhảm thẳng đảo quanh trên người Mạc Vũ Phi.

“Đừng tới đây!” Mạc Vũ Phi lớn tiếng quát bảo ngưng lại nam tử che mặt tiếp cận.

Nàng ngón tay giữa dùng sức đâm vào lòng bàn tay, đem môi dưới cắn ra phiếm tơ máu, dùng đau đớn tạm thời duy trì thần trí tỉnh táo.

“Minh Mỹ, là người tìm ta đến, ta ở nhà người xảy ra chuyện, người cũng thoát không được quan hệ!”

Mạc Vũ Phi biết chính mình chống đỡ không được bao lâu, chỉ có thể ý đồ khuyên Lí Minh Mỹ bỏ đi ý niệm muốn thương tổn nàng trong đầu.

“Xem như ta cầu xin người, xem ở chúng ta nhiều năm là bằng hữu...”

“?! Ai với người là bằng hữu? Đã quên nói cho người, ta căn bản không cùng mẹ nuôi nói muốn tìm người đến, đêm nay người xem như vô cố ở ngoài.”

Lí Minh Mỹ chỉ hướng bên cạnh nam tử che mặt, cười đến yêu mỉ.

“Này nam nhân chờ người thật lâu, như thế này hần hội mang người rời đi nơi này, đêm nay người hội trở thành nữ nhân của hần, 5a tắc phải nhận được của CD người, thức thời thì cũng dừng lại ở xuất hiện trước mặt Duẩn Bản, nếu người lăm miệng dám nói với Duẩn Bản, đừng trách ta đem nội dung CD phóng lên mạng, phát tán cho toàn thế giới! Dù sao ta lấy là hộ chiếu nước Mỹ, cùng lăm thì cả đời không trở về Đài Loan, đến lúc đó không mặt mũi gặp người chỉ có người... người muốn làm cái gì? Nơi này nhưng là lâu ba!”

Niên bản vẻ mặt đắc ý dào dạt Lí Minh Mỹ, khuôn mặt phút chốc chuyển vì hoảng sợ. Nàng không nghĩ tới Mạc Vũ Phi luôn luôn nhẫn nhục chịu đựng lại yếu đuối, thế nhưng tiến bên cửa sổ, đứng ở chỗ cửa sổ lắc lắc lắc lắc, như là chuẩn bị tùy thời nhảy xuống.

“Đúng vậy, nơi này là lầu ba, dưới không có gì che chắn, chỉ có đất cứng, nhảy xuống là mất mạng.”

Mạc Vũ Phi thống khổ cười, ưỡn ngực đáp lại, không cho ai nhìn ra khiếp đảm của nàng.

“Ta cũng đã quên nói cho người, vừa mới ta ở phòng tắm truyền tin ngắn cho ca, nói cho hắc người lưu ta ở nhà người qua đêm, chỉ cần ta xảy ra chuyện, cho dù người chạy trốn tới chân trời góc biển, hắc cũng không sẽ bỏ qua người! Người nhất định sẽ vì của người hành vi phò... ra...”

Nàng mệt nhọc, lý trí cùng miệng vết thương đau đớn rốt cuộc chống đỡ không được trầm trọng mí mắt...

Mạc Vũ Phi vô lực buông ra bắt lấy khung cửa sổ hai tay, như nhũn ra ngã ngửa người về phía sau, sở hữu chưa nhưng lời nói trôi đi cho trong gió...

“Vũ Phi!”

Thanh hoảng sợ lại tan nát cõi lòng rỗng giập bị phá vỡ màn đêm, bắt quá tiếng kêu quen thuộc kia gọi kéo một tia ý thức cuối cùng của nàng.

Nàng mở mí mắt trầm trọng, mông lung nhìn, mơ hồ nhìn thấy phía dưới có người chạy như điên tới, đổi nhanh chóng hạ kéo nàng lại.

Kia gương mặt, giống nhau là nam nhân cuộc đời này nàng yêu nhất... Thật tốt...

Cuối cùng liếc mắt một cái có thể thấy người chính mình yêu nhất, cho dù là ảo ảnh cũng tốt...

Mạc Vũ Phi mất nhắm lại, như vậy mất đi ý thức.

5. Chương 03

Chương 3

“Xác định chính là thuốc ngủ?”

“Đúng vậy, căn cứ kết quả kiểm nghiệm, trong cơ thể Mạc tiểu trử bỏ thuốc ngủ, cũng không có phản ứng thuốc khác.”

“Kia nàng vì sao ngủ một ngày một đêm còn không có tỉnh?” Ôn Duẫn Bân đầu hướng nữ bác sĩ liếc mắt một cái.

“Ách, đó là bởi vì lượng thuốc hạ quá liều...”

Nói còn chưa nói hết, nữ bác sĩ liền cảm giác một trận đằng đằng sát khí, vội vàng còn nói: “Chính là hội ngủ lâu một chút, không đến mức nguy hiểm cho tánh mạng, hắc là cũng sắp tỉnh, xin yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi.” Ôn Duẫn Bân hướng nữ bác sĩ lộ ra ôn nhã cười yếu ớt. “Ngượng ngùng, trăm việc bên trong còn phiền toái ngài đến kiểm tra, vất vả.”

“Không khách khí, đây là ta nên làm.”

Nữ bác sĩ mỉm cười rời khỏi phòng bệnh, tưởng không ra vừa mới nàng cảm giác được sát khí, đến tột cùng là chỗ nào đến?

Trong phòng vip nam tử trên giường bệnh tuần tú rõ ràng từ đầu tới đuôi khách khách khí khí, khuôn mặt tươi cười nghênh đón người, vì sao nàng hội cảm thấy nữ tử nằm phòng bệnh nếu thật sự nhất không tỉnh lại, không chỉ mạng nhỏ của nàng không còn, thế giới cũng bị nam nhân kia đem hoàn toàn hủy diệt...

Trong phòng, vừa thấy bác sĩ rời đi, nằm ở trên giường bệnh Ôn Duẩn Bản không hề an phận, nhấn đau đón xuống giường, đi đến một chiếc giường bên cạnh, ngóng nhìn bởi vì hần kiên trì mà bị an trí ở trong này, Mạc Vũ Phi vẫn mê man bất tỉnh.

Hoàn hảo, nàng không bị tổn thương gì.

“... Đáng chết!”

Hần tưởng khom người hôn tỉnh mỹ nhân đang ngủ của hần, không cẩn thận khê động chỗ thương, đau đến khiến hần thấp rủa một tiếng.

Tối hôm qua, hần nhất nhận được tin ngắn liền tâm thần không yên, ngấm lại Lí Minh Mỹ ba mẹ ba ngày hai đêm xuất ngoại, dĩ vãng cũng không có nghe nói nàng sợ hãi một chỗ, lúc này lại muốn Vũ Phi “Bồi ngủ”, thật sự quý dị, hần liền thỉnh bạn tốt lái xe đến hần đến Lý gia nhìn xem.

May mắn hần chạy một chuyến này.

Khi hần xuống xe, phát hiện Vũ Phi đưa lưng về phía hần, một màn kia đứng ở cửa sổ lầu 3 lung lay sắp đổ, chung này chỉ sợ cả đời trong đầu hần đều không thể quên đi.

Lúc ấy tâm của hần giống nhau đỉnh chỉ nhảy lên, tứ chi dường như có ý thức, trèo lên đỉnh xe bạn bè, bay qua tường vây, thần tốc đuổi tới dưới cửa sổ, ở chỉ mảnh treo chuông hết sức tiếp được nàng.

Đương nhiên, hần cũng trả giá, tay phải gãy xương, ngực bầm tím, giờ phút này ngay cả hô hấp đều làm đau.

Bất quá, có thể làm cho hần nhìn xem so với tánh mạng thiên hạ an toàn không việc gì còn trọng yếu, điểm ấy thương căn bản tính không được cái gì.

“Lực phục hồi của ngươi như cũ thật đúng là kinh người.”

Bỗng nhiên truyền đến một câu, làm cho Ôn Duẩn Bản thu hồi tay đang khê vuốt cánh môi ôn nhu của Mạc Vũ Phi, cảnh vật trở lại.

“Nguyên lai là ngươi.”

Người đến là hảo hữu Chu Ngự Thừa tối hôm qua đưa hần đến đi Lý gia, Ôn Duẩn Bản khoe môi nhếch lên, nháy mắt đỡ xuống ánh mắt gian cảnh giới.

Chu Ngự Thừa lớn hần mấy tuổi, mở một “Vĩnh Thịnh công ty”, năm ba ấy hần nghỉ hè về nước, vừa vặn gặp phải Chu Ngự Thừa đến nhà tìm phụ thân đàm khúc mắc đất đai, tòa thượng còn có một vị nhìn như đã rửa tay gác kiếm, kì thực vẫn nắm quyền bang phái đại ca.

Lúc ấy Chu Ngự Thừa bằng vào ghé mới sinh không sợ cộp tự tin cùng gan dạ sáng suốt, ở tịch gian cùng hắc bạch lưỡng đạo đại lão chậm rãi mà nói, dám nói, dám biện bác đồng làm cho hần tương đương tán thưởng, tiến tới chủ động bắt chuyện, như vậy kết làm bạn tốt.

“Vũ Phi còn không có thanh tỉnh?” Chu Ngự Thừa buông hoa quả, gương mặt cương nghị mang lo lắng. “Bác sĩ nói như thế nào?”

“Nàng trong cơ thể có phản ứng thuốc ngủ, phân lượng hơi nhiều, bất quá xác định sẽ không nguy hiểm cho tánh mạng, tỉnh ngủ sẽ không sao.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Tuyệt không tốt!” Ôn Duẩn Bản hai tròng mắt phun hỏa, các đốt ngón tay vì nắm chặt mà kêu thành tiếng. “Nếu không chúng ta đứng lúc đuổi tới, Vũ Phi không tử cũng sẽ tàn phế, Lí Minh Mỹ đã có gan đem người bức đến thà chết không sống bộ, tốt nhất đã muốn làm tốt chuẩn bị tâm lý bị ta “Báo đáp”!”

Chu Ngự Thừa hai hàng lông mày nhíu lại. “Ngươi nhưng đừng làm chuyện phạm pháp, làm hỏng tiền đồ của mình. Đừng quên, ngươi trên người còn lưng đeo hạnh phúc của Vũ Phi.”

“Ta như là hội ngọc đến cùng một cái nữ nhân điên ra mặt quyết đấu sao?”

Mới một giây, Ôn Duẫn Bản còn cười đến như là nam hài không hề tâm cơ, tiếp theo giây, hần tươi cười tàn nhẫn, ánh mắt âm trầm, làm người ta không lạnh mà run.

“Người bịt mặt thân phận điều tra ra sao? Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hần không quên nhớ chính mình tiếp được Vũ Phi sau liền “Ngắt đi”, chỉ có thể trở mắt nhìn một gã che mặt nam tử phá cửa mà chạy.

Hoàn hảo, Chu Ngự Thừa lúc ấy canh giữ ở ngoài cửa không nói hai lời liền thưởng nam tử che mặt một quyền, còn chỉ thị thuộc hạ đem người bịt mặt té xỉu tha hồi vào phòng, hỏi rõ chân tướng sự tình, lại quyết định xử trí như thế nào.

“Lưu Tuấn Thụ, biểu ca Lí Minh Mỹ, một cái không học vấn không nghề nghiệp bại gia tử. Nghe nói hần đã sớm coi trọng Vũ Phi, chính là Vũ Phi hướng đến cảnh giác trọng, làm cho hần vẫn không có cách nào hội tiếp cận, cho nên Lí Minh Mỹ vừa nói phải giúp hần, còn cam đoan Vũ Phi yếu đuối sợ phiền phức lại không có người chỗ dựa, yếu đuối cũng không dám tố cáo, liền sắc đảm bảo thiên tướng Vũ Phi, Vũ Phi mới có thể ở dưới tình thế cấp bách...”

“Đủ! Vũ Phi không có chỗ dựa? Bọn họ đem ta chết đi hay sao?!” Ôn Duẫn Bản tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, sự tình quả nhiên cùng hần lường trước kém không xa. “Tốt lắm, dám vọng tưởng đụng đến ta nữ nhân, ta muốn hần sống so với đã chết còn khổ hơn!”

“Người tính như thế nào xử trí kia đối biểu huynh muội?” Chu Ngự Thừa nhắc nhở hần. “Người trước tiên không làm cho ta báo nguy, Lý gia lại cùng ba người mẹ là bạn bè, đối ngoại nói người là vì cứu “Muội muội” trượt chân sau ngoài ý muốn mới bị thương, hiện trường chứng tích sớm phá hư, hiện tại mới quyết định báo án...”

“Muốn báo án ta đã sớm báo.” Ôn Duẫn Bản phủ quyết ý của bạn tốt. “Ta không có báo nguy đem Lí Minh Mỹ đưa vào tù, không phải vì để cho cha mẹ nàng cùng mẹ ta một cái mặt mũi, mà là ta biết Lý gia nhất định hội uy hiếp lợi dụng Lưu Tuấn Thụ khiêng lên chịu tội, làm cho Lí Minh Mỹ vô tội phóng thích, ai hiểu được nàng còn có thể sẽ không nghĩ ra chủ ý càng ác độc bức chết Vũ Phi?”

“Cho nên người tưởng làm như thế nào?” Chu Ngự Thừa ở bên giường bệnh biên ngồi xuống, nghe một chút cách nói của hần.

“Lấy cái vụn kiếp bắt phục cạm bẫy, làm cho kia hai người cam tâm tình nguyện nhảy xuống.” Ôn Duẫn Bản cười với bạn tốt, mâu quang chớp động vài phần tà ác. “Dừng ở ta này mang thù lại bao che khuyết điểm ác nhân trên tay, bọn họ là đồ đại mi...”

Tuy rằng hần không nói rõ là cái gì cạm bẫy, bắt quả Chu Ngự Thừa cảm giác được đến kia trương khuôn mặt tươi cười sau lưng sóng dữ. Xem ra Lí Minh Mỹ hậu thuẫn vững chắc, cũng khó trốn Ôn Duẫn Bản bày ra thiên la địa võng.

Như vậy một cái khéo léo, dáng người, nhìn như thiếu gia hào môn vô hại, kỳ thật thành phủ sâu đậm, yêu ghét rõ ràng cũng không hiển lộ cho ngoại, tươi cười sau lưng tất cả đều là khôn khéo tính kế, là cái nhân vật thông minh nội hiểm lợi hại.

Hần không thể không may mắn, chính mình cùng Ôn Duẫn Bản là bạn không phải địch.

“Cần hỗ trợ đã nói một tiếng.” Chu Ngự Thừa hào khí nói: “Trừ bỏ giết người, còn lại đều được.”

Ôn Duẫn Bản mỉm cười. “Yên tâm, ở người tìm được Lã đại tiểu thư âu yếm, trước phá xử nam thân ‘Chuyển đại nhân’, ta cho dù muốn chết, cũng tuyệt không nhẫn tâm kéo người.”

Tiếp theo giây, đối mặt hắc bang đại lão đàm phán đều có thể mặt không đổi sắc Chu Ngự Thừa, sắc mặt bỗng nhiên trở nên so với trứng tôm nấu chín còn hồng, đệ n thứ hồi hận không nên uống rượu hồng việc, đem chôn sâu trong lòng nhiều năm lưu luyện si mê nhất thời không thể nói thành lời, khi bị bạn tốt lấy đề tài đến trêu chọc.

“Cho dù tìm được hạnh hạnh, nàng cũng không nhất định hội đáp lại yêu của ta.”

Chu Ngự Thừa nhìn mắt trên giường Mạc Vũ Phi, lại đem ánh mắt dời về phía bạn tốt.

“Người yêu nhất nữ nhân vừa vắn cũng yêu nhất người, không có gì so với này càng may mắn chuyện, phải hiểu được tích phúc.”

“Là, sư huynh, cảm ơn ngài dạy bảo.”

Ôn Duẫn Bản bồng cọt hướng hấn hai tay tạo thành chữ thập. Chu Ngự Thừa lườm hấn một cái, lại nhin không được dương môi cười.

“Xem ra, ta không cần phải lại thay người lo lắng. Bất quá bên ngoài một đồng phóng viên chờ nghe người cùng Vũ Phi, kia kiện án bắt cóc năm xưa lại bị người ta mang ra làm sa bây giờ, người nhà người thái độ cũng tốt giống cố ý đem khuyết điểm đổ lên trên người Vũ Phi, làm cho Lí Minh Mỹ không đếm xỉa đến, người tốt nhất thừa dịp xuất viện, mới có thể đem tổn thương đối với Vũ Phi thương đến thấp nhất.”

“Yên tâm, nữ nhân của ta tự ta bảo hộ, bất luận kẻ nào muốn thương tổn hại nàng sẽ phải trả giá.”

Ôn Duẫn Bản ở bên cạnh Mạc Vũ Phi ngồi xuống, ánh mắt ngưng lại nhìn nàng vô hạn ôn nhu.

“Giống tối hôm qua như vậy chuyện, ta tuyệt không cho phép nó lại phát sinh, nếu ta cùng Vũ Phi nhiều năm qua cố gắng thuận theo, lấy lòng ba ta mẹ, cuối cùng bọn họ vẫn là lựa chọn thương tổn ta coi trọng nhất người đến bảo hộ một người ngoài, ta tự nhiên cũng có chủ ý của ta.”

Hấn ngẩng đầu, ánh mắt cửa trước khẩu thoáng nhìn, lại nhanh chóng trở lại trên người Chu Ngự Thừa.

“Ngoài cửa có phải hay không có bảo vệ?”

Chu Ngự Thừa gật gật đầu. “Ba người thỉnh bảo toàn hai mươi tư giờ lại đổi người, dù sao phóng viên thần thông quảng đại, trà trộn vào phòng bệnh vip cũng không phải chưa từng có chuyện.”

Ôn Duẫn Bản cười lạnh tiếp lời. “Hừ, còn có thể dự phòng ta không trải qua đồng ý của hấn, một mình gặp phóng viên, nói ra những lời không nên.”

Chu Ngự Thừa nhún nhún vai, tỏ vẻ hấn cũng có cùng cái nhìn.

“Àn...”

Mạc Vũ Phi như là làm ác mộng, phát ra ngẩn ngủ lời vô nghĩa, đánh gãy cuộc đối thoại của hai nam nhân.

Ôn Duẫn Bản yêu thương thân thủ khẽ vuốt mặt của nàng, Mạc Vũ Phi như là cảm nhận được hấn, mi tâm rồi rầm chậm rãi buông ra, tiếp tục nặng nề đang ngủ.

“Có thể hay không 10h buổi sáng ngày mai giúp ta bỏ đi cảnh vệ, để cho phóng viên đợi ở ngoài cửa phòng bệnh?” Ôn Duẫn Bản đột nhiên hướng bạn tốt đưa ra yêu cầu.

“Không thành vấn đề.” Ngày đối Chu Ngự Thừa mà nói bất quá việc rất nhỏ.

“Người không hiểu kỳ ta nghĩ làm cái gì?”

“Nếu tìm đến xe, chậm nhất giữa trưa ngày mai ta có thể xem tivi biết đáp án, cần gì phải hỏi nhiều?”

“Xác thực.” Hấn liền ham hữu thông minh. “Tóm lại, cảm tạ!”

“Khách khí cái gì.” Chu Ngự Thừa đứng dậy, vỗ nhẹ hấn bả vai. “Bảo trọng, ta đi trước an bài, ngày mai lại đến nhìn người.”

Ôn Duẫn Bản gật gật đầu, nhìn theo bạn tốt sau khi rời đi, cũng nằm lại trên giường nghỉ ngơi.

Ngày mai diễn xuất trò hay, đương nhiên trước hảo hảo bảo toàn thể lực!

Mạc Vũ Phi vắn vắn không thể tưởng được, chính mình trước khi bất tỉnh không phải nhìn thấy ảo ảnh, thật là Ôn Duẫn Bản quên mình cứu nàng.

Nàng vừa tỉnh đến, phát hiện chính mình trên người không có gì vết thương, thấy trên giường bệnh Ôn Duẫn Bản nằm, lập tức hiểu được đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nước mắt lập tức giống như mưa, muốn ngừng mà không được.

“Tốt lắm, đừng khóc, ta thật sự không có việc gì, bất quá chính là gãy xương, tình dưỡng mấy tháng sẽ khỏi hẳn. Nhưng thật ra người lại khóc không ngừng, chính gian phòng bệnh đều nhanh bị nước mắt của người bao phủ.”

Ôn Duẫn Bản sau khi bạn tốt rời đi, nguyên bản chính là tưởng nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, kết quả đại khái là tâm thần thả lỏng, cảm giác mệt vừa đến hừng đông, tỉnh lại mới phát hiện Mạc Vũ Phi ở bên giường hắt khóc sụt sùi, một mắt hồng hồng sưng lại.

“Nếu không...”

“Đệ thập ngũ lần!” Ôn Duẫn Bản che miệng của nàng, không biết nên khóc hay cười nói: “Theo ta tỉnh ngủ người sẽ không đoạn theo ta xin lỗi, chẳng lẽ trừ bỏ này ba chữ, người sẽ không có gì khác để nói?”

Hắn theo bên giường thấp lau đi nước mắt của nàng. Xem nàng khóc thảm hề hề, thấy đau lòng như thế nào, tội này hẳn tuyệt đối hội ghi tạc trên người nữ nhân Lí Minh Mỹ kia!

“Đều do ta không cẩn thận làm cho chính mình lâm vào nguy hiểm, kết quả còn liên lụy người cho ta bị trọng thương...” Mạc Vũ Phi tự trách lại hối hận, so với vết thương trên người mình càng cảm thấy đau lòng ngàn lần.

“Không liên quan người, chỉ do ta rõ ràng ngay từ đầu liền cảm thấy Lí Minh Mỹ đột nhiên muốn cùng người làm bằng hữu thực quý dị, nhưng là xem nàng nhiều như vậy năm qua cũng chưa hành động cái gì bất lương, liền dần dần lơ là phòng bị. Người yên tâm, về sau không bao giờ nữa sẽ có loại sự tình này phát sinh, ta sẽ không làm cho Lí Minh Mỹ cùng biểu ca nàng gần người nửa bước.”

“Biểu ca nàng?” Nàng im lặng, tiện đà nhớ tới một sự kiện. “Là cái người bịt mặt kia?”

Hắn gật đầu, cầm tay nàng, ánh mắt ôn nhu.

“Ta không báo nguy. Bởi vì báo án, ba mẹ cùng Lý gia giống nhau có năng lực giúp Lí Minh Mỹ thoát tội, ta cũng không muốn cho người bận việc ứng phó cảnh sát, ra tòa chỉ làm truyền thông quấy rầy. Bất quá người yên tâm, người chịu đắc tội ta sẽ gấp trăm lần trả lại cho thương tổn của người, tuyệt không khoan hồng!”

Mạc Vũ Phi cuống quýt lắc đầu. “Ta không quan hệ, người trăm ngàn đừng vì ta đi làm chuyện phạm pháp.”

“Vì cái loại này mà phạm pháp? Ta cũng không phải không có đầu óc!” Hắn khước môi cong lên, cười lạnh. “Ta chỉ gây ông đập lưng ông.”

“Có ý tứ gì?”

“Làm cho bọn họ tự chịu hậu quả xấu, cũng sẽ không xúc phạm tới người ta nửa phần.” Ôn Duẫn Bản xoa xoa nàng như dỗ đứa nhỏ giống. “Ta nhưng là cho người che gió tể vũ tòa thành, như thế nào cũng không thể bị trở thành vi chương kiến trúc phá hủy. Ta chỉ sẽ ở pháp luật cho phép trong phạm vi muốn làm gì thì làm, sẽ không gốc đến phạm pháp, lưu người bên ngoài chịu tội, ta cam đoan.”

“Ân.” Của nàng ánh mắt tràn ngập tín nhiệm, nhưng cũng mang thần nhiên ưu sầu. “Ba mẹ cùng bà nội đã tới? Thấy người làm ta bị trọng thương, đại khái hội càng chán ghét ta.”

“Thì tính sao?” Ôn Duẫn Bản trong lời nói có cơn tức.

Nghĩ đến năm đó người nhà không muốn chính thức nhận nuôi nàng, ghét bỏ nàng không đủ tư cách trở thành Ôn gia nhân, dưỡng nàng so với dưỡng con mèo nhỏ, con chó nhỏ còn không bằng, gặp mặt cũng khó lên tiếng kêu gọi, bên ngoài lại cho phép Vũ Phi kêu bọn họ “Ba mẹ”, giả dạng làm lấy ơn báo oán từ bi giả, còn đạt được mỹ danh gia đình nuôi dưỡng, cũng lừa không ít phiếu bầu.

Tuy mọi người chỉ giả nhân giả nghĩa, Vũ Phi là thật tâm muốn cùng bọn họ trở thành người nhà, đối bọn họ quả thực yêu mến, như vậy còn không có được niềm vui của bọn họ, hẳn cũng không tưởng tiếp tục làm cho nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“Cho dù toàn thế giới mọi người chán ghét người, ta thích, ta yêu là đến nơi, không phải sao?”

Xem hán một bộ dáng tự tin, khẩu khí lại thật sự can rở, nói ra trong lời nói lại làm cho tâm khảm Mạc Vũ Phi càng ngọt ngào, cả người nóng lên.

“Là.” Vốn là nàng đang cau mày, rốt cục lộ ra chút ngượng ngùng cười. “Người là bằng hữu của ta tốt nhất, người thân nhất, nam nhân yêu nhất, cho dù toàn thể giới đều chán ghét ta cũng không cái gọi là, chỉ cần người yêu ta, so với toàn thể giới mọi người yêu ta cũng không bằng.”

“Đây mới là lời nói ta muốn nghe.” Hán gật đầu khen ngợi. “So với nói hơn một ngàn lần ‘Thực xin lỗi’, ‘Cám ơn người’, còn không bằng sớm một chút nói những lời này đến dỗ ta, nghe qua nhiều thoải mái, nói thêm nữa mấy lần...”

“Mới không cần.” Mạc Vũ Phi mặt đều đỏ.

“Kia đến lượt ta mà nói.” Ôn Duẫn Bán nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thâm tình nói nhỏ: “Vũ Phi, người có nguyện ý hay không gả cho ta, làm cho ta trở thành trọng phu trung thành nhất của người, vĩnh viễn trợ giúp lẫn nhau, làm bạn, không bao giờ nữa làm cho đối phương cô đơn bất lực, làm cho ta cả đời ủng hộ người không buông tay, cùng nhau đầu bạc đến lão?”

“Nguyện ý.”

Mạc Vũ Phi ngay cả lo lắng nhiều một giây đều không có, nhưng đối hán đứng đắn thái độ có chút khó hiểu.

“Chúng ta không phải sớm đâu có, muốn cùng nhau cố gắng thắng được người nhà nhận thức, nếu có thể, chờ ta tốt nghiệp đại học liền kết hôn, như thế nào bỗng nhiên lại...”

“Tưởng thắng được người nhà nhận thức người, không phải ta.”

Ôn Duẫn Bán trầm thấp để nghe tiếng nói, hàm mấy phần hàn ý.

“Người đã muốn đủ cố gắng, là bọn hán lần nữa coi thường nhu thuận hiểu thuận của người, đối với thiện ý của người nhìn như không thấy, một khi đã như vậy, ta cũng có thực hiện của ta.”

“Ý của người là...”

“Chúng ta kết hôn, xuất viện sau lập tức đi đăng kí.” Hán trong giọng nói có chân thật kiên quyết đáng tin. “Mặc kệ có bao nhiêu nhân phản đối hôn sự này, ta không cần, tương lai của ta tự ta chính mình phụ trách, lão bà của ta chính mình quyết định, người là ta duy nhất nhận định, cùng người đến bạc đầu, chính là ta muốn hạnh phúc.”

Nàng lòng tràn đầy cảm động: “Người thật khờ... Ta rốt cuộc làm sao hảo? Đáng giá người nhận định ta, lần nữa cho ta trả giá?”

“Làm sao không phải? Từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, hoàn mỹ không sót mẻ. Ở trong mắt ta, không có nữ nhân nào so được với người.”

“Người đang dỗ ta.” Mạc Vũ Phi nở nụ cười, hốc mắt lại ảm ướt. “Với điều kiện của người, có thể kết hôn với tiểu thư môn đăng hộ đối, đối với tương lai người mới giúp được. Lấy ta, ta cái gì cũng không thể giúp người, nói không chừng còn có thể liên lụy người, người thật sự sẽ không hối hận?”

“Hối hận?” Ôn Duẫn Bán cười. “Có được người, ta chính là có được thế giới, mất đi người, cho dù lên làm tổng thống ta cũng cười không được, không cưới người ta mới là ngu ngốc.”

Mạc Vũ Phi trong lòng một trận ảm áp, nhìn mâu quang của hán đầy nhu tình.

“Người biết không? Nhận thức người, là phúc khí lớn nhất của ta, có thể yêu người, là chuyện ta đời này may mắn nhất.”

“Ta cũng vậy.” Ôn Duẫn Bán nhìn thật sâu vào mắt nàng. “Cho nên, mới mười tám tuổi người có nguyện ý hay không trước thời gian làm tân nương của ta?”

“Ta nguyện ý.” Mạc Vũ Phi hai má nổi lên rặng mây đỏ. “Giấc mộng duy nhất của ta chính là làm thê tử của người, cho dù biết rõ không xứng với người, ta còn là mơ với người kết hôn, như vậy ta ích kỷ, chỉ cần người muốn, chính là của người, của ta đáp án vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

“Của ta đáp án giống nhau vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Hấn nhấn ngực đau đớn, ở môi nàng hôn trộm. “Còn có, về sau không được người nói sau xứng không xứng được với trong lời nói, ta sẽ tức giận. Người khổ sở ta sẽ khó chịu, người cười ta mới có thể vui vẻ, biết không? Đến, cười một cái.”

Mạc Vũ Phi gật gật đầu, nở rộ như hoa lúm đồng tiền, đẹp như hoa hồng nở rộ, làm cho hấn nhìn không được cúi đầu lại hôn lên cặp cánh môi đỏ bừng kia.

“Nha!”

Hôn hôn nhiên vong ngã hết sức, Ôn Duẫn Bản đã quên gãy xương cùng ngực đau, cả đầu trầm nghĩ đem giai nhân gắt gao ôm vào trong lòng, kết quả đánh lên thương chỗ, đau đến hấn ai ai kêu.

“Người không sao chứ?” Mạc Vũ Phi nhìn xem hảo tâm đau, lập tức rời đi giường bệnh hai bước. “Ta thấy người bị thương, ta tốt nhất với người bảo trì khoảng cách, miễn cho lại hại người ai đau.”

Hấn xem thường vừa nói. “Vậy người không bằng giết ta!”

“Khoa trương!”

Nói tới nói lui, Mạc Vũ Phi vẫn là ngoan ngoãn khiên trụ hấn thân đến tay trái, thấy hấn đặc ý nở nụ cười, nàng cũng theo vui vẻ, đã quên sinh tử trong nháy mắt.

“Uống thuốc trước đã.” Nàng ngã chén nước. “Bác sĩ đã nhắc, người tỉnh dậy phải uống thuốc.”

Ôn Duẫn Bản không dị nghị, tiếp nhận thuốc cùng nước sôi một ngụm nuốt vào, tầm mắt lơ đãng đảo qua trên tường đồng hồ treo tường, phát hiện kim đồng hồ vừa lệch khỏi quỹ đạo 10h không lâu.

Nguy hiểm thật! Hấn thiếu chút nữa ngủ quên, làm trễ đại sự.

“Người...”

Mạc Vũ Phi thấy hấn bỗng nhiên xuống giường, đang muốn khuyên hấn im lặng tĩnh dưỡng đừng vọng động, hấn bỗng nhiên lấy thủ thế ngăn lại nàng mở miệng.

“Như thế này mặc kệ phát sinh gì sự, thấy bất luận kẻ nào, người chỉ cần ở bên người ta, cái gì cũng không dùng làm, không cần phải nói, là trọng yếu hơn là...” Hấn thân chỉ hướng nàng chớp mũi một chút. “Vô luận ta nói cái gì, làm cái gì, rốt cuộc người phải phối hợp, không cho phép lùi bước, không được phủ nhận, có thể làm được hay không?”

“Có thể.” Nàng gật đầu, có chút khấn trương, lại có chút hưng phấn không hiểu.

“Như vậy nghe lời? Không sợ ta đem người bán đi?”

Nàng nắm chặt một chút tay hấn, mím môi cười. “Người tình nguyện bán đi chính mình cũng sẽ không bán đi ta, ta tin tưởng người.”

Nhìn nàng hoàn toàn tín nhiệm, Ôn Duẫn Bản mắt như có lửa, hung hăng hôn nàng so với chuyện cần làm còn quan trọng hơn...

6. Chương 04

Chương 4

“Ôn tiên sinh, xin hỏi sự kiện ngoài ý muốn lần này...”

Phòng bệnh cửa vừa mở ra, bên ngoài thể nhưng phóng viên cùng máy chụp ảnh chen chúc, Mạc Vũ Phi nhất thời biểu tình ngẩn ra, không biết nên phản ứng như thế nào.

Ôn Duẫn Bản vừa lòng cười, không nói nửa câu đồng thời đi lên chỗ microphone, trực tiếp nhắm ngay Mạc Vũ Phi nhân lúc kinh ngạc mà hé mở cặp môi thơm, hôn nàng, nhìn xem mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Không lường trước đến hần thể nhưng hội làm phóng viên chụp được hình ảnh độc như này, Mạc Vũ Phi sợ tới mức trừng lớn mắt, động cũng không dám động.

Bỗng dưng, nàng cảm giác được lòng bàn tay hai người giao nắm truyền đến hần nắm chặt lực đạo, thể này mới nhớ tới chính mình đáp ứng phối hợp hần hết thủy ngôn hành, cũng chỉ có thể nhịn xuống muốn tránh lên xúc động, nhắm mắt lại, hồng mặt, từ hần hôn cái đã nghiền.

“... Về lần này ngoài ý muốn sự kiện, ta không nghĩ lại nói thêm.”

Ôn Duẫn Bản tin tưởng máy chụp ảnh đã muốn bắt giữ đến đủ đặc sắc hình ảnh, mới chấm dứt nụ hôn, mỉm cười đối mặt mọi người.

“Bất quá nhân cơ hội này, ta nghĩ làm sáng tỏ một chút, lúc trước truyền thông đồn đãi hết thủy tất cả chuyện xấu đều là hư cấu, sự thật là, ta sớm có hôn ước, cũng sắp kết hôn.”

Ôn Duẫn Bản ôm sát người trong lòng, ánh mắt kiên định nhìn nàng.

“Vị này chính là vị hôn thê của ta... Mạc Vũ Phi.”

Các phóng viên vẫn nghĩ đến hai người chính là đơn thuần quan hệ huynh muội, nghe vậy lập tức vây quanh hai người, dù sao so sánh với tin tức cùng người nhà thu dưỡng nữ nhi kẻ bắt cóc, con tin cùng với nữ nhi bọn cướp kết hôn là tin tức lại chưa bao giờ nghe thấy!

“... tiểu thư Lí Minh Mỹ là con gái nuôi của mẫu thân ta, chúng ta đối lẫn nhau chỉ có loại tình cảm huynh muội, đời này cũng không khả năng đàm hôn luận giả, truyền thông lầm lẫn làm cho chúng ta thực xấu hổ...”

“... A, người nhà của ta đương nhiên đồng ý, năm đó ba ta mẹ chính là bởi vì rất thích Vũ Phi nhu thuận có hiểu biết, mới có thể lấy ơn báo oán, thiện tâm thu dưỡng nàng, cuộc sống nhiều như vậy năm, lại sớm đem Vũ Phi trở thành nữ nhi thân sinh đối đãi giống nhau...”

Ôn Duẫn Bản đối phóng viên chậm rãi mà nói, đối mặt liên tiếp đặt câu hỏi mà một lại nói dối, làm theo mặt không đỏ khí không suyễn.

“... Ba ta mẹ hướng đến không có thiên kiến bè phái, còn sớm nghĩ đến ta cùng Vũ Phi từ nhỏ ở chung, vạn nhất có cảm tình, tương lai nói không chừng hội ‘Thân càng thêm thân’, cho nên năm đó chỉ làm thủ tục gởi nuôi mà không chính thức nhận nuôi nàng, không nghĩ tới thật sự bị bọn họ lừa trung, bọn họ đương nhiên là thành lạc quan này...”

Ôn Duẫn Bản trả lời tất cả, thái độ tự nhiên hào phóng, làm cho các phóng viên ấn tượng thật tốt, mà hần giờ phút này lên tiếng chính xuyên thấu qua truyền hình, là tiết mục đắt giá.

Cái này, người nhà hần giả nhân giả nghĩa lại kinh ngạc như thế nào, phần nộ, cũng không thể không vì mặt mũi cùng xã hội quan cảm, làm cho hần lập hôn ước cùng hôn lễ.

Mạc Vũ Phi cũng không sững sốt.

Ở bên cẩn thận suy tư Ôn Duẫn Bản liên tiếp hành vi quái dị, nàng bình tĩnh đại ngộ, lý giải dụng ý của hần, trong lòng lại cảm động.

Hần lập hôn ước, đem tình yêu đối với nàng truyền ra ngoài, làm ọi người biết hần “Danh thảo có chủ”, không chỉ là vì buộc người nhà hần nhận nàng làm con dâu, cũng vì làm cho nàng an tâm.

Nguyên lai hần biết...

Biết nàng cẩn thận giấu ở ngoài mặt nhu nhược dụ ngoạn hạ, kỳ thật có tự ti cùng cực độ không an toàn cảm, yêu hần lại sợ liên lụy tới hần.

Biết nàng có ý muốn mãnh liệt không muốn cùng bất luận kẻ nào chia xẻ hần, lại không thể không bức chính mình thành thực, lúc còn nhỏ, không chịu chuyện xấu quá nhiều phức tạp cảm xúc.

Bởi vì hiểu được nàng sở hữu cẩn thận tư, cho nên hần an bài ra tiết mục chiêu cáo thiên hạ này, xác định bỏ nhân tố đe dọa, làm cho nàng ổn tọa “Ôn phu nhân” ngại vàng.

Này nam nhân sở đều là vì nàng suy nghĩ làm hết thủy tất cả, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ từng thay đổi.

Nguyên bản nghĩ đến giấc mộng của chính mình vẫn chưa xong sẽ một khắc kia chấm dứt, nhưng hấn tới rồi cứu nàng, cho nàng tương lai, còn giúp nàng thực hiện giấc mộng lớn nhất trở thành tân nương của hấn.

Mạc Vũ Phi cố nén, không cho chính mình ở trước màn ảnh khóc, làm đánh mất mặt mũi Ôn Duẫn Bân, nhưng trong lòng cảm động lệ triều lại sớm như cỏ dại lan tràn.

Giờ khắc này, nàng vô cùng tin tưởng, đem chính mình yêu nam nhân này...

Thăng đến sinh mệnh cuối.

Tám năm sau.

Một thân hàng hiệu Triệu Tú Phân, tiếp nhận con dâu bưng tới châu lộ trà thượng đẳng, trước phẩm hương, thưởng thức một ngụm.

“Nói thực ra đi! Người là không phải không thể sinh?” Nàng buông chén men sứ xanh, lấy ánh mắt ý bảo con dâu cung kính đứng ở một bên ngồi xuống.

“Ta cũng không biết...” Mạc Vũ Phi bị hỏi không yên, bất an khẽ cắn môi.

Năm đó, kết hôn không đến nửa năm nàng liền truyền ra tin vui, khi xác nhận là cái nam cục cưng, ở Ôn gia trọng nam khinh nữ nhất thời mẩu bằng tử quý, theo bị các trưởng bối nhìn như không thấy biến thành phủng ở lòng bàn tay (đại loại là thành người quan trọng), rốt cục có trở thành người Ôn gia.

Đáng tiếc, nhân sinh của nàng luôn không thể thuận buồm xuôi gió.

Ngày đó, quần gia yêu cầu nàng tham dự tiệc, xây dựng gia tộc hài hòa, không khí đoàn kết, ai cũng không ngờ đến vũ đài đột nhiên sụp đổ, này nhất ngã, ngã rớt con trai của nàng, cũng làm cho nàng tiến bệnh viện tĩnh dưỡng hồi lâu, sau bụng của nàng không còn có nửa điểm tin tức.

Tuy rằng trưởng phu nói tùy duyên, không có tiểu hài tử càng mừng rõ độc hưởng thế giới hai người, nhưng là không thể vì nam nhân âu yếm sinh con đẻ cái, đối nàng mà nói luôn cái tiếc nuối.

“Là không biết hay là không dám nói? Người nếu không thể sinh ra được sớm một chút nói, ta cũng sớm làm tốt chuẩn bị khác.” Triệu Tú Phân một đôi hẹp dài phong mắt lộ ra cực độ không hồn giận.

Mạc Vũ Phi vội vàng đáp lời. “Ta đã làm kiểm tra, bác sĩ nói ta chỉ là thể chất suy yếu, có vẻ khó chịu đựng, không phải hoàn toàn không hy vọng.”

“Không phải hoàn toàn không hy vọng? Đó là muốn chúng ta chờ bao lâu? Đợi đến khi chúng ta nằm trong quan tài hay sao?” Triệu Tú Phân ngữ khí thập phần không kiên nhẫn. “Người hấn là biết, chúng ta này dựa vào Duẫn Bân nối dõi tông đường, nếu ở trong tay người chặt đứt hương khói, năm đó ta cần gì phải ủy khuất chính mình, đồng ý nhận nuôi trưởng phu cùng nữ nhân khác sinh nghiệt chủng, tân tân khổ khổ đem hấn kéo bạt lớn lên...”

“Quái, ta như thế nào không nhớ rõ mẹ năm đó làm cái gì vất vả cho ta đã?”

Nghe thấy chỗ cửa truyền đến thanh âm, Triệu Tú Phân nhất thời da đầu run lên.

Chậc! Rõ ràng hỏi thăm quá hôm nay lập pháp viện muốn mời dự họp uỷ ban kỷ luật, thân là uỷ viên triệu tập hấn như thế nào thất sớm bát đã sớm về nhà...

“Mẹ, ngài hôm nay thu hoạch không ít thôi!”

Ôn Duẫn Bân tiến phòng khách, liền nhìn thấy đồ thăm sô pha giữ xiêm áo một đồng hàng hiệu giấy túi.

“Công ty bách hóa khánh thành, mẹ lại đi mua sắm?”

Hấn buông cặp tài liệu, cởi áo khoác quải tiến phòng giữ quần áo, ánh mắt quýnh lượng vẫn không rời đi thê tử quá.

Nàng đưa hấn âu phục xanh thẫm tối hôm qua, sắc màu da bạch tạc sáng, lộ ra ngoài làn váy hai chân thẳng tắp cân xứng, vừa người bao vây dáng người linh lung, thêm khí chất của nàng tao nhã, quả nhiên nàng thích hợp như chính mình mong muốn. Bất quá, khi ánh mắt hấn nhìn đến trên cổ tay thê tử kia mấy cái vết dây rõ ràng, lại nhìn đến dây kéo giấy túi, ban đầu mâu quang ôn hòa lập tức chuyển lợi hại, tâm

mắt cũng chuyển tới trên người mẫu thân. “Nói thực ra, lúc trước ngài quyết định thu dưỡng ta, thật đúng là lựa chọn sáng suốt nhất đời này.”

Hắn ở bên người thê tử ngồi xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn tiền phương mẫu thân.

“Bởi vì ngài ‘Ủy khuất’, toàn bộ gia tộc nhận định ngài là con dâu tốt, cũng làm cho ba không có hưu thê lại lấy có Ôn gia hương khói, hiện tại lại có nữ giúp việc hoàn hảo dùng, có thể thay người quét tước trả tiền, con dâu ngoan còn đi theo phía sau hỗ trợ cầm chiến lợi phẩm, giấu lại thật đúng là không sai! Đúng không?”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Triệu Tú Phân sắc mặt không được tốt xem, ngu ngốc đều nghe được ra hắn trong lời nói chế nhạo.

Nàng cùng đứa nhỏ này chính là không hợp.

Nghĩ vậy đứa nhỏ này có được hết thấy, lẽ ra nên từ chính con bạc mệnh của mình được hưởng, Triệu Tú Phân liền từ trong lòng thầm oán lên trời bất công.

Nhất là ở sau án bắt cóc phát sinh, hắn cả người đột nhiên chuyển biến một trăm tám mươi độ, suốt ngày đánh nhau nháo sự trở thành đứa trẻ nghe lời, một tiếng “Mẹ” kêu trong lòng nàng sợ hãi, tổng cảm thấy hắn tiểu lí tàng đao, đối hắn trừ bỏ phản cảm, càng nhiều chút sợ hãi không hiểu.

“Ta nghĩ nói là, làm quan thanh liêm thật không dễ dàng, này khẩu trừ tiền lương của ta hồng bạch bao đã không còn mấy, còn phải nuôi người, tốn điểm tiền hưu, thật sự không thể ứng phó ngài chi xa hoa, cho nên hôm nay tiêu phí của người, chờ ta hạch toán tổng ngạch sẽ báo cho ba một tiếng, sẽ khấu trừ sinh hoạt phí của người...”

“Người nói là nói cái gì?! Người như vậy tính toán chi li với ta, thật sự là bất hiểu!” Triệu Tú Phân có chút thẹn quá thành giận. “Đừng quên ta nhưng là gạt đầu đồng ý cho người tiền gia môn, mẹ tần tần khổ khổ nuôi lớn người...”

“Vất vả?” Ôn Duẫn Bản kéo kéo khóe miệng, nói: “Trong ấn tượng, từ nhỏ đến lớn ngài không kiếm quá một xu nuôi nấng ta, cho tới bây giờ không nấu quá gì này nọ cho ta ăn, mua quần áo cho ta mặc. Mới trước đây ta cảm mạo phát sốt là bà nội chiếu cố, sau lại là Vũ Phi, từ nhỏ đến lớn ngài ngay cả ta phòng cũng chưa bước vào, như vậy nuôi lớn một cái đứa nhỏ còn nói vất vả, trên đời sở hữu mẫu thân đại khái tất cả đều muốn quá lao đã chết.”

Triệu Tú Phân bị nói được mặt đỏ tai hồng, cố tình nhất thời lại tìm không ra lời nào phản bác, tức giận đến sôi lên, ước gì hung hăng cho hắn hai bàn tay.

“Ta, chịu đủ rồi muốn đánh cứ đánh!”

Hắn liếm cười, ánh mắt gian chột hiện lên làm người ta không rét mà run, nháy mắt làm lưng Triệu Tú Phân lạnh toát.

“Gặp ở ngoài là ba, thực xin lỗi ngài là hắn cùng mẹ ta đã chết, ngài đáp ứng làm cho ta tiền Ôn gia cũng là vì ngài suy nghĩ địa vị chính mình cùng lợi ích, vì thế ngài lúc ấy không phải muốn một phần tài sản ba làm như trao đổi? Vô luận là tiền tài hoặc cảm tình, ngài chưa từng đã cho ta một chút ít, ta tự nhiên cũng không thiếu ngài cái gì, ta cho ngài gì này nọ đều tính ngài kiếm được, không cho cũng là đương nhiên, đúng không?”

Mạc Vũ Phi lặng lẽ kéo kéo vạt áo trượng phu, không nghĩ hắn đem nói rất hết.

Ôn Duẫn Bản hiểu được thê tử hy vọng hắn lưu tình, bất quá vì tránh cho đối phương lại cố ý chọn thời gian hắn không có nhà tìm đến làm phiền, thà nói rõ ràng còn tốt hơn.

“Tóm lại, con cháu đều có phúc con cháu, muốn dùng con, tôn tử đến giữ chặt tâm trượng phu, còn không bằng ngài thiếu tham gia đi tiệc tùng, dùng nhiều một chút thời gian bồi ba. Còn có, mặc kệ Vũ Phi có thể hay không sinh, người tốt nhất đánh mất chủ ý tính toán gì trong lòng, trừ phi... ngài không ngại ta lại xuất ra thủ pháp năm đó đối phó Lí Minh Mỹ.”

Ôn Duẫn Bản lại lần nữa mỉm cười, xem ra vẻ mặt ôn hoà, lại làm cho Triệu Tú Phân từ trong lòng cảm thấy chân tay bủn rủn.

Hắn rốt cục thừa nhận!

Năm đó nàng tích cực tác hợp con gái nuôi thương yêu nhất cùng Duẫn Bản kết hôn, có thể củng cố địa vị chính mình ở Ôn gia, không cần lo lắng thú con dâu không hợp ý, còn có thể mượn sức Lý gia này “Kim chủ”, nguyên bản là kế hoạch một hòn đá ném hai chim hỏ, kết quả lại thất bại.

Vũ Phi bị Minh Mỹ làm cho nhảy lầu, làm hại Duẫn Bản bị thương, sự tình tuy rằng không truyền ra, lại làm cho bà bà biết tình hình cụ thể tức giận đến giơ chân, đem nàng mắng chết khiếp, hạ lệnh không bao giờ cho Minh Mỹ bước vào Ôn gia nữa bước.

Không lâu, Minh Mỹ đột nhiên cùng một vị mỹ nam tử thân nhau, ngay cả nhân gia chi tiết cũng chưa thám thính rõ ràng, liền giấu giếm cha mẹ bỏ vốn cùng bạn trai kết phùng đầu tư, kết quả ngay cả cái bóng dáng công ty cũng chưa nhìn thấy, đối phương như bốc hơi.

Lý gia qua cảnh sát tra ra đối phương là cái người đã từng kết hôn, đã từng đi tù, nghĩ đến không có việc gì, bị đồn thổi, mặt Lý gia đều bị nữ nhi mất hết, Đài Loan cũng không ở được, lí phụ rõ ràng đem công ty bán lại... cũng chính là phụ tử Lưu Tuấn Thụ kinh doanh, gia đình chuyển đến nước Mỹ, rốt cuộc không trở lại Đài Loan.

Không lâu, phụ tử Lưu Tuấn Thụ kinh doanh công ty truyền ra hối lộ quan viên chính phủ, phụ tử đều bị điều tra, kiện tụng nhiều năm, không chỉ công ty đóng cửa, phụ tử Lưu gia bây giờ còn bị tù, ra tù sau còn có một đồng nợ nần chờ bọn họ bồi thường toàn bộ, đời này tưởng xoay người cũng khó.

Triệu Tú Phân đã sớm hoài nghi quá Lí Minh Mỹ cùng Lưu Tuấn Thụ “Báo ứng” mau dọa người, nói không chừng cùng Ôn Duẫn Bản có liên quan.

Dù sao sự phát sau, hắn rời khỏi gia đình, “Tiền trăm hậu tẩu” Cùng Mạc Vũ Phi công chứng kết hôn, hôn sau sủng thê tử giống như là vật báu vô giá, thiếu nàng sẽ không thể sống, bất luận kẻ nào dám can đảm ở trước mặt Mạc Vũ Phi nói chút khó nghe, lập tức bị hắn lấy lời nói chanh chua hoàn trả, bảo hộ thê tử quả thực đến lục thân không nhận bộ, như vậy thiếu chút nữa hại chết Mạc Vũ Phi, lại làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho?

“Ngài còn không biết đi? ‘Ăn miếng trả miếng’ luôn luôn là lời răn của ta.” Ôn Duẫn Bản cười lạnh nói: “Ta có suy tính ba cái phương án làm cho Lí Minh Mỹ tự nhận hậu quả xấu, không nghĩ tới cái biện pháp thứ nhất tự thành công. Ta bất quá là chế tạo cơ hội làm cho nàng kết bạn cùng ‘Đồng loại’, nàng lập tức cùng đối phương, tổn thất thậm chí vượt quá mong muốn, không hiểu được là nàng rất bần(???), vẫn là ngay cả lão thiên gia đều dung không được nàng? Về phần Lưu Tuấn Thụ kia, lại đại đột không thèm đàm phán với ta.”

Nhìn mặt nàng, Ôn Duẫn Bản vẫn như kể chuyện cười: “Ba tuổi lớn, thân thể không tốt, thanh thể lại không bằng tiền, quá vài năm, nếu không nguyện ý cũng phải rời khỏi chính đàn an tâm dưỡng lão, thu vào tự nhiên đại giảm. Lại nói như thế nào, ta cùng ngài cũng là trên danh nghĩa mẫu tử, ta đương nhiên cũng hy vọng có thể một nhà hoà thuận vui vẻ, phụng dưỡng song thân đến già, mà không phải trăm phương ngàn kế muốn trừ bỏ một cái trời buộc.”

“Duẫn Bản, đừng nói nữa.” Mạc Vũ Phi luôn mềm lòng, chỉ phải ra mặt thay trượng phu xin tha thứ. “Mẹ, Duẫn Bản chính là nói giỡn, ngài đừng cho là thật.”

“Đúng vậy, chỉ cần ngài đừng cùng ta là địch, mới rồi vừa lời nói kia cũng chỉ là nói giỡn.” Ôn Duẫn Bản mỉm cười phụ họa. “Tóm lại, nhằm vào ta làm cái gì đều không sao cả, chính là không thể động đến Vũ Phi. Nàng thương tâm, ta sẽ không tiếc đả thương người, như thế mà thôi.”

“Ta, ta đi trở về.”

Triệu Tú Phân mãnh liệt cảm nhận được cảnh cáo của Ôn Duẫn Bản, nghĩ uy phong của mình sớm bị sợ tới mức tan thành mây khói, lập tức chuẩn mất.

“Người đem mẹ dọa chạy.”

Đóng cửa lại, Mạc Vũ Phi trở lại bên người trưởng phụ, trên mặt không có bình thường.

“Tốt lắm, tốt nhất nàng sợ tới mức cũng không dám tới nữa.” Ôn Duẫn Bân một tay lấy kéo kiều thê vào trong lòng, gắt gao ôm. “Với ta mà nói, trừ ngươi ra, ai cũng không trọng yếu. Thành thật nói cho ta biết, trừ bỏ nàng, còn có ai dám thừa dịp ta không ở nhà khi chạy tới quấy rầy ngươi?”

“Không có, ai chẳng biết nói ngươi bảo vệ ta, nào dám chọc ta.” Mạc Vũ Phi ngẩng đầu lên, cười nói với hắn: “Kỳ thật mẹ nhiều lắm làm cho ta có điểm phức tạp, coi như không hơn quấy rầy. Bởi vì ta biết lão công ta đủ gian trá xảo hoạt, chỉ có hắn tính kế với người khác, nào có người khác tính kế với ngươi? Mẹ mặc kệ đánh cái gì chủ ý đều đã bị ngươi nhìn xuyên qua, ta cần bản không cần phải lo lắng.”

“Gian trá xảo hoạt? Này tính kích lệ sao?” Ôn Duẫn Bân dịu dàng khinh nhéo nhéo cằm nàng. “Không sợ ta tính kế đến trên đầu ngươi?”

Nàng thản nhiên cười. “Thực sự ngày đó, ngươi nhất định cũng là tốt với ta.”

Hắn khoa trương lắc đầu. “Đúng vậy, dù sao ta đời trước thiếu ngươi, đời này không thu lại tâm đối với ngươi hảo liên cả người khó chịu, quả thực là loại bệnh bất trị, thực thảm!”

“Ân, nghe qua thật đúng là thảm.” Mạc Vũ Phi cười trong ngực hắn, trong lòng ngọt ngào. “Hy vọng ngươi thượng khiếm của ta quá nhiều, cả đời còn không hoàn, kiếp sau tiếp tục mang này ‘Bệnh bất trị’ tới tìm ta.”

“Chắc, ngươi này nữ nhân không lương tâm!” Ngoài miệng như vậy, trong lòng hắn là vui thật sự. “Vây cầu xin ngươi lần tới đầu thai khi ánh mắt trốn to một chút, chọn đối hảo cha mẹ, ở ta tìm được trước người đừng nữa ăn hết đau khổ, bằng không ta...”

Mạc Vũ Phi chủ động ôm lấy hắn cổ, kiễng mũi chân hôn trụ miệng hắn thao thao bất tuyệt.

Nàng a, luôn nói bất quá hắn.

Không phải cãi nhau, không vì tranh cãi, mà là dùng ngôn ngữ biểu đạt tình ý vô hạn trong lòng, nàng luôn thua gia.

Theo quen biết đến nay, hắn nói vô số lời làm cho nàng khắc cốt minh tâm, kia lơ đãng, lại như thế thật tình thành ý nùng tình mật ngữ, mỗi khi thật sâu lay động lòng của nàng, làm cho nàng càng ngày càng thích hắn, càng ngày càng cảm thấy chính mình thật sự là nữ nhân hạnh phúc.

Nàng cũng tưởng làm cho hắn cảm động như vậy, nhưng là nói đến bên miệng, luôn hồng mặt lại nuốt trở lại đi, như thế nào cũng vô pháp giống hắn như thế lưu loát dùng ngôn ngữ biểu đạt cảm tình chính mình.

Đêm nay, khiến cho nàng cố lấy dũng khí dùng hành động tỏ vẻ đi!

Mạc Vũ Phi ngược ngừng cởi bỏ dây lưng bên hông trưởng phụ, bất quá ý đồ lại rõ ràng. Kinh hãi cho nàng khó được chủ động, Ôn Duẫn Bân lập tức nhiệt tình hưởng ứng.

Hắn chuyển từ thủ thành công, cầm trụ cánh môi non mềm của nàng tinh tế liếm, lưỡi tham lam thăm dò trong miệng nàng, song chướng nóng cháy như hỏa chui vào nội y nàng dao động, chọc nàng lại ngứa lại hư nhuyển, chỉ có thể dựa vào hắn, mặc hắn làm xằng làm bậy, mới vừa rồi bởi vì Triệu Tú Phân khiến hắn không thoải mái, sớm bị hai người quên đến lên chín tầng mây.

Đêm, xuân ý nồng nàn...

7. Chương 05

Chương 5

Một đêm kết quả là thắng đến mặt trời lên cao, Mạc Vũ Phi mới tỉnh lại.

Bên ngoài vì công tác bận rộn, về nhà Ôn Duẩn Bàn lại “Chiến đấu hăng hái” cả đêm, nhưng thật ra sớm rời giường, tinh thần sáng láng, còn không quên trước khi xuất môn vì lão bà chuẩn bị tốt bữa sáng tình yêu, để ở nồi cơm điện giữ ấm, làm cho Mạc Vũ Phi xốc lên oa cái nháy mắt, lại một lần cảm động hốc mắt thoáng ẩm ướt.

Hạnh phúc, là chính mình trở thành “Ôn phu nhân” Sau, thường xuyên có cảm xúc.

Ăn lão công vì nàng chuẩn bị cháo nóng, nàng tin tưởng chính mình khỏe môi khăng định vui vẻ.

Có thể được nam nhân âu yếm sủng ái như vậy chưa bao giờ mơ tưởng qua, từng quá bất hạnh giống mộng bình thường trở nên hư ảo, giống nhau chưa từng phát sinh.

Trong trí nhớ tốt đẹp không ngừng tích lũy, làm cho người ta chưa từng hoài nghi như vậy hạnh phúc sẽ vô hạn kéo dài đến tương lai, làm cho nàng cho dù tự hôn sau liền đem sinh mệnh trọng tâm toàn bộ đặt ở trên người trượng phu, cũng chưa bao giờ cảm thấy chút khuyết điểm.

Nhiều năm bận tốt phần bội, ở nàng trong lòng lưu lại vết thương lòng, cũng làm cho nàng đối người xa lạ thân cận có sợ hãi, hơn nữa hôn sau không lâu nàng hoài đứa nhỏ, đầu tiên là nghiêm trọng nôn nghén, sau lại lưu sản nằm viện, nàng rõ ràng trước tạm nghỉ học tỉnh dưỡng, kết quả cũng không đi học trở lại, thành bà chủ chuyên trách gia đình.

Sau lại trượng phu tham tuyển lập ủy, thân là thê tử nàng không thiện giao tế, nhà mẹ đẻ lại không có tài sản hùng hậu, không thể trở thành của hấn trợ lực, nhưng nàng tự giác không thể trở thành chướng ngại vật của hấn.

Một cái giao hữu vô ý liền khả năng lạc dân cư thật, làm cho nàng đối người xa lạ càng thêm cẩn thận, hơn nữa kết quả cuộc sống vòng hẹp, thế giới của nàng trừ bỏ trượng phu, không nữa người thứ hai thổ lộ, tâm sự tình cảm.

Bất quá, nàng cũng không cảm thấy như vậy có cái gì không tốt.

Một lần lầm tín làm tổn hại cho nàng thiếu chút nữa chết, còn liên lụy trượng phu bị thương, nếu nàng phân không rõ ý đồ của người khác tiếp cận nàng, rõ ràng ai cũng không tin, cùng mỗi người bảo trì khoảng cách.

Dù sao nhiều như vậy năm qua, Duẩn Bàn là trượng phu của nàng cùng tri kỷ, chưa từng làm cho nàng cảm nhận được gì không đủ, không có bằng hữu, nàng qua ngày sống vui vẻ tự tại, bảo trì cuộc sống như vậy tựa hồ cũng không có cái gì không tốt.

Chẳng qua, gần nhất của nàng thấy bình thần cuộc sống, đột nhiên xâm nhập một vị khách không mời mà đến. Không xong là, đối phương vẫn là nàng khó nhất chống đỡ loại hình...

“Hi! Mạc tỉ ”

“Hạ...”

Ăn xong cháo, đang nghỉ ngơi, nghe thấy chuông cửa Mạc Vũ Phi tiến đến cửa, nhìn người ngoài cửa?, còn không có tới kịp nói cái gì đó, đã muốn bị nàng kéo tay vào trong nhà.

“Mạc tỉ, ta nói cho ngươi, ta thật sự mau bị Bộ gia gia hù chết!”

Hạ? Gọn gàng một cước đá văng cửa, một tay giữ nàng, một tay nhụ vỗ ngực, biểu tình mười phần kéo nàng vừa đi vừa nói chuyện.

“Hấn lại đây báo mộng?” Mạc Vũ Phi khó giữ được lòng hiếu kỳ bị khơi mào.

Nói hạ? Mỗ thiên đột nhiên nhận được thông báo của luật sư, muốn công việc kế thừa cùng di sản nàng phải phân chia cùng anh em trong Bội gia... nhà trọ nội thành một gian giá trị trăm ngàn, nàng đương nhiên há hốc mồm, đem người nhà trở thành tập đoàn lừa dối, thiếu chút nữa đem lão luật sư tức giận đến nổi trận lôi đình.

Thú vị là, Bộ gia gia sinh tiền từng nói qua hy vọng? Có thể hỗ trợ chiếu cố tôn tử duy nhất của hấn, hạ? Nghĩ đến căn chiếu cố là cái tiểu nam hài, giảng nghĩa khí một ngụm đáp ứng, thẳng đến tang lễ mới phát

hiện đối phương không chỉ cái đầu không nhỏ, mấy năm liên tục đều so đo với nàng, căn bản là người khốc suất, tổng tài quyền địa vị cao trọng.

Xem ra phương diện cuộc sống, hắn tuyệt đối không cần tiền tài giúp đỡ của nàng, xem hắn uy vũ sinh phong, từng bước tiếp cận nàng, cũng không phải cái loại bộ dáng này ốm yếu cần chiếu cố, làm cho nàng không hiểu nam nhân này làm sao cần nàng?

Cho nên đừng nói chiếu cố, nàng ngay cả đến vị kia đại tổng tài tuổi trẻ đầy hứa hẹn trước mặt lên tiếng kêu gọi cũng không từng, đối thành đúng là âm hồn bất tán Bộ gia gia không nghĩ đến trong mộng nàng cũng nói “Hi”, nàng trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ quỷ, quả thực mau bị Bộ gia gia hù chết.

Vì không nghĩ hàng đêm ở trong mộng gặp Bộ gia gia quả trách nàng không tuân thủ hứa hẹn, nàng đành phải cứng rắn chạy đến trước mặt tôn tử hắn, nói muốn chiếu cố hắn, kết quả có thể nghĩ...

Bị bảo vệ cái đưa ra ngoài còn chưa tính, vị kia tổng tài nhất biết cha mẹ trụ quá nhà trọ dĩ nhiên nghĩ nàng là kẻ hám tiền, đương trường không khách khí chỉ xưng nàng là hồ ly tinh sắc dụ lão nhân, tức giận đến hạ? Bốc hỏa cùng hắn giang thượng, lập tức chuyển tiền vốn còn của nhà trọ hắn, mới cùng Mạc Vũ Phi thành hàng xóm đối diện.

Trừ bỏ mua đồ ăn Mạc Vũ Phi mới ra ngoài, có một ngày ở cầu thang thuận tay nhặt hộ đồ? Mang đồ trả lại, bị nàng nhiệt tình nói lời cảm tạ, chủ động đem nàng đưa về hàng ngũ bạn tốt, từ nay về sau rảnh rỗi lại chạy qua tìm nàng, không phòng vệ đem chuyện lớn nhỏ cùng nàng chia sẻ, tìm nàng thương lượng.

Nàng sợ nhất loại này thiên chân rực rỡ, cá tính nhiệt tình dào dạt, làm cho người ta căn bản không có biện pháp dùng có lệ xã giao phương thức đối đãi, cố ý bảo trì an toàn khoảng cách tựa hồ bị nàng càng kéo càng gần...

“Đúng vậy, hắn lại tới nữa!”

Hạ? Nằm trên sofa, đôi mắt linh động hoạt bát lại hóa thành gấu mèo, xem ra tối hôm qua tựa hồ ngủ không tốt.

“Bộ gia gia báo mộng nhiều như vậy thứ, người còn không có thói quen?” Mạc Vũ Phi đem trà đưa cho nàng.

“Không phải chưa tập thành thói quen, mà là hắn nói chút cái gì vẩn vơ.”

“Hắn nói gì đó?”

Hạ? mặt bỗng nhiên đỏ, xem ra tựa hồ có cái gì khó lấy nói rõ bí mật, Mạc Vũ Phi càng thêm tò mò.

“Hắn nói...”

Rõ ràng chỉ có các nàng hai người, hạ? Lại nhin không được đề thấp âm lượng, trên mặt đỏ ửng càng sâu, ban ngày ấp a ấp úng, hoàn toàn không giống nàng ngày thường.

“Hắn nói cái gì?” Mạc Vũ Phi càng muốn nghe xem.

“Ai, nói đã nói!”

Hạ? Dừng cầm đem trà một ngụm uống hết. “Bộ gia gia nói, rốt cuộc đáp ứng lão nhân gia chuyện muốn phụ trách, tôn tử hắn không hạnh phúc, hắn không an tâm đầu thai, ta liền cam đoan hội đem chính mình trở thành tàng vương Bồ Tát, lại vất vả cũng sẽ giúp hắn cải tạo cái kia ‘Không giống người’, muốn hắn yên tâm đi đầu thai, kết quả hắn thế nhưng ý nghĩ kỳ lạ muốn ta làm cháu dâu của hắn, nói như vậy hắn có thể an tâm thành tiên, không bao giờ nữa đến phiền ta...”

Nàng dừng một chút, thần sắc sâu khổ.

“Mạc tử, ta là thực đồng tình Bộ gia gia yêu tôn suốt ruột, cũng hiểu được cái kia ‘Không giống người’ không quen không thích, độc lai độc vãng, xác thực có điểm đáng thương, cho nên ta cũng hạ quyết tâm tốt hảo cải tạo tính xấu của hắn, làm cho người khác gặp người yêu, nhưng là có tất yếu ‘Xả thân xả thân’ gả...”

“Phốc...”

Mạc Vũ Phi vội vàng che miệng, có chút ngoài ý muốn áp chế cảm xúc chính mình nhìn người trước mặt, thế nhưng nhìn không được bật cười.

Nhân gia rõ ràng kêu Bộ Hưởng Nhân, hạ? Lại luôn kêu hấn “Không giống người”, rõ ràng là giá trị con người bất phàm, ở thương trường đại tổng tài thượng hô phong hoán vũ? Trong mắt cũng là cái từ nhỏ chưa từng hưởng thụ quá gia đình ấm áp, cho nên nam nhân tính tình bất thường quái gở, không hiểu được có bao nhiêu nữ tử muốn gả cho người đàn ông độc thân kim cương, thế nhưng bị nàng nói thành là xả thân xả thân...

“Không quan hệ, muốn cười liền cười, ta chính mình cũng hiểu được thực buồn cười.” Hạ? Thực có thể mình trêu chọc. “Ta cùng cái kia ‘Không giống người’ vừa nhận thức thời điểm, quả thực tựa như đường ở cùng hang đầu ngư, không đầu đá thì không vui, hiện tại tuy rằng không khẩn trương như vậy, nhưng là tuyệt đối không tốt đến có thể đồng giường cộng chăn bộ, Bộ gia gia như vậy nói, căn bản chính là ép buộc thôi!”

“Lại không có người lấy thương bức người gả.”

Mạc Vũ Phi không hiểu nàng vì sao như vậy còn thật sự lo lắng? Đối thành là nàng chỉ sợ chỉ trở thành là mộng, tình ngủ không bao giờ hội ghi tạc trong lòng nữa.

“Lấy thương hoàn hảo một chút, bị quỷ bức mới đáng sợ. Hạ? Chà xát chà xát đi cánh tay nổi da gà. “Ai! Thiên kim nan mua sớm biết rằng, lúc trước nếu biết Bộ gia gia tôn tử khó như vậy, ta mới sẽ không đáp ứng. Cái kia tên có đủ nan chiếu cố! Đối hấn hảo hấn cũng không cảm kích, trả lại cho người xem sắc mặt.”

“Nhưng là người vẫn là không buông tha cho đi chiếu cố hấn.” Mạc Vũ Phi mắt đẹp khinh dương, ôn nhu cười. “Hạ? Người có hay không nghe qua ngày có chút suy nghĩ, những lời này đêm có điều mộng?”

“Đương nhiên nghe qua.”

“Vậy người có hay không nghĩ tới, cái gọi là báo mộng, có lẽ chính là bởi vì người này nhân ý thức trách nhiệm quá nặng, cho nên mới hội mộng Bộ gia gia nhắc tới tình người thực hiện hứa hẹn?”

Hạ? Lắc đầu. “Ta cũng đáp ứng quá bố chồng ta chết đi, chờ tồn đủ tiền muốn dẫn của hấn tro cốt đàn hồi Hồ Nam lão gia, cung ở hạ gia từ đường, làm cho hấn lá rụng về cội, kết quả năm ấy có đủ tiền, vừa vặn gặp gỡ hàng xóm thất nghiệp xuất phí gia lý mai táng, ta liền đem kia bút tiền chuyển giao cho bọn hấn vượt qua khó khăn, khi đó ta bố chồng cũng không mỗi ngày bay tới trước giường ta khóc a!”

Nghe hạ? Kể ra cái này chuyện cũ, Mạc Vũ Phi đối của nàng hảo cảm lại lần nữa bay lên.

Ai, như vậy một cái cô gái thiện lương chính trực lại nhiệt tình, thật sự làm cho người ta rất khó không thích nàng.

“Linh...”

Đột ngột điện thoại tiếng chuông đánh gãy các nàng nói chuyện, Mạc Vũ Phi lập tức đứng dậy tiếp nghe.

“Uy?”

“Nơi này là bệnh viện, xin hỏi ôn phu nhân ở sao?”

Vừa nghe là bệnh viện đánh tới, Mạc Vũ Phi tâm đã muốn bất an điều khởi.

“Ta chính là ôn phu nhân.” Nàng nắm chặt phone. “Thỉnh tư có chuyện gì?”

“Ôn phu nhân, Ôn lập ủy lợt vào đầu súng, trước mắt bác sĩ đang ở toàn lực cấp cứu trung, thỉnh ngài...”

“Mạc tỉ!”

Hạ? Kêu sợ hãi một tiếng, không kịp tiến lên, trở mắt nhìn Mạc Vũ Phi thân mình nhoáng lên một cái, lập tức té xỉu.

Mạc Vũ Phi hoàn toàn nhớ không thể chính mình như thế nào đi vào bệnh viện.

Nàng chỉ biết là chính mình vẫn khóc, nước mắt chỉ đều không ngừng chảy, trong đầu chỉ có ý niệm muốn gặp trưởng phu, hận không thể chấp cánh bay đến bên cạnh hắn.

Nàng chưa bao giờ tưởng hai người có khả năng chia lìa, cho nên hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý. “Đấu súng”, “Cấp cứu”, những từ này ở trong đầu nàng không ngừng lặp lại, như là lời chú niệm vòng Tôn Ngộ Không, làm cho nàng đau đầu, thần hồn nát thần tính.

Cho dù giờ phút này ngồi bên giường bệnh, gất gao cầm hai tay phiếm lạnh của trưởng phu, nàng vẫn đang hơi hơi phát run, cái gì cũng nghe không thấy, cái gì cũng vô pháp tưởng, trong lòng, trong mắt chỉ có hắn, chỉ cầu hắn mau mau mở mắt ra, ôm nàng nói hết thấy bất quá là một hồi ác mộng, bọn họ không ở bệnh viện, mà là ở trong nhà ấm áp...

“Mạc tử, người đừng khóc, bác sĩ không phải nói, lão công người chính là vai trái trúng đạn, không có thương tổn nghiêm trọng, giải phẫu cũng thực thành công, tuyệt đối không có nguy hiểm tánh mạng, chờ hết thuốc tê sẽ thanh tỉnh, người không cần lo lắng.”

Hạ? Vừa nói vừa khăn trương rút mặt giấy vì nàng lau lệ, lại trừu hé ra lau mặt mình.

Không phải nàng yếu khóc, mặc cho ai thấy Mạc Vũ Phi đối trưởng phu tình thâm nghĩa trọng, khẳng định đều đã nhẹn không được chảy nước mắt.

Lúc ấy, Mạc Vũ Phi mất một lúc mới khôi phục tri giác, cũng không biết mình trên người mặc là quần áo ở nhà cùng dép lê, ngay cả cái bao da cũng chưa lấy, lập tức mở cửa hướng ra bên ngoài, như là tính một đường chạy tới bệnh viện.

Nàng vội vàng xuống lầu lái xe đuổi kịp, đưa Mạc Vũ Phi tìm đến bệnh viện, xe còn không có ngừng hẳn, nàng đã muốn nhảy xuống xe, nhanh chóng hướng chỗ khám gấp.

Có chút mất sắc phóng viên nhận ra vị này là phu nhân lập ủy, họ chờ đợi bên ngoài mau chóng tiến lên phỏng vấn nàng, nhiệt tình tra hỏi, vì tin tức hoàn toàn không để ý tâm tình người nhà, nàng nổi giận mắng, một bên nhanh chóng thoát khỏi đám phóng viên, mang Mạc Vũ Phi mau mau thoát ly vòng vây.

“Ta không biết... Ta cái gì cũng không biết! Ta chỉ biết Duẩn Bàn nếu sống không được, ta cũng không thể sống! Van cầu các người làm cho ta đi vào tìm hắn... Van cầu các người...”

Nàng cảm thấy chính mình hẳn là vĩnh viễn đều quên không được, làm Mạc Vũ Phi tê tâm liệt phế khóc hô lên này một câu, nguyên bản hiện trường âm ỹ đột nhiên lặng ngắt như tờ, các phóng viên thật sự làm cho ra một cái lộ, làm cho Mạc Vũ Phi chạy vội rời đi, rốt cuộc không có người cùng phỏng vấn.

Kia một khắc, nàng hảo cảm động, nước mắt tuôn rơi.

Sau, Mạc Vũ Phi kiên quyết muốn lấy máu truyền cho trưởng phu, kiên trì muốn cứu trưởng phu, truyền máy xong làm nàng yếu đi, cũng kiên trì trở lại phòng giải phẫu ngoại chờ đợi mới an tâm, kia phân đem tánh mạng trưởng phu nhìn xem so với chính mình còn coi trọng hơn trọng vợ chồng thâm tình, ngay cả nàng là người ngoài còn cảm thấy ngưỡng mộ.

Cuộc đời đầu một hồi, nàng bỗng nhiên tại đây trên đời cũng có thể có người, như vậy mãnh liệt yêu nàng...

“Duẩn Bàn!”

Mạc Vũ Phi kinh hỉ kêu gọi kéo nàng đang suy tư tỉnh lại, nàng phát hiện Ôn Duẩn Bàn mí mắt giật giật, tựa hồ sắp sửa thanh tỉnh.

“Mạc tử, trễ một chút ta sẽ mua đồ ăn lại đây, hiện tại trước hết không quấy rầy các người.”

Hạ? Hiểu được giờ phút này chính mình tồn tại có bao nhiêu dư thừa, thức thời lập tức rời khỏi phòng.

Hạ? Sau khi rời đi không lâu, Ôn Duẩn Bàn quả nhiên khôi phục thần trí, mở hai mắt.

Hắn mê vông nhìn ánh vào mi mắt quầng thâm, không biết đang ở phương nào, lập tức bị bên cạnh truyền đến khóc nức nở thanh hoảng sợ.

“Vũ Phi?”

Tầm mắt vừa chuyển, hần kinh ngạc phát hiện thê tử khóc thảm hê hê, hình dung tiêu tụy, môi trắng bệch dọa người, hần nhất thời đau lòng không thôi, không nghĩ nhiều liền muốn đứng dậy...

“Nha!”

Vai trái truyền đến đau nhức làm cho Ôn Duẫn Bản thét lớn một tiếng, rốt cục nhớ tới gặp chuyện đau sủng, lập tức hiểu được thê tử vì sao bộ dáng tiêu tụy.

“Làm sao vậy?” Hần kia tiếng kêu đau đớn giống như đao đâm vào trong lòng Mạc Vũ Phi, làm cho nàng vừa đau lại thương tâm, vội vàng đứng dậy xem xét. “Làm sao đau? Ta gọi bác sĩ...”

“Ta không sao.”

Ôn Duẫn Bản kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, nhất thời chạm đến nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo của nàng, không khỏi đau lòng nhú mi.

“Như thế nào không có mặc áo khoác liền...”

Nói còn chưa dứt lời, hần phát hiện luôn luôn vì mặt của hần suy nghĩ, mỗi hồi nhất định cho rằng khéo thê tử mới xuất môn, giờ phút này thế nhưng phủ một bộ một chút quần áo phai màu ở nhà. Hần tâm nhất thu, có thể nghĩ nàng xuất môn khi có bao nhiêu kích động, không nghĩ tới chuyện thay quần áo, càng không thể tài cán vì chính mình mặc thêm áo khoác giữ ấm.

Lại nhìn nàng hai mắt sưng đỏ, quả thực như là khóc ba ngày ba đêm...

Đáng chết! khi hần kết hôn từng phát thệ, từ nay về sau sẽ chỉ làm nàng cười, tuyệt không làm cho nàng lại rơi một giọt lệ!

“Thực xin lỗi.” Hần thành tâm vì chính mình bội ước mà xin lỗi.

“Đừng nói thực xin lỗi, ta chỉ muốn người hảo hảo.” Mạc Vũ Phi chặt chẽ cầm tay hần, thấy hần thanh tỉnh vẫn là không thể hoàn toàn yên tâm. “Người không có việc gì, đúng hay không?”

“Đương nhiên, điểm tiểu thương ấy ta tính dưỡng vài ngày có thể xuất viện.” Hần mở miệng cam đoan, muốn cho nàng an tâm.

“Thật sự?”

“Thật sự, ta khi nào thì đã lừa gạt người?”

Là không có.

Cho nên Mạc Vũ Phi thoáng an tâm, nỗi lo nặng nề đặt ở ngực cuối cùng buông.

“Có biết hay không là ai nổ súng?” Chuyện này ngạnh tâm khảm ở nàng, làm cho nàng từng bước cũng không dám rời đi hần bên người.

“Biết, trước tiên ta đã muốn bào cảnh sát, hần là rất nhanh có thể bắt được người.”

Gây thù hần nhiều lắm, Ôn Duẫn Bản trong lúc nhất thời nghĩ không ra thương của hần là ai, nhưng là vì làm cho thê tử an tâm, hần không thể không nói dối.

Kỳ thật hần là đến trên núi một chỗ hẻo lánh thì bị người phục kích, lúc ấy trợ lý của hần bị dọa choáng váng, còn phải hần này người bị thương nhắc nhở mới nhớ rõ gọi điện thoại báo án, đưa hần xuống núi gọi cùng xe cứu thương, một đại nam nhân vừa lái xe vừa gào khóc, chân tay bộ dáng luống cuống, làm cho hần trước khi hôn mê còn tại lo lắng ỉn ỉn có thể hay không chết vào trụ cột.

Ngay cả trợ lý đều dọa thành như vậy, không nói đến hần là trụ cột mệnh hệ của thê tử.

“Có phải hay không dọa người?” Ôn Duẫn Bản kéo tay nàng tiến đến bên môi vừa hôn, trong mắt tràn đầy áy náy. “Yên tâm, đã không có việc gì.”

“Àn.”

Mạc Vũ Phi tưởng bài trừ một chút cười, làm cho hần an tâm dưỡng thương, đừng trái lại an ủi chính mình, nước mắt lại trước chảy xuống.

“Như thế nào vừa khóc?” Ôn Duẩn Bân vội vàng vì nàng lau lệ, hay nói giỡn trên nàng. “Khí ta không cẩn thận chú ý, hại người thương tâm, tưởng lấy nước mắt chết đuối ta...”

“Đừng nói từ chết!”

Mạc Vũ Phi che miệng của hắn, tâm đau xót, nước mắt chảy ra càng nhiều.

“Trừ người ra, ta cái gì đều không có, không có người, ta nên làm cái gì bây giờ? Đáp ứng ta, vô luận như thế nào cũng không rời ta đi trước.”

Ôn Duẩn Bân tưởng nhận lời, nhưng hắn bỗng nhiên phát hiện chính mình không mở miệng được.

Hắn có thể vì bảo vệ nàng làm trái toàn thế giới, cô đơn đối tử thần thúc thủ vô sách.

Bởi vì tuổi trẻ, khí thế chính thịnh, bởi vì hôn sau hết thấy như thế tốt đẹp, tương lai của hắn nguyện cảnh vô hạn rộng lớn, ngay cả kế hoạch về hưu cũng chỉ có mang ái thê cùng nhau thăm thú thế giới, cùng đi tuần trăng mật thứ n, cùng nhau biến thành lão công công, lão bà bà, cùng nhau hạnh phúc đến lão...

Tất cả kế hoạch của hắn đều là cùng thê tử “Cùng nhau”, chưa từng nghĩ tới khả năng lưu lại nàng một mình một người.

Trừ người ra, ta cái gì đều không có, không có người, ta nên làm cái gì bây giờ?

Ngóng nhìn bộ dáng ái thê nước mắt lưng tròng, trong đầu quanh quẩn nàng mới vừa rồi trong lời nói, hắn nhất thời một trận run như cây sậy.

Vạn nhất kẻ bắt cóc bắn thương nhắm là trái tim của hắn, chính mình còn có mệnh tại đây nhờ nàng, tưởng bởi nàng đến lão sao?

Trừ bỏ phòng ở cùng một chút tích tụ, chính mình còn có thể lưu cho nàng cái gì?

Hắn là thân nhân duy nhất Vũ Phi dựa vào, có thể tin cậy bằng hữu, Lí Minh Mỹ chuyện làm cho nàng đối mọi người bảo trì cảnh giác, không hề dễ dàng tin nhiệm người khác, ý muốn bảo hộ tràn đầy hắn cũng dung túng của nàng lùi bước cùng ý lại, từ nàng không còn học nữa, từ nàng muốn ở nhà làm bà chủ gia đình đơn thuần.

Vì không cho sợ hãi đám người nàng miễn cưỡng chính mình phụ tuyền, hắn thậm chí đối ngoại tuyên bố nàng thân thể không khỏe, làm cho nàng không cần đi theo hắn trở thành nhân vật công chúng, bởi hắn tham gia hoạt động ngoại giao.

Nay nghĩ đến, hắn quá độ bảo hộ có phải hay không ngược lại hại Vũ Phi?

Một khi hắn không thể lại vì nàng chắn phong che vũ, đơn thuần đem nàng như thế nào một mình đối mặt này xã hội phức tạp?

Nghĩ vậy chút, Ôn Duẩn Bân đột nhiên trong lòng trầm trọng, lần đầu tiên phát hiện chính mình vì ái thê tình tính hạnh phúc nhân sinh, thế nhưng như thế xuất hiện tỷ vết nghiêm trọng này.

“Duẩn Bân?”

Xem trạng phu nhú mi thật sâu nhìn chính mình, thật lâu không nói một câu, Mạc Vũ Phi cũng cảm nhận được của hắn ngưng trọng, tâm tình theo có chút không yên.

“Không có việc gì.” Hắn lộ ra mỉm cười, yêu thương khe vuốt nàng nước mắt chưa khô hai má. “Không phải nói đại nạn sau tất có hạnh phúc cuối đời? Vượt qua này một kiếp, ta nhất định hội trường mệnh trăm tuổi, muốn làm không tốt còn có thể trở thành nam nhân Đài Loan thọ nhất, cho nên không cho người lại khóc, vạn nhất khóc hồng rồi thân thể không thể theo giúp ta đến lão, đến lúc đó muốn ta thủ tiết nhiều đáng thương.”

“Là.”

Mạc Vũ Phi cuối cùng bị dỗ nín khóc mỉm cười, lại không biết nói trong lời nói chính mình đã muốn ở trong lòng trạng phu mai phục ưu tư, sắp thay đổi hai người quan hệ...

8. Chương 06

Chương 6

Cơ hồ là khi Ôn Duẫn Bản đồng thời xuất viện, cảnh sát cũng thuận lợi bắt hung thủ khai báo là do bất mãn nên mới hành hung, đem hai người cùng nhau đưa đi ăn cơm nhà lao, làm cho Mạc Vũ Phi vẫn bối vì không bắt đến hung thủ mà lo lắng hãi hùng, cuối cùng không hề cuộc sống hàng ngày nan an.

Chính là sau khi bị thương, trạng thái của nàng thái độ tựa hồ thay đổi...

“Ta nhất định phải đi sao?”

Mạc Vũ Phi phủ âu phục màu vang nhạt, áo khoác phần màu da áo chèn, chùng đặng vàng bạc song sắc tiệc tối, thủ văn hạn định khoản môn điền bao(không hiểu gì hết TT^TT), một thân mới danh ái lượng lệ cho rằng, làm cho nàng cả người không được tự nhiên, đều lâm xuất môn, còn cùng trạng thái thương lượng làm cho nàng khả năng ở lại trong nhà.

“Ân, người cũng biết ta cùng Ngự Thừa là nhiều năm bạn tốt, tổng bộ tập đoàn tân vận chuyển của hân buôn bán mở tiệc rượu, chúng ta vợ chồng đương nhiên cùng nhau tham gia.”

“Thời gian không sai biệt lắm, đi thôi!”

Ôn Duẫn Bản chỉ làm không thấy được biểu tình thê tử bất lực, kéo nàng lên xe thang đến hội trường.

Hắn đương nhiên biết thê tử hướng đến không thích cái loại hội họp tiệc tùng này, làm cho nàng cảm thấy chính mình không hợp nhau, cũng tìm không thấy đề tài gia nhập đám người, hơn nữa càng sợ gặp gỡ này chuyên yêu tìm hiểu bằng cấp, trải qua, xuất thân bối cảnh tìm hiểu.

Vì bảo hộ thê tử không chịu nhàn chán bị người ngoài tổn thương, cho tới nay, hắn đều đứng ở tuyến đầu thay nàng chắn đi va chạm, hiện tại hắn mới phát giác chính mình quá độ bảo hộ, khả năng sẽ làm thê tử sau khi hắn mất đi này mất đi phòng tuyến, sẽ bị thương tổn càng nghiêm trọng.

Giờ phút này hắn cảm thấy chính mình giống cái lão ba tân thủ, không biết như thế nào làm mới có thể vì đứa nhỏ vẽ ra con đường bằng phẳng, chỉ có thể một bên sờ soạng, một bên từ giữa tìm kiếm phương pháp tốt nhất.

Thôi bên cạnh nàng, muốn nàng kết bằng hữu mới, là hắn trước mắt nghĩ đến biện pháp.

Vì mục đích này, hắn chỉ có thể nhẫn không tha, tâm địa cứng rắn làm bộ như không phát hiện của nàng khó xử cùng vô thố, từng bước một làm cho nàng học độc lập.

Nhưng là dụng tâm của hắn, Mạc Vũ Phi tuyệt không biết.

Nàng chỉ cảm thấy trạng thái xuất viện sau như là một người thay đổi, luôn tìm chút lý do đường hoàng làm cho nàng bồi hân tham dự tụ hội, đến hiện trường đem nàng giới thiệu cho những người khác nhận thức sau liền bỏ nàng lại, việc cùng người khác chào hỏi, một mình nàng một người đối mặt mọi người hảo kì bất chuyện.

Giống hiện tại, nàng đã bị bao vây bởi các vị phu nhân hơn mười phút, so với cảnh sát tra án càng tường tận giao nhau hỏi giống nhau, không hiểu được hướng lão công gửi đi bao nhiêu thứ cầu cứu ánh mắt, đáng tiếc hân một lần cũng đáp lại tầm mắt của nàng, giống nhau dường như đã quên nàng đã ở hội trường.

“Ngượng ngùng, ta cùng mọi người mượn cá nhân. Vũ Phi, phiền toái người lại đây giúp ta một chút.”

Thân là nữ chủ nhân Lã Khả Hạnh xâm nhập các nàng trong lúc đó, nói mấy câu liền đem Mạc Vũ Phi mang cách hội trường, phòng nghỉ chủ nhân.

“Xin hỏi, ta có thể giúp đỡ cái gì?”

Bởi vì trượng phu lẫn nhau là bạn tốt, Mạc Vũ Phi cùng Lã Khả Hạnh cũng gặp qua vài lần mặt, ăn qua vài lần cơm, chính là bởi vì Mạc Vũ Phi cố ý cùng người khác bảo trì sơ giao, ngay cả Lã Khả Hạnh cũng không ngoại lệ, cho nên nàng hỏi cũng xấu hổ.

Lã Khả Hạnh bưng chén nước đưa nàng. “Người cái gì cũng không dùng làm, chỉ cần ngồi xuống hảo hảo hít thở, uống chén nước, chuẩn bị tốt ra lại đi ứng chiến.”

Mạc Vũ Phi nhìn xem trên tay cầm cốc nước ấm áp, nhìn nhìn lại trên mặt nữ chủ nhân ôn nhu ý cười, bỗng dưng hiểu được đối phương nhìn ra của khôn quần nàng, mới riêng vì nàng giải vây, mang nàng tới đây nghỉ ngơi.

“Ngượng ngùng, ta không quá thích ứng loại trường hợp náo nhiệt này.” Hy vọng không làm cho nhiều lắm người phát hiện, làm đánh mất mặt trượng phu.

“Này thực bình thường.” Lã Khả Hạnh chính mình uống chén rượu hồng, hướng trên sô pha ngồi xuống. “Người lão công hướng đến đem người bảo hộ cẩn thận, trong lời nói hẩn phóng đại nếu như có thể thu nhỏ người lại, ta nghĩ hẩn nhất định sẽ mua, sau đó mỗi ngày đem người thu nhỏ lại bỏ vào túi mang theo, về nhà sẽ đem người phóng đại, mỗi ngày làm không biết mệt!”

Mạc Vũ Phi sắc mặt ửng đỏ, bởi vì trượng phu thật sự nói như vậy quá, tưởng hai mươi tư giờ đều đem nàng mang theo trên người.

“Hôm nay hẩn hội mang người lại đây, ta cũng vậy hách nhất đại khiêu (đại khái là kinh ngạc), ta nhớ rõ hẩn cũng không mang người tham gia loại xã giao này, nói là người sợ âm ỷ.”

“Àn.” Mạc Vũ Phi cười đến có chút điên. “Duẩn Bân nói chúng ta biến tình bất đồng, hôm nay là các người đại ngày, chúng ta vợ chồng nhất định phải đến chúc mừng.”

“A, hẩn thực có thể nói! Đa tạ các người đến giúp chúng ta việc cá nhân, này phân nhân tình ta nhớ kỹ. Ngự Thừa nhìn thấy các người vợ chồng dắt tay nhau tham dự, thật là so với nhìn đến tổng thống đến càng cao hứng đâu!”

Lã Khả Hạnh tao nhã tọa tư càng hiển hai chân thon dài cân xứng? Kết hợp độ giả hảo dáng người hoàn toàn nhìn không ra đã là mẹ một cái đứa nhỏ, khó trách vẫn là người mẫu nổi tiếng (cái này chém __ __!!)

Mạc Vũ Phi nhìn nữ tử trước mắt, đột nhiên có chút hổ thẹn.

Nếu trượng phu thú là giống người giống Lã Khả Hạnh như vậy có chuyện trò vui vẻ có tài ăn nói, hơn nữa mỹ mạo xuất chúng, nữ nhân khí chất tao nhã, mang đi ra nhiều có mặt mũi, cũng có thể ở khai triển nhân tế quan hệ thượng đối hẩn nhiều sở giúp ích, không giống nàng sợ hãi rụt rè lão tướng lùi về an toàn...

Duẩn Bân hẩn là không phải... bắt đầu ghét bỏ ta loại tính tình quái gở này?

“Làm sao vậy? Có phải hay không làm sao không thoải mái?” Lã Khả Hạnh lưu ý đến nàng bỗng nhiên thần sắc cô đơn, quan tâm hỏi: “Muốn hay không ta đi tìm người lão công lại đây, làm cho hẩn trước mang người trở về?”

“Trăm ngàn không cần!” Mạc Vũ Phi vội vàng bài trừ một chút mỉm cười. “Ta không sao, giống người nói, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

“Thật sự?”

“Thật sự. Người là hôm nay nữ chủ nhân tiệc tối, đừng vì ta vắng vẻ khác tân khách, ta nghỉ ngơi một chút lập tức đi ra ngoài, người yên tâm.”

“Được rồi, vậy người hảo hảo nghỉ ngơi, ta trước đi ra ngoài.”

“Àn.”

Lã Khả Hạnh vừa ly khai, nụ cười trên mặt Mạc Vũ Phi cũng theo tan thành mây khói.

Mới vừa rồi đột nhiên toát ra bất an, ở trong đầu không ngừng lặp lại, như là không ngừng tản ra như không khí, dần dần chiếm mất suy nghĩ của nàng...

Bởi vì trong lòng nổi lên điểm khả nghi, Mạc Vũ Phi càng thêm xác định trạng phụ tựa hồ là cố ý đối với nàng tiến hành “Cải tạo”.

Chính là, hiệu quả chưa thấy.

“Vì sao bỗng nhiên muốn ta lại đi học đại học?”

Bữa sáng trên bàn, này đột ngột trong lời nói làm cho Mạc Vũ Phi có chút há hốc mồm, dù sao nàng đều thoát khỏi cuộc sống nhiều năm như vậy.

“Người không biết là suốt ngày ở nhà rất nhàm chán?” Ôn Duẫn Bản tận lực làm bộ như chính là thuận miệng tâm sự. “Thừa dịp chúng ta bây giờ còn không có đứa nhỏ, người chẳng lẽ không nghĩ đến đọc nhiều sách một chút, làm phong phú chính mình?”

Vạn nhất, có một ngày ta trước người từng bước mà đi, người mới có cũng đủ điều kiện vì chính mình mưu cầu một phần hảo công tác, nhiều một phần cuộc sống dựa, cũng có thể làm cho thời gian công tác bận rộn giảm bớt tưởng niệm ta...

Ôn Duẫn Bản trong lòng tưởng, không dám đem những lời này nói ra miệng, biết thê tử có bao nhiêu sợ hãi hẩn lưu lại chính mình sống một mình hậu thế trong lời nói.

“Người cảm thấy ta độ thiếu chín chắn?” Ở nàng nghe tới chính là như thế.

“Người nghĩ đi đâu vậy?” Ôn Duẫn Bản vạn vạn không thể tưởng được nàng hội như vậy cho rằng. “Ta chỉ là không hy vọng người đem tâm tư sở hữu đều để tại nhà, có thể làm một ít chuyện người thích.”

“Chuyện ta thích?”

Mạc Vũ Phi buông sữa chén, nhìn ánh mắt trạng phụ có chút mê vông.

“Người hẩn là so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, ta đối đọc sách cũng không có nhiều hứng thú, so với này, ta càng thích một người tùy tâm sở dục bố trí nhà của chúng ta, biến hóa bất đồng liệu lý cùng người cùng nhau dùng cơm, người không phải là biết ta thích như vậy cuộc sống bình thản tự tại nhàn nhã, cho nên lúc trước mới đồng ý quyết định ta không còn nữa học?”

Bị nàng như vậy vừa hỏi, Ôn Duẫn Bản trong khoảng thời gian ngắn không thể đáp lại.

Đúng vậy, Vũ Phi từ nhỏ sẽ không là cái đứa nhỏ yêu đọc sách, công khóa chỉ có thể xem như bình thường, cô đơn thích thủ công nghệ, thích nấu nướng, thích hết thảy cùng hiền thê lương mẫu có liên quan tài nghệ, nếu bà chủ gia đình cũng có thể xem như một môn chuyên nghiệp, nàng khẳng định đạt được vị trí cao nhất.

Vũ Phi cho hẩn một cái ẩm áp, có thể hoàn toàn thả lỏng nghỉ ngơi gia, làm cho hẩn không hề bận bịu lo lắng việc nhà, chuyên tâm hết sức vì sự nghiệp, nàng đối này gia đình tận tâm hết sức, hẩn vẫn thập phần cảm kích, chính mình may mắn có thể có được thê tử tốt như vậy.

Vấn đề là, năng lực quản gia tốt cũng không thể vì nàng tìm được công tác tốt, không có tương đương bằng cấp cùng sở trường, nàng chỉ có thể đảm nhiệm công việc vô cùng vất vả.

Hẩn đương nhiên cũng có thể thừa dịp thời điểm chính mình hiện tại vẫn đang nắm quyền lực, dựa vào quan hệ vì thê tử mảnh mai an bài một phần công tác thoải mái, chức vụ tiền lương hậu đãi, bị nói lấy việc công làm việc tư cũng không để ý, nhưng là thê tử mọi chuyện vì hẩn suy nghĩ, tuyệt đối không thể có thể làm cho hẩn vì nàng làm ra loại này lạc dân cư thật chuyện.

“Duẫn Bản, người gần nhất rốt cuộc làm sao vậy?” Mạc Vũ Phi vươn tay phúc trụ trạng phụ dày đại chướng. “Trước kia người chưa bao giờ hội bức ta đi làm chuyện gì không thích, gần nhất nhưng vẫn miễn cưỡng ta với người tham dự các loại tiệc tùng, bây giờ còn muốn ta đi đọc sách, có phải hay không có chuyện gì người làm không cho ta biết?”

“Nào có cái gì sợ, người đừng đa tâm.” Hấn chợt dạ cười cười. “Ta chỉ là sợ người một người ở nhà rất buồn, mang người đi ra ngoài hít thở không khí, nhiều nhận thức một ít người cũng là chuyện tốt, người ngay cả cái cùng đi uống xong ngụ trà khăn tay giao đều không có, không biết là cô đơn sao?”

Nàng lắc đầu. “Ta ở nhà chưa bao giờ cảm thấy buồn, đi chỗ đó chút cơm hội, tiệc rượu mới thật sự thấu bất quá khí. Về phần buổi trà chiều, so với cùng người khác, vừa ăn chính mình nướng bánh bích quy hoặc bánh ngọt, một bên lật xem thích thư, im lặng, không chịu bất luận kẻ nào quấy nhiễu, ta càng thích như vậy một người một chỗ nhàn nhã thời gian.”

Ấn, của hấn thì tử xác thực chính là như vậy một người, nhưng là hấn rõ ràng hơn, đó là điều kiện quan trọng nhất là có hấn làm bạn.

“... Ta chỉ biết Duẩn Bản nếu sống không được, ta cũng không thể sống! Van cầu các người làm cho ta đi vào tìm hấn...”

Đầu sáng ngày đó, Vũ Phi là như thế nào khăn cả giọng khóc cầu phóng viên hình ảnh này, xem qua các gia đài truyền hình lần nữa phát lại, không ít người thập phần hâm mộ thì tử đối của hấn tình thâm ý nùng, cũng không hiểu được hấn mỗi lần xem một hồi liền đau lòng một hồi, tâm giống bị nhân thiên đao vạn quả, cực kỳ sợ lúc ấy chính mình nếu có cái vạn nhất, Vũ Phi chỉ sợ thật sự hội lập tức theo hấn mà đi.

Hấn như thế toàn tâm toàn ý sủng ái nữ nhân, hấn là muốn hạnh phúc sống quãng đời còn lại, mà không phải chỉ vì hấn sống, mất đi hấn liền muốn lấy thân tướng tuấn, nàng còn như vậy tuổi trẻ, không nên trở thành vật phẩm phụ thuộc vào hấn...

“Người không biết là chính mình cuộc sống giống người về hưu? Có một số việc không phải người thích như thế nào là tốt rồi, mà là người hấn là như thế nào đi làm mới đúng.”

Hấn lãnh hạ mặt. Vì tốt cho nàng, hấn chỉ có thể quyết tâm bức nàng học thích ứng đám người, mở rộng tầm nhìn, học tập kiến thức, mới có thể mau chóng có được tay làm hàm nhai năng lực mưu sinh.

Mặc Vũ Phi có chút giật mình lùi về sau.

Từ khi đem nàng trở lại cuộc sống Ôn Gia, hấn chỉ biết dỗ nàng, sủng nàng, liền ngay cả nàng ngẫu nhiên nháo câu kinh cũng luôn thuận nàng, chưa bao giờ từng dùng lời lẽ nghiêm khắc như thế cùng nàng nói chuyện.

Là, nàng cũng biết trượng phu nói đúng vậy.

Chính mình cuộc sống thật là rất an nhàn, rất không tư tiến thủ, nhưng là của nàng tình nguyện chưa bao giờ là cái gì nữ cường nhân, mà là bà chủ gia đình, này cũng cần tiến tu thăng cấp sao?

Nàng duy nhất nguyện vọng chính là có được một cái gia đình ấm áp, hạnh phúc, làm cho trong nhà mỗi người vô luận bên ngoài nhiều vất vả, nhiều mệt mỏi, trở lại nàng chăm sóc cẩn thận để mọi người tâm tình được thả lỏng, nhờ tình yêu và đồ ăn của nàng mà thỏa mãn, nhờ cái ôm của nàng có thể cảm nhận được tình cảm, người nhà tươi cười đó là thành tựu nàng cảm giác tuyệt nhất.

Như vậy giấc mộng rất hèn mọn, cũng coi như không hơn gì thành tựu?

Có lẽ đi, bởi vì trượng phu của nàng là xuất sắc như thế, như là gương cánh cao tường thiên không bằng điều, xứng thượng nàng chỉ là ếch ngồi đáy giếng nữ tử bình thường, thật là đáng tiếc.

“Hảo, người cảm thấy ta hấn là lại đi đọc sách, ta phải đi đọc.” Nếu không thích, cũng so với người bên cạnh mình khó chịu thà học còn hơn.

“Hảo, ta sẽ giúp người chuẩn hết thấy các tư liệu dự thi, sẽ giúp người báo danh học bổ túc.”

Cuối cùng khiến nàng gật đầu đáp ứng, Ôn Duẩn Bản tâm tình sung sướng rất nhiều.

“Còn có, buổi tối muốn tham gia nội tiệc cưới nữ nhi của chính trưởng phòng, ta đại khái 5 giờ rưỡi trở về đón người.” Hấn vừa nói vừa xem lịch, chưa quên sáng nay còn có một hồi tưởng niệm lấy được thấp hương. “Ngự Thừa bọn họ vợ chồng cũng sẽ tham gia, ta đã muốn làm ơn Khả Hạnh tới đón người cùng đi làm tạo hình, mua bộ đồ mới thích hợp, nàng hấn là 12h sẽ tới, hôm nay người sẽ không cần ra ngoài mua đồ ăn.”

Hắn đứng dậy đi đến bên người thê tử, khom người cúi xuống hôn trán nàng.

“Từ từ ăn, không cần tiễn ta.”

“Ân.”

Đừng vũ mịt mù vuốt cằm, nhìn theo trượng phu cầm cặp tài liệu rời đi, nghe thấy tiếng đóng cửa, nụ cười bên môi nàng cũng tan theo.

Không phải nàng đa tâm, thái độ Duẫn Bán đối với nàng thật sự thay đổi.

Đối người ngoài, hắn có lẽ là khí phách lại cường thế, đối nàng cũng không từng như thế.

Dĩ vãng hắn cũng không đùa giỡn với nàng không dung chiêu tiền trăm hậu tấu, cường bức nàng làm một chuyện gì, gần nhất lại thường xuyên không coi trọng ý kiến nàng, tựa như vừa mới như vậy, không có việc gì thông báo với nàng một tiếng liền chính mình quyết định muốn tham gia tiệc cưới, cùng với Lã Khả Hạnh đi ra ngoài.

Nói trở về, hắn gần nhất tựa hồ thường thường chế tạo nàng cùng Lã Khả Hạnh cơ hội gặp mặt?

“Kiến nói Duẫn Bán hy vọng ta có thể ở mưa dầm thấm lâu, học tập một ít của nàng cao nhã hào phóng? Hắn muốn ta trở thành lão bà giống như Lã Khả Hạnh?”

Mạc Vũ Phi đối với những lời trượng phu lưu lại thì trào tự nói, càng nghĩ càng cảm thấy không phải không có khả năng.

Song phương vợ chồng gặp mặt, nàng không chỉ một lần nghe Chu Ngự Thừa khích lệ lão bà chính mình có khả năng lại có giúp phu vận, trượng phu cũng nói qua có thể lấy được Lã Khả Hạnh là Chu Ngự Thừa kiếp trước tích đến phúc báo.

Nói được cũng là, Lã Khả Hạnh ở bên trong có thể giúp trượng phu công việc quản gia, bên ngoài có thể hỗ trợ quan hệ xã hội, còn có thể đảm nhiệm người phát ngôn miễn phí cho tập đoàn nhà mình, hàng tháng thông qua vài ngày chụp quảng cáo, đi tui, còn có trăm vạn, trăm ngàn được trả thù lao, mang thai khi còn có thành đôi hán thương phụng tuyết bút tiền mặt đến đàm đại ngôn, con vừa ra sinh ra được đã muốn đem học phí sau này, sinh hoạt phí toàn kiếm gửi vào túi tiền cha mẹ...

Ai, nữ nhân xuất sắc như vậy, là vô luận nàng như thế nào cố gắng, cũng không khả năng đạt tới 1% mục tiêu a!

Giả sử Lã Khả Hạnh thật là lão bà lý tưởng mà trượng phu cần, kia nàng nên làm thế nào cho phải? Thật muốn thay đổi bản thân để hợp ý hắn?

Vạn nhất... Thay đổi bản thân nhưng cũng không bằng thì làm sao bây giờ?

Buồng sandwich mới cắn được hai miếng, Mạc Vũ Phi đột nhiên một chút khẩu vị cũng không có.

Ôn Duẫn Bán ngồi ở lập ủy trong văn phòng, hưởng dụng thê tử vì hắn chuẩn cơm trưa tình yêu, rõ ràng mỹ vị, hợp khẩu vị vô cùng, một đôi mi lại long thành thẳng tắp.

Hắn nghĩ tới Vũ Phi đi học lớp bổ túc, khả năng gặp được ánh mắt hiểu kì cùng bất lương tư đề thích ứng, đối học bổ túc ban người phụ trách ngàn công đạo vạn công đạo, tuyệt không có thể tiết lộ thân phận nàng lập ủy phu nhân, hơn nữa nàng đáng người kiêu nhỏ, khuôn mặt đáng yêu, cho rằng một chút nói mới mười bảy, tám tuổi cũng sẽ không có người hoài nghi, quả nhiên nửa tháng đi qua, không có người phát hiện thân phận của nàng thiếu phụ.

Nhưng là hắn ngàn tính vạn tính, chính là không tính đến học bổ túc trong ban này xú tiểu tử đọc sách không đọc sách, thế nhưng đến tán lão bà của hắn!

Tối hôm qua một hồi xã giao kéo dài tới hơn nửa đêm, về nhà ngủ không đến mấy giờ phải rời giường chuẩn bị đến lập pháp viện họp, hắn đã muốn bởi vì say rượu cảm thấy thập phần không thoải mái, không nghĩ tới đồng thời thê tử đưa lên thuốc đau đầu, còn phụ nữ học bổ túc ban bạch mục tiểu quỷ viết thư tình cho nàng.

Hắn đương trường khí tặc!

Nếu chính là bình thường kì yêu cũng thế, đáng giận là trong đó một phong còn kèm theo bao cao su, rõ ràng đến chỉ kém không đem tên khách sạn viết thêm!

Hắn nổi trận lôi đình, giận dữ dưới kêu Vũ Phi không cho phép lại học bổ túc, còn lập tức xóa số điện thoại của tiểu tử kia trong máy nàg, đem điều khoản tội thông dâm hảo hảo dạy hắn một lần, hỏi hắn là muốn ăn bạch đạo phương pháp đi ăn miễn tiền lao cơm, vẫn là y hắc đạo quy củ đứt tay đứt chân?

“Ta này ngu ngốc! Nói cái gì đều tốt, vì sao cố tình kêu nàg đừng đi học bổ túc nữa?”

Hắn oán hận cắn hạ răng, cùng hồi hận trong lòng một ngụm nuốt vào.

Đã muốn hạ quyết định quyết tâm muốn cho Vũ Phi học được độc lập tự chủ, giống loại ái mộ nhằm chán này cũng coi như nàg tự nhận thức, hắn hẳn là giao cho chính nàg xử lý, không phải ở trước tiên liền đem cái kia tiểu quỷ trung học sinh sợ tới mức liên tiếp xin lỗi, nghĩ đến chọc tới người nào nữ nhân lão đại đầu đẳng, khóc thê cũng không dám nữa.

Tệ nhất là, hắn cư nhiên chủ động mở miệng muốn Vũ Phi buông tha cho học bổ túc.

Nghĩ đến thê tử lúc ấy biểu tình lập tức vui vẻ đáp ứng, như là hắn rốt cục nguyện ý thân thủ đem nàg kéo cách hồ lửa, dạy hắn thế nào còn ngoan quyết tâm lại thôi nàg đi xuống?

Ai, hắn đối thê tử ý muốn bảo hộ là tích lũy trong thời gian dài, cho dù lý trí gọi hắn buông tay, tình cảm luôn trước một bước, thói quen tính bài trừ nàg trước mặt sở hữu nguy hiểm, người sự vật chứng mắt, trong khoảng thời gian ngắn muốn hắn sửa, nói dễ hơn làm?

“Khẩu, khẩu.”

Nhẹ tiếng đập cửa đánh gãy hồi hận của Ôn Duẫn Bản.

Mới lấy lại tinh thần, người tới đã muốn không thỉnh tự nhập, đem tư liệu đi đến trước mặt hắn...

“Lão đại, người muốn ta tìm tất cả tư liệu của người này tại các đại học tài chính và kinh tế.”

Thân là trợ lý chi nhất Ôn Duẫn Bản- La Mật Âu, ba đem nhất điệp rất nặng tư liệu đặt ở trên bàn công tác, cười hì hì xem xét được xưng lập viện đệ nhất mỹ nam tử lão bản.

“Thiếp thượng tiện lợi thiếp kia mấy sở, là ta thay đại tẩu tử mĩ có vẻ sau liệt ra tiền tam tình nguyện, tất cả bắc bộ, dù sao đại tẩu vạn nhất được dạy, lão đại người một phen tuổi còn muốn ngàn dặm xa xôi đi làm ‘An ủi an phụ’... lão đại, ta nói còn chưa nói hoàn người liền cấp bắt điện thoại, như vậy thực không lễ phép nha!”

Ôn Duẫn Bản ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: “Được rồi! Ta chờ người nói xong lại đánh. Dù sao ta cũng chỉ là nghĩ thông suốt thông báo kế thanh toán tiền lương của người, sao người cá mực, không phải cái gì đại sự.”

“Cái gì? Không cần ...” La Mật Âu nghe vậy, khuôn mặt tươi cười lập tức suy sụp, vội vàng cầu xin tha thứ. “Ta hay nói giỡn, thật sự chính là hay nói giỡn, ngài đại nhân không chấp kế tiểu nhân quá, xem ở nhỏ (tiểu nhân) ta không có công lao cũng có khổ lao, trăm ngàn đừng một cước đem ta đá hồi mười tám tầng địa ngục!”

Ôn Duẫn Bản là dọa dọa nàg mà thôi, lại nghe cô gái nhỏ này? Lý? Sách khóc thét nhất trường thiên, vừa bực mình vừa buồn cười.

Hắn cùng La Mật Âu được cho là bà con xa thân thích, nàg phụ thân là gia tộc lý khó được chính phái nhân sĩ, kinh doanh nhập khẩu gia cụ sinh ý, mẫu thân còn lại là một vị quốc tế nổi danh vũ đạo gia, như vậy một đôi giống tốt đẹp cha mẹ giáo dưỡng nữ nhi, vốn nên là cái khí chất tao nhã danh ái thiên kim, trời mới biết là đột biến gen, vẫn là La Mật Âu tên này cùng của nàg mệnh cách không xứng, tóm lại của nàg tính tình cùng tao nhã hai chữ tuyệt đối giống.

Nàng một năm bốn mùa đều diện tóc ngắn một đầu gọn gàng, đam mê một thân quần bò cùn đồ trung tính, tên nghe qua lại giống ‘Romeo’, từ trong ra ngoài nhất toàn bộ là lừa dối, từ nhỏ đến lớn không hiểu được lừa dối bao nhiêu cô gái điên cuồng đuổi theo, gặp phải chê cười ba ngày ba đêm đều nói không xong.

Hơn nữa nàng cái kia rõ ràng là nam nhi thân, cổ tình diện mạo mỹ có thể đi Thái Lan tuyển gay hoàng hậu thanh mai trúc mã... Chu Lập Nghiệp, này đối nam không nam, nữ không nữ Romeo cùng lai lệ điệp dẫn phát khứ sự, lại từ nhỏ đến lớn không đoạn quá.

“Cái gì mười tám tầng địa ngục, bất quá là muốn người nghỉ việc trở về lập gia đình, đừng nói như vậy khủng bố.” Ôn Duẫn Bên bên miệng ý cười xem ra cũng là vui sướng khi người gặp họa thật sự.

“Kia cũng phải nhìn gả là người nào thế nào?!” La Mật Âu hai gò má hiện lên quý dị hồng màu.

“La Mật Âu cùng Chu Lập Nghiệp, nghe qua chính là tuyệt phối.”

“Xứng cái gì xứng? Ta phi phi phi!” Nàng vội vàng đem đề tài ngăn. “Dù sao người công đạo nhiệm vụ ta đã muốn hoàn thành, người dám từ chối ta, ta phải đi tìm đại tẩu khóc! Không để ý tới người, ta muốn đi sửa sang lại tư liệu hộp ngày mai.”

“Đợi chút!”

Ôn Duẫn Bên gọi lại nói xong liền tưởng khai lưu nàng, nhìn trên bàn các hệ sở giới thiệu vẫn tắt liếc mắt một cái, khe thở dài, như là hạ cái gì trọng yếu quyết định, ngưng tức chống lại ánh mắt nàng nghi hoặc.

“Này đôi tư liệu cầm lại đi, giúp ta trọng tìm một phần.”

“Cái gì! Người xem cũng chưa xem liền lui hóa, chính ta a?!” Nàng tức giận đến thẳng giơ chân. “Này đó nhưng là ta phi thường dụng tâm ...”

“Giúp ta tìm chỗ tốt để nàng học.”

La Mật Âu giật mình lảng một lát, để ý gặp qua đến khi, kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Ý tứ của người hẳn là sẽ không là...”

Hắn gật gật đầu, chứng thật ý nghĩ của nàng.

“Ta muốn đưa Vũ Phi xuất ngoại đọc sách.”

9. Chương 07

Chương 7

Đi ra phòng khám khoa phụ sản, Mạc Vũ Phi đi vào công viên, tìm ghế dựa ngồi xuống, không yên lấy ra giấy siêu âm bác sĩ giao cho nàng ra xem xét, nhìn kia Tiểu Hắc điểm đại biểu tân sinh mệnh, hốc mắt dần dần ướt át lên.

Nàng thật sự mang thai !

Nhiều năm chờ mong rốt cục trở thành sự thật, nàng nghĩ nhiều lập tức gọi điện thoại thông tri trưởng phu tin tức tốt này, cùng hắn cùng nhau chia sẻ lòng tràn đầy vui sướng, chúc mừng hắn sắp làm cha...

Nhưng là, nàng không dám.

“Có lẽ tách ra một đoạn thời gian, đối ta cùng Vũ Phi đều hảo –”

“... Nếu ta tùy thời đều khả năng rời đi, không bằng sớm làm làm cho nàng học thích ứng độc lập cuộc sống, đến lúc đó ta mới có thể không hề vướng bận buông nàng, an tâm rời đi...”

Tối hôm qua, nàng không cẩn thận nghe thấy trưởng phu nói trong điện thoại, chính là ngắn ngủn vài câu, khiến cho hôn nhân mỹ mãn của nàng nháy mắt hồng mất tan rã.

Là nàng quá trẻ độn sao?

Nàng vẫn rất tin tình cảm chân thành chính mình là duy nhất cuộc đời này của trượng phu, vẫn nhận định hẳn hội cùng chính mình đi đến cuối sinh mệnh, chưa bao giờ từng hoài nghi.

Tình huống khi nào đã muốn dẫn đến trượng phu “Tùy thời đều khả năng rời đi”, nàng còn tiếp tục làm mộng đẹp của nàng, nghĩ đến trượng phu yêu nàng như nhau đã là dĩ vãng, hết thấy chưa từng thay đổi?

Chính là nàng không hiểu, hai người trong lúc đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng làm cho trượng phu cho rằng lẫn nhau chạy tới mặt lộ?

Gặp ở ngoài?

Mạc Vũ Phi lắc đầu, biết có bao nhiêu cầu tử thành chính mình lão công, thực sự bên thứ ba xuất hiện, báo thượng đã sớm tuôn ra để lại dấu vết.

Hiểu lắm?

Cũng không khả năng, cuộc sống của nàng đơn thuần đến nhật kí chỉ cần viết “giống hôm qua” là được, hai người trong lúc đó ngay cả cãi nhau cũng không có, không nên hiểu lắm?

Nghĩ tới nghĩ lui, duy nhất vấn đề vẫn là nàng “Không cầu tiến tới” điểm này. Hẳn càng là ở trong quan trường bộc lộ tài năng, lại càng có vẻ nàng khó có thể xứng đôi, hơn nữa đã muốn đến hẳn không thể chịu đựng được bộ...

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống tay nàng, nàng kinh hoảng thân thủ lau đi, nước mắt lại càng rơi càng nhanh.

“Cực cương, thực xin lỗi, mẹ kỳ thật là muốn cười...”

Nàng chưa nói dối, nàng thật là cao hứng đứa nhỏ này nguyện ý tìm đến mẹ vô dụng này, hảo muốn cho đứa nhỏ cảm nhận được vui sướng của nàng, nhưng là trượng phu đối nàng thâm tình đã qua đánh sâu vào quá lớn, cho dù qua một đêm, vẫn làm cho nàng đau lòng chống đỡ không được.

“Ta nghĩ qua, học bổ túc rất phiền toái, cho dù khảo đến trường giáo cũng sẽ có phóng viên vì truy tin tức chạy tới quấy rầy người, cho nên ta nghĩ đưa người đi nước Ấy đọc sách, thủ tục ta đã muốn làm ập ầu nơi đi để ý, đến lúc đó người đi trước học tiếng anh một năm, ký túc gia đình ta sẽ trước giúp người xác nhận an toàn, có thời gian ta sẽ thăm người...”

Nhớ tới đêm qua trượng phu báo cho biết chuyện của nàng, Mạc Vũ Phi lại đau lòng không nói gì.

Một buổi tối, nàng trải qua được biết khả năng mang thai, phát hiện trượng phu đang định rời nàng, nghe thấy trượng phu lấy đưa nàng du học đưa ra kế hoạch ở riêng, như là mới tiến thiên đường đã bị đánh hồi thế gian còn chưa đủ, lại bổ đá một cước đẩy nàng đến mười tám tầng địa ngục.

Nàng cơ hồ nhớ không thể nhớ nàng làm thế nào qua được hết đêm qua.

Nàng giống như nhu thuận đáp ứng xuất ngoại, đần độn, giống như ngủ giống như tỉnh thẳng đến ánh mặt trời sái tiến cửa sổ mới rời giường, hòa bình thường giống nhau giúp trượng phu chuẩn bị bữa sáng dinh dưỡng, mỉm cười đưa hẳn xuất môn, sau đến phòng khám đăng ký, sau đó ở chỗ này khóc hí lý rầm...

Sau đó đâu?

Sau đó, nàng nên làm cái gì? Nàng có thể làm cái gì? Nàng phải như thế nào mới có thể làm cho hết thấy trở lại từ trước, trở lại lẫn nhau thật sâu yêu nhau, hử hứa kiếp sau làm sơ?

“Di, người làm sao đau đau không?”

Bỗng dưng, một thanh âm truyền nhuyển miên dễ nghe đến, Mạc Vũ Phi theo nước mắt nhìn quanh, nhìn thấy hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thiên chân vô tà đáng yêu đối diện nàng, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Nàng buông thủ, lắc đầu, xuất ra mặt giấy lau khô lệ, miễn cưỡng bài trừ một chút cười.

“A di không có việc gì, chính là hạt cát vào ánh mắt, có điểm đau.”

Trước mắt đứa nhỏ là vừa mới ở phía trước cùng đồng bạn ra đây chơi cầu trượt, xem ra hẳn là ba, bốn tuổi, áo sơ mi hoa đáng yêu còn dung khăn tay có hình bọt biển, giúp nàng lau nước mắt trên mặt có chân thành quan tâm.

“Ta giúp đi thôi thôi!”

Tiểu nam hài nói xong lập tức kiễng mũi chân, hấp mẫn khí hai gò má giống chỉ tiểu ếch, dùng sức hướng ánh mắt nàng thổi khí, còn bộ đáng thật sự đáng yêu ầm áp Mạc Vũ Phi lạnh như băng tâm.

“Người thực ngoan, a di thật sự không đau, cảm ơn người.”

Nàng phối hợp nháy mắt mấy cái, tiểu nam hài cũng vui vẻ nở nụ cười, lộ ra đáng yêu tiểu hổ nha.

“Tiểu Tề!”

“Mẹ!”

Phương xa một tiếng khinh gọi làm cho tiểu nam hài quay đầu hướng mẫu thân chạy tới, chạy không đến hai bước lại quay lại đến trước mặt Mạc Vũ Phi, xuất ra một kẹo que giấy chỉ bao màu vàng đưa cho nàng.

“Di ngoan ngoan, Đường Đường cho người ăn, đừng khóc nha!”

Tiểu nam hài tri kỷ lời nói làm ùi nàng đau xót, thật vất vả mới nhịn xuống lệ, cười nhận lấy lễ vật này so với kim cương càng trân quý.

“Tiểu Tề!” mẫu thân Tiểu nam hài ở cầu trượt lại hô hẳn một tiếng.

“Di tái kiến!”

Tiểu nam hài hướng nàng vẫy vẫy tay, xoay người chạy hướng mẫu thân, thân hình tròn vo đông điều tây hoảng, cực kỳ giống chim cánh cụt đáng yêu.

Mạc Vũ Phi nhìn theo tiểu nam hài cùng mẫu thân tay trong tay, nói nói cười cười rồi đi công viên, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

“Cực cưng, người tương lai cũng sẽ giống vừa rồi cái kia tiểu ca ca ngoan giống nhau, giống nhau tri kỷ sao?” Nàng sờ chính mình bụng thì trào tự nói

Mở ra kẹo giấy, nàng đem kẹo que đưa vào miệng, hương vị chanh hảo ngọt ngào, chính hợp khẩu vị nàng, nàng là phụ nữ có thai tâm tình buồn bực tựa hồ cũng giãn ra chút.

Vì mẫu tắc cường, vì cấp trong bụng cực cưng một gia đình đầy đủ, cũng vì nàng không thể bỏ qua tình yêu, nàng nhất định phải cố gắng văn hồi tâm trạng phụ!

“Mạc tử, người xác định người không phải trùng tà?”

Theo công ty bách hóa về nhà, hạ? Rất cực nhọc không được hỏi.

Không thể trách nàng không lễ phép, thật sự là Mạc Vũ Phi hành vi cử chỉ cùng dĩ vãng so sánh với, quả thực giống một người thay đổi.

Hướng đến muốn nàng kéo sống chết mới làm nàng bằng lòng xuất môn, hôm nay thế nhưng chủ động mời, hai nữ nhân ở salon cửa lén lút bồi hồi hồi lâu, mới cứng rắn da đầu đi làm lần đầu tiên spa toàn thân, Aạc Vũ Phi còn nghĩ một đầu mềm mại tóc dài nóng cuốn, kiên nhẫn làm móng tay.

Tiếp theo, hai người đi công ty bách hóa ăn cơm kiêm đi dạo, nàng mua nhất kiện quần bò, Mạc Vũ Phi lại mua nhất kiện đồ ngủ ren gợi cảm đủ để cho nam nhân phun máu mũi chạm rỗng, còn đương trường đổi mặc một bộ hiện mua lĩnh âu phục cùng giày cao gót.

Hơi lộ ra giả dạng gợi cảm, hơn nữa Mạc Vũ Phi nguyên diện mạo liền thanh tú khả nhân, cùng bởi vì có chút không được tự nhiên, giờ tay nhắc chân gian tự nhiên phát ra then thùng, không hiểu được làm cho bao nhiêu nam nhân xem đến lác mắt, thiếu chút nữa một đám đi gặp trở ngại.

Một cái nguyên bản đại môn không ra, nhị môn không mai, mỗi kiện áo cổ áo tuyệt không thấp hơn xương quai xanh, con gái đang hoàng váy dài tuyệt đối không thể cao hơn đầu gối, một đêm trong lúc đó đột nhiên tưởng biến thành lữ thừa 100% nhân thể xinh đẹp, không phải trùng tà là như thế nào?

“Ta không phải trùng tà, chính là tưởng thay đổi chính mình.” Đối với hạ thăng thần, Mạc Vũ Phi cũng không nghĩ đến ý.

Hạ? Không cho là đúng. “Nguyên bản người cũng đã hảo vô cùng, làm chi đổi thành như vậy?”

“Khó coi sao?”

Mạc Vũ Phi thần nhiên nhíu mi, đối nguyên bản tân tạo hình chính mình còn có chút khuyết thiếu tự tin, bị nàng như vậy vừa nói, lại bất an.

“Khó coi? Đẹp mắt vô cùng! Quả thực giống người mẫu.” Hạ? Ăn ngay nói thật. “Người không phát hiện ta dọc theo đường đi đều dùng ánh mắt giết người giúp người dọa ruồi bọ vây quanh? Trùng ta ánh mắt đều nhanh đột đi ra, chính là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Vẫn là nguyên lai người đẹp nhất, người chỉ cần bảo trì nguyên bản bộ dáng cũng rất tốt lắm.”

Mạc Vũ Phi ngăn ra, tiện đà chậm rãi nở rộ một cái xinh đẹp đã có chút thương cảm tươi cười.

Nếu Duẩn Bân có thể cùng nàng nói giống nhau trong lời nói, nên có bao nhiêu hảo...

“Cám ơn người nói như vậy.” Nàng buông trong lòng phiền muộn, buông xuống túi giấy trong tay “Khát nước rồi? Ta đổ chén nước trái cây cho người uống.”

“Nước lọc là tốt rồi.” Hạ? Quen thuộc theo tiến phòng bếp, trong lòng vẫn có nghi hoặc chưa giải. “Mạc tử, người vì sao đột nhiên tưởng bên ngoài hình thượng làm lớn như vậy thay đổi? Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì cũng không có, chính là muốn thử thay đổi bộ dáng xem thế nào.” Mạc Vũ Phi còn không thói quen đem việc nhà bàn luận với người khác, chỉ có thể cười cười nói: “Không phải người nói sao? Nhân sinh trên đời muốn nhiều làm nếm thử mới không uổng công cuộc đời này, ta cảm thấy rất đạo lý, cho nên thay đổi cũng không sai.”

“Di, ta nói rồi loại này nói sao?” Hạ? Có chút ngượng ngùng. “Ai nha, con người của ta nghĩ đến cái gì là nói cái ấy, nói chuyện thường thường không dùng đầu óc, cho dù người nghe một chút, không cần thật sự làm như vậy, bằng không ta sẽ có áp lực, vạn nhất bị ôn đại ca nói ta mang phá hư lão bà bảo bối của hắn, đem ta xếp vào cự tuyệt lui tới thì làm sao bây giờ?”

Đến đây chơi nàng đã gặp qua Ôn Duẩn Bân vài lần, đầu một hồi gặp mặt, nàng liền đối hắn “Nghiêm nghị khởi kính”... toàn thân lỏng tởm dựng đứng, cùng nhau nghiêm cú chào.

Nàng đời này vẫn là lần đầu tiên bị người dùng cái loại nhìn x quang bắn phá, tầm mắt đánh giá theo phát căn đến ngón chân đầu tử mĩ qua lại xác nhận, không bị dọa đến đoạt môn mà chạy, thật sự ít nhiều nàng trời sinh trì độn cộng thêm rất biết lễ phép.

Lần thứ hai gặp càn khoa trương, Ôn Duẩn Bân một mình tới cửa đến thăm, mang bạn thủ lễ dĩ nhiên là ủy thác chính tín xã tường tra tư liệu, còn muốn chính nàng xem một lần, đem không đúng địa phương tu chỉnh.

Ngay lúc đó không khí quả thực tựa như quan toà mở phiên toà, hắn đúng lý hợp tình, chính khí nghiêm nghị khí thế lại lần nữa làm nàng nghiêm nghị khởi kính, giống trùng tà giống như ngoan ngoan nghe theo, cung kính trình lên chính mình sửa chữa đầy đủ tự truyện, cuối cùng nghe hắn nói: “Hảo, tính người thông qua xét duyệt, có thể làm Vũ Phi bằng hữu.” Nàng cao hứng về phía hắn nói lời cảm tạ, vui vẻ đưa hắn rời đi.

Sau, nàng nghĩ như thế nào như thế nào quái, chính sự kiện quả thực là tập đoàn lừa dối tới cửa ngân hàng tư còn tốt hơn, nàng còn nhân tiện dâng tặng sổ tiết kiệm cùng con dấu, chỉ kém không vậy tay nói lời từ biệt gọi người gia có rảnh lại đến, so với gặp gỡ quỷ đánh tường còn đáng sợ!

Ngày lâu nàng mới phát hiện, chỉ cần là về Mạc tử chuyện, nàng lão công đều đã căng thẳng thần kinh xử lý, như là toàn thế giới trừ bỏ bọn họ hai người, những người khác đều là hội đem Aạc tử này chỉ tiểu bạch thỏ sách nuốt vào phúc sai lang hổ báo, hại nàng cũng theo khấn trương, mỗi hồi mang Mạc tử xuất môn đều đem chính mình làm bảo tiêu, chỉ sợ Mạc tử vạn nhất có cái sơ xuất.

Hạ? Đoan cốc nước cùng Mạc Vũ Phi đi trở về phòng khách, dọc theo đường đi càng nghĩ càng sợ.

“Hắn nếu nhìn đến người mặc thành như vậy, kết cục của ta muốn làm không tốt thậm chí hơn, hắn có thể hay không nói ta tấn bất lương tư tưởng, tìm cái lý do đem ta bắt lại, miễn cho ta đem ngu ngốc virus lây bệnh cho người?” Nàng ngồi ở trên sofa ai ai kêu.

Mạc Vũ Phi càng nghe càng buồn cười. “Cái gì ngu ngốc virus? Người không nên trong lời nói như vậy tổn hại chính mình?”

“Bộ Hướng Nhân nói a!” Hạ? Về mặt không phục. “Ta đọc sách thời điểm rõ ràng thành tích tốt lắm, người kia cố tình muốn nói ta trên người có so với H1N1 càng là virus khủng bố ngu ngốc, nghe thấy ta nói chuyện có thể giết chết não tế bào, nhiều theo ta ở chung vài lần, tâm trí sẽ theo thoái hóa thành trẻ nhỏ, ta quả thực là ta ba mẹ vì chinh phục Địa Cầu khai phá đi ra chung cực vũ khí ...”

“Ha ha ha...”

Mạc Vũ Phi buồn cười, cười đến nước mắt đều chảy ra.

Nàng thật sự rất khó tưởng tượng từng ở chính thương vụ hội gặp qua vài lần Bộ Hướng Nhân, bản một bộ bắt cầu ngôn tiểu mặt, cùng nhân tán gẫu khởi hôm nay thời tiết không sai cũng giống ở giảng kinh quốc đại sự bình thường nghiêm túc, tư dưới thể nhưng sẽ nói ra như những lời buồn cười như vậy.

“Buồn cười đi! Người nói người kia ấu không ngây thơ? Đường đường một cái đại tổng tài, mỗi lần nói bất quá nhân gia liền giảng chút ngũ tứ tam, ta không bị hắn tức chết thật sự là ít nhiều ba ta mẹ đem trái tim của ta ngày thường quá mạnh mẽ, nghĩ đến như vậy là có thể làm cho ta buông tha cho cải tạo kế hoạch của hắn? Hừ! Không chỉ cửa lớn, ngay cả cửa sổ đều không có!”

Hạ? Kích động hai tay nắm tay, giơ lên cao trước ngực, như là tùy thời chuẩn bị tốt lại cùng Bộ Hướng Nhân tiến hành tiếp theo ba “Chiến đấu”.

“Ta thực hâm mộ người.”

“Y?” Hạ? Nghĩ đến chính mình nghe lầm. “Người vừa mới nói gì đó?”

“Ta nói, ta thực hâm mộ người.”

Mạc Vũ Phi rất rõ ràng, chính mình thật là từ đáy lòng thương thức, thích cô gái này thẳng thắn.

“Người cùng bất luận kẻ nào đều có thể hoà mình, mỗi người đều thích người, chỉ cần có người ở địa phương liền tràn ngập sung sướng, ta thật hy vọng chính mình có thể có người như vậy sáng sủa hoạt bát, thảo nhân thích.”

“A, thiên hạ hồng vũ? Người miệng như thể nào như vậy ngọt!”

Hạ? Bị nàng phủng loạn ngưỡng ngưỡng, đành phải ngây ngô cười. “Ta mới hâm mộ người đâu, nhân bộ dạng xinh đẹp, cá tính ôn nhu, còn có một tay hảo trù nghệ. Giống như ta, diện mạo bình thường, cá tính thô lỗ, nấu đồ ăn loạn thất bát tao, hơn nữa tối làm người ta hâm mộ người có cái tuy rằng thực hung, nhưng là bộ dạng siêu suất lại đầu lão bà hảo lão công.”

Mạc Vũ Phi đối hạ? Khen chỉ có thể không nói gì cười khẽ.

Nàng nghĩ đến chính mình là tiểu nữ nhân hạnh phúc nhất toàn thế giới, nào biết nói hết thấy chính là biểu hiện giả dối, như vậy chuyện thật, nàng lại nói như thế nào nói ra?

“Nói đến người lão công, hắn đêm nay khi nào thì trở về?”

“Hắn nói qua đêm nay có việc không trở lại ăn cơm, đại khái mười giờ về nhà.” Mạc Vũ Phi ngẩng đầu nhìn mắt trên tường thăm thì chung, thời gian cũng kém không nhiều lắm muốn mười giờ. “Người có việc tìm hắn?”

“Không, ta là muốn tránh đi hẩn.” Hạ? Nghịch ngợm phun thề lưỡi. “Hẩn thấy người ăn mặc như vậy gọi cảm, chỉ có thể có thể có hai cái phản ứng, nhất là kinh vì thiên nhân, lập tức đem người kéo vào trong phòng, nhị là tức sùi bọt mép, trước làm thịt ta hết giận. Vì tránh cho thứ hai loại tình huống phát sinh, ta muốn trước lưu...”

“Thực tiếc nuôi, người chậm từng bước.”

Nghe tiếng, hạ? Hô hấp nhất thất, không cần quay đầu cũng biết là nam chủ nhân đã trở lại.

Ôn Duẫn Bản chính mình mở cửa vào nhà, nhìn thấy thê tử chưa bao giờ từng có gọi cảm cho rằng đã hách nhất đại khiêu, vừa nghe gặp có nhân thấp thỏm không yên tưởng lưu, lập tức nhận định hạ? Là đầu sỏ gây nên.

“Người đổi kiểu tóc?”

Ôn Duẫn Bản đi vào thê tử trước mặt, phát hiện của nàng thay đổi không nhỏ.

“Loại âu phục này thấp ngực người hướng đến không dám ném thử, vì sao hôm nay đột nhiên tưởng mặc?”

“Khó coi sao?” Nàng rõ ràng trong mắt hẩn nhìn đến kinh diễm.

“Đương nhiên đẹp mặt, chính là... người sẽ không mặc như vậy đi ra ngoài đi dạo phố đi?”

Nhất tưởng đến khả năng có khác nam nhân trước tự mình từng bước thấy thê tử bộ dáng quyến rũ như thế, Ôn Duẫn Bản thực không phải tư vị, ước gì đem này ánh mắt nam nhân móc xuống!

“Không có rồi!”

Vừa thấy ánh mắt hẩn ngoan lệ đảo qua đến, hạ? Trước giờ lên cao hai tay đầu hàng, nhất ngũ nhất thập chiêu.

“Mặc tí chỉ có mặc như vậy cùng ta đi mỹ thực phố ăn bữa tối, sau đó chúng ta liền đáp thang máy xuống lầu, tọa tắc xi trở về, ta cam đoan không có làm cho gì ý đồ câu dẫn phần tử bất lương, ngay cả nhiều ngắm vài lần ta đều hung hăng trừng mắt với hẩn, thật sự!”

“Hạ? Người đừng sợ thành như vậy, hẩn sẽ không ăn người.” Mạc Vũ Phi buồn cười kéo hạ tay nàng. “Duẫn Bản, người cũng đừng cố ý như vậy trách nàng, là ta chính mình tưởng ném thử tân tạo hình, không liên quan hạ? Chuyện.”

“Cái gì ánh mắt?” Ôn Duẫn Bản bày ra vẻ mặt ôn hoà ôn nhã gương mặt. “Ta chỉ là muốn đến một sự kiện, tò mò liếc nhìn nàng một cái mà thôi.”

“Chuyện gì?” Hai nữ nhân trăm miệng một lời.

“Người nhận thức Bộ Hướng Nhân đi?” Gặp hạ? Gật gật đầu, Ôn Duẫn Bản mới tiếp theo nói: “Kỳ thật cũng không có gì, theo ta trở về thời điểm nhìn hẩn hỗn hển mãnh ấn chuông cửa nhà người, miệng còn toái toái niệm cái gì “Người này dám đóng cửa còn không tiếp điện thoại”...”

Hạ? Chột dạ.

Nàng nghĩ tới, tối hôm qua sắp sửa dậy, Bộ Hướng Nhân hình như là có gọi điện thoại đến ước nàng gặp mặt, kết quả nàng sáng sớm rời giường liền quên trống trơn, sau lại cùng Mạc Vũ Phi bên ngoài đầu ngoan thật là vui, cả một ngày cũng chưa nhớ tới việc này.

Về phần điện thoại... nàng đã quên mang di động xuất môn, sẽ có người tiếp điện thoại kia mới thật sự là gặp quỳ!

“Hẩn còn nói: “Có loại bỏ chạy đến hỏa tinh đi, cả đời đừng trở về! Nếu không...”

“Nếu không cái gì?” Làm chi điều nàng khẩu vị, hại nàng nghe được khẩn trương hề hề.

“Hẩn túy ngã, không kịp nói xong.”

“Cái gì?!” Hạ? Theo trên sơ pha nhảy dựng lên. “Người khiến cho hẩn ngã vào ngoài cửa, thấy chết mà không cứu được?”

“Cái gì thấy chết mà không cứu được, ta này không phải thông tri người?” Hấn vẻ mặt vô tội.

Nói mới nói hoàn, hạ? Đã muốn nhanh như chớp chạy trốn vô tung vô ảnh.

“Chúng ta không cần giúp nàng đem bước tiên sinh đuổi về gia sao?” Mạc Vũ Phi có chút lo lắng.

“Làm gì đi phá hư cơ hội bọn họ tăng cảm tình sao?”

“Như vậy được không?” Nàng một chút liên thông. “Làm ột người nam nhân ở lại hạ? Gia qua đêm, an toàn sao?”

“Yên tâm, y ta vừa rồi quan sát, Bộ Hưởng Nhân không đến ngày mai không có khả năng thanh tỉnh, tỉnh lại cũng sẽ bởi vì say rượu nghiêm trọng mà đau đầu, cho dù có gì tà niệm cũng là lòng có dư mà lực không đủ. Huống hồ, hấn cũng không phải cái loại người này.”

Mạc Vũ Phi thế này mới yên tâm. “VẬY...”

Nàng còn chưa nói hết, nàng đã rơi vào trượng phu ôm ấp.

Hơi thở nam tính mê người quay chung quanh nàng, như là mê được thần bí nhất, mê hoặc lòng của nàng.

Hôn nóng cháy dường như là không thể kiềm được, chúc thượng cánh môi nàng đỏ bừng, ma nóng trung mang ma nhân khiêu khích, còn không duyên nàng tinh tế cổ một đường đi xuống duyên hôn, bức ra khinh ngâm của nàng.

Ti bạc âu phục thấp ngực sớm thuận nàng linh lung đường cong rơi tới mắt cá chân, hai thân thể gắt gao gần gũi, như là trời sinh liền nên tướng thuộc loại lẫn nhau, nam nhân ấm áp đại chưởng quen thuộc trên chọc thần kinh nàng, làm cho nàng mất hồn, chỉ có thể gắt gao ôm chặt hấn, đón ý nói đùa hấn, đi theo luật động chìm nổi của hấn...

10. Chương 08

Chương 8

“Mệt muốn chết rồi sao?”

Theo phòng khách, phòng tắm, lại trở lại trên giường, Ôn Duẫn Bân cũng biết chính mình đêm nay là có chút yêu cầu vô độ, nhìn trong lòng phần giáp đỏ bừng, kiều thể khinh thở hổn hển, mâu trung đựng không muốn xa rời cùng yêu thương.

“Hoàn hảo.”

Mạc Vũ Phi tham luyến ngực trượng phu mang ấm áp, càng ôi gần một ít.

“Đây là tưởng lại đến một lần ý tứ sao?”

“Mới không phải!”

Ngẩng đầu nhìn gặp trong mắt trượng phu bốn cột, Mạc Vũ Phi thế này mới hiểu được chính mình bị trêu đùa, hờn dỗi trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái.

Khả lập tức, nàng thiển thán một tiếng, lại lần nữa oa trượng phu tiến ôm ấp, gắt gao ủng cuộc đời yêu nhất nam nhân này, sợ hãi buông lỏng thủ liên rốt cuộc xúc không hấn.

Nàng hảo chán ghét như thế lo được lo mất chính mình.

Nhưng là nàng có năng lực làm sao bây giờ? Nàng yêu này nam nhân yêu vào trong khung, nùng tình xông vào máu, giống nhiễm độc nghiện bần độ hấn không thể, vô luận như thế nào cũng vô pháp tiêu sái buông tay.

Nàng không nghĩ ly hôn, cũng không tưởng ở riêng, nàng có nên hay không ích kỷ lấy đứa nhỏ đến trói buộc hẳn cước bộ sắp rời đi, ngăn cản hẳn truy tìm càng vĩ đại nhân sinh công việc.

Bởi vì như thế yêu, cho dù thống khổ, nàng vẫn tưởng thử thay đổi chính mình đến lấy lòng trượng phu, nhưng là vạn nhất hết toàn lực vẫn cập không hơn của hẳn yêu cầu, có phải hay không nên nhịn đau buồn tay mới là đối hẳn hảo?

“Ta yêu người.”

Mạc Vũ Phi chấn động, không nghĩ tới còn có thể theo hẳn trong miệng nghe thấy câu này yêu ngữ.

“Người hướng đến trong óc đơn giản, rốt cuộc suy nghĩ cái gì chuyện phức tạp? Ta lại là ta đã làm gì, cho người như vậy bất an?”

Ôn Duẫn Bán khẽ vuốt tóc dài mềm mại của nàng, theo thân thể động đập hảo cùng nàng nhìn thẳng.

“Vì sao bức chính mình làm không thích cho rằng?”

Thê tử phủ kia kiện âu phục có bao nhiêu không được tự nhiên, hẳn trong lòng biết rõ ràng.

Về phần nàng rực rỡ hẳn lên tạo hình, Ôn Duẫn Bán lại ấn tượng khắc sâu, bởi vì đêm nay Chu Ngự Thừa mới lấy Lã Khả Hạnh chụp quá tạp chí hướng hẳn oán giận, nói cái gì thiết kế sư làm chi mỗi kiện quần áo không phải lộ ngực chính là lộ chân? Sẽ không có thể lưu hành quần áo theo cổ một đường bao đến gót chân sao?

Hắn thật xe lười trả lời vấn đề cái kia đồ phụ xuẩn, nhưng thật ra nhớ rõ ảnh chụp lý Lã Khả Hạnh cho rằng, cùng Vũ Phi đêm nay gọi cảm tạ hình không có sai biệt.

Hắn không thể không thừa nhận thê tử như vậy cho rằng xác thực đặc biệt gọi cảm mê người, cảm giác giống trang tú ngoạn biến, thực mới mẻ, bất quá chính mình càng hiểu biết nàng cũng không phải ham nhất thời mới mẻ thú vị mới có thể bắt chước Lã Khả Hạnh, sự tình chỉ sợ cùng nàng này hai, ba ngày qua mắt hồn mất vía có liên quan.

“Đối ta mà nói, người chính là người, cho dù không cầu tân cầu biến, ta cũng vĩnh viễn không phải ít yêu người một phần, hiểu chưa?” Ngóng nhìn mắt nàng mê mông, hẳn không khỏi lo lắng. “Vũ Phi, nói cho ta biết, người cho rằng vì sao muốn học Lã Khả Hạnh?”

Mạc Vũ Phi kinh ngạc chống lại ánh mắt trượng phu lo lắng, vạn vạn không dự đoán được hẳn thế nhưng liếc mắt một cái liền xuyên qua dụng tâm chính mình.

Nhưng hẳn không phải cảm thấy nàng cùng Lã Khả Hạnh so sánh với dưới mọi thứ không bằng nhân, làm cho hẳn thất vọng, tính phải rời khỏi nàng, vì sao còn muốn lần nữa nói yêu nàng?

Hôm nay cả một ngày, nàng hết sức chiếu giả dạng Lã Khả Hạnh ở tạp chí thượng cái tạo chính mình, trước tiên ở bề ngoài cao thấp công phu, ngày sau lại cầu tăng tiến nội hàm, hết thấy đều vì một lần nữa thắng hồi tâm trượng phu, hẳn đêm nay nhiệt tình không phải là vì thay đổi của nàng sao?

Hiện tại hẳn còn nói nàng không cần thay đổi làm gì, hẳn cũng vẫn như cũ yêu nàng, ngữ khí như thế còn thật sự, ánh mắt như vậy chân thành, đem nàng muốn làm hồ đồ.

“Người không phải hy vọng có thể có cái thê tử xuất sắc giống Lã Khả Hạnh như vậy, cho nên thời gian này mới tích cực an bài ta cùng nàng ở chung, muốn ta học tập nàng?”

Ôn Duẫn Bán trừng lớn mắt, như là nghe thấy lưu tinh sắp chày Địa Cầu dường như, vẻ mặt khiếp sợ.

“Muốn Lã Khả Hạnh thê tử như vậy? Ta cũng không phải điên rồi!” Hẳn căn bản không nghĩ tới nàng thế nhưng sẽ có lớn như vậy hiểu lầm. “Ta chỉ là muốn tìm cái tin được nhân mang người giao giao tân bằng hữu, mở rộng vòng xã giao của người, Ngự Thừa chủ động hướng ta đề cử lão bà hẳn, ta cũng hiểu được người cùng Lã Khả Hạnh coi như có chuyện tán gẫu, cho nên mới thỉnh nàng có rảnh mang người đi ra đi đi một chút, chính là như vậy mà thôi.”

Ôn Duẫn Bán ngồi dậy, vô cùng còn thật sự thận trọng thanh minh.

“Người cùng Lã Khả Hạnh giao bằng hữu là tốt rồi, không cần vì học nàng đi làm gì thay đổi, người chính là lão bà lý tưởng của ta, từ đầu đến chân, từ lý đến ngoại đều là tiêu chuẩn ta yêu nhất ... không đúng, hẳn là nói mặc kệ người tóc dài, tóc ngắn, thẳng phát, tóc xoăn, ăn mặc giống obasan vẫn là người mẫu, cái gì bộ dáng ta đều thích, lấy mười cái Lã Khả Hạnh theo ta đến lượt ta cũng không cần!”

Tuy rằng Lã Khả Hạnh vừa mới vinh lấy được bạn trên mạng bầu bằng phiếu “Mộng ảo kiều thế” thứ nhất danh, lại là bạn tốt thân ái lão bà, như vậy làm thấp đi nàng có chút ngượng ngùng, bất quá ở trong lòng hẳn xác thực không người so được với Vũ Phi, đây là chuyện thật chưa bao giờ thay đổi.

“Nếu yêu ta, vì sao còn nói phải rời khỏi ta?”

Mạc Vũ Phi theo đứng dậy, ánh mắt chăm chú nhìn tượng phu tràn đầy u oán cùng mê vông, còn phiếm nhiều điểm lệ quang.

Cảm xúc áp lực đến điểm tới hạn, nàng đoán không ra tâm tư tượng phu, cũng không tưởng lại đoán, không bằng bất cứ giá nào, giáp mặt hướng hẳn cầu đáp án.

“Ta khi nào thì nói qua phải rời khỏi người?” Ôn Duẫn Bản không hiểu ra sao.

“Thứ Sáu tuần trước, ta nghe người ở thư phòng cùng người khác giảng điện thoại khi nói.” Nàng nhớ rõ rành mạch, không tha hẳn xấu lắm.

Hắn nhú mày, nghe nàng đi xuống nói.

“Người nói tách ra một đoạn thời gian đối với người cùng ta đều hảo.” Những lời này, nàng chặt chẽ ghi tạc trong lòng, muốn nàng nói ra khẩu lại đau lòng. “Còn nói người đã tùy thời đều khả năng rời đi, không bằng sớm làm làm cho ta học thích ứng độc lập cuộc sống, đến lúc đó mới có thể không hề vướng bận rời đi ta.”

Ôn Duẫn Bản nhớ rõ kia mở điện nói.

Lúc ấy, hẳn cùng Chu Ngự Thừa tán gẫu khởi chính mình quyết định nhấn tâm đưa Vũ Phi xuất ngoại đọc sách, chỉ có như thế mới có thể làm cho nàng rời xa bảo hộ quá độ của hắn, học độc lập tự chủ.

“Sau đó, người trở về phòng liền ra lệnh cho ta xuất ngoại đọc sách...”

“Mệnh lệnh?” Hắn xem ra đối của nàng hình dung tương đương không cho là đúng.

“Ấn, mạng người làm ta, mặc kệ ta có nguyện ý hay không.” Mạc Vũ Phi càng nói càng ủy khuất, hoàn toàn không cho hắn biện giải cơ hội. “Bởi vì người muốn cùng ta ở riêng, lại sợ ta không đáp ứng, cho nên lấy cớ ra nước ngoài đọc sách muốn ta rời đi này gia.”

Nàng nói, nói, nhịn không được rơi lệ.

“Ta cũng biết chính mình so ra kém lão bà này quan to phú thương, các nàng không phải xuất thân danh môn, chính là cái gì người mẫu, ngôi sao, bằng không chính là lưu mi lưu anh, tinh thông nhiều loại ngôn ngữ, chỉ có ta cái gì cũng không là, người chán ghét ta cũng không phải không có đạo lý, cho nên ta cũng không dám hỏi muốn làm như thế nào mới có thể vãn hồi tâm của người, chỉ có thể chính mình đi đoán, đi cải tiến, nhưng là... Người còn nói người vẫn như cũ yêu ta... Trong lòng người rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Người rốt cuộc còn muốn không cần ta?”

“Nói xong?”

Ôn Duẫn Bản thân dài cánh tay theo đầu giường rút trương mặt giấy, mềm nhẹ vì nàng lau lệ.

“Nếu ta nói không cần, người sẽ ngoan ngoãn rời đi?”

Mạc Vũ Phi thở hắt vì kinh ngạc, phút chốc mở ra song chướng ôm chặt lấy hắn. Sợ hãi làm cho nàng rốt cuộc không thể tự hỏi, không nói nên lời, sợ này đó là đáp án của hắn.

“Người sẽ không, cũng không thể, bởi vì ta cũng là như thế.” Đây là đáp án của hắn. “Yêu thương người, ta khuyh đem hết toàn lực, rốt cuộc không thể yêu những người khác, ta toàn tâm toàn ý thâm nghĩ cùng người đến lão, chưa bao giờ nghĩ tới phải rời khỏi người, ta sở làm hết thấy tất cả đều là vì cho người hạnh phúc, theo trước kia đến bây giờ, tâm ý này chưa từng thay đổi, người làm sao có thể như vậy ngốc, thà rằng một người miên man suy nghĩ cũng không tới hỏi hỏi ta, đem chính mình bức đến mau hỏng mất não?”

Ôn Duẩn Bàn vừa tức lại vừa ôm chặt nàng, liên là thê tử, khí là chính hần.

Mật âu cấp làm thay tư liệu trung tâm để trên bàn mấy ngày, hần ngay cả tiến thêm một bước xác nhận dững khí đều không có, chuyện này đã muốn làm cho bọn họ vợ chồng thường tần đau khổ.

Trời biết chỉ là tưởng tượng cùng Vũ Phi gần hai cuộc sống, đã muốn làm cho hần tất cả nan xá, nói ra khẩu về sau, hần lập tức tưởng từ đi lập ủy chức vụ, đem chính mình đóng gói cầu xin nàng cùng nhau mang đi, chính là ngại ặt nam nhân, không tốt biểu hiện ra hần nghiêm trọng luyện thể, chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, miễn cưỡng cười vui.

Còn tưởng rằng chính mình vì thê tử hy sinh tình thao thật vĩ đại, thế nào hiểu được hần thể nhưng bị trở thành một khi công thành danh toại, liền muốn làm tên khốn cảm bã đá thê đến chân trời góc biển...

Ai, hần tự làm bậy thật sự là khóc không ra nước mắt.

“Ta còn là không hiểu... Ta rõ ràng chính tai nghe người nói phải rời khỏi ta.”

Trượng phu ý tứ hần là vẫn yêu nàng, cũng không có rời đi quyết định của nàng, nhưng là Mạc Vũ Phi như trước li không rõ tiền căn hậu quả.

“Được rồi! Đừng nói nữa, nghe ta với người đem nói rõ ràng.” Ôn Duẩn Bàn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn thê tử khóc nước mắt lã chã. “Còn có nhớ hay không mấy tháng tiền ta bị đầu súng đưa y thời điểm, người ở phóng viên trước mặt nói gì đó?”

Mạc Vũ Phi gật gật đầu, nàng đương nhiên nhớ rõ.

Kia trận đài truyền hình cường lực phát nàng phủ quần áo ở nhà cùng dép lê, giống cái điên nữ nhân giống nhau khóc cầu mọi người làm cho nàng tiến bệnh viện gấp trượng phu một mặt, hạ? Còn cười nàng quả thực giống mạnh gừng nữ đầu thai, phải sợ bệnh viện sẽ bị nàng khóc đổ.

“Người nói, ta muốn là sống không được, người cũng không thể sống.” Chính là nói ra khẩu, hần vẫn đang một trận kinh hải đảm chiến. “Ta tỉnh lại sau người còn nói, trừ bỏ ta người cái gì đều không có, không có ta, người nên làm cái gì bây giờ? Lúc ấy ta mới cảm thấy sợ hãi, phát hiện chính mình thể nhưng không nghĩ tới vạn nhất ta so với người đi trước một bước, người một người nên như thế nào quá?”

“Không phải nói tốt lắm, ai cũng không ly khai ai?” Mạc Vũ Phi khẽ vuốt hần đã hơi lộ ra thanh tì tuần tú khuôn mặt, đáy mắt đựng nùng tình. “Chúng ta nói qua muốn lẫn nhau sống nương tựa lẫn nhau, muốn thủy xa bồi ở đối phương bên người, cho nên...”

“Cho nên vạn nhất là người đi trước một bước, mặc kệ lúc ấy chúng ta có hay không đưa nhỏ, ta xử lý hoàn hậu sự lập tức theo người tự tử...”

“Không thể!”

“Ta cũng không cho người làm như vậy.” Ôn Duẩn Bàn chặt chẽ nắm cầm của nàng, tất cả không tha nói: “Người luyện tiếu ta, ta càng luyện tiếu người. Ta nhất tưởng đến ngày đó nếu thật sự nhất bắn chết mệnh, người cũng sẽ tùy ta mà đi, ta như thế nào có thể không sợ hãi? Như thế nào có thể không lập tức nghĩ biện pháp bức người ở ngắn nhất thời gian nội học được độc lập tự chủ, cho người mất đi ta vẫn như cũ có thể sống hạnh phúc khoái hoạt?”

Mạc Vũ Phi đã hiểu.

Cho nên, trượng phu đột nhiên bắt buộc nàng theo giao tế xã giao, tích cực cổ vũ, thuyết phục nàng cùng Lã Khả Hạnh lui tới, rộng mở giao tiếp xã hội? Đây tân bằng hữu, tất cả đều là vì mở rộng cuộc sống của nàng, hy vọng có cái vạn nhất khi, các bằng hữu có thể giúp nàng quên đi vẻ lo lắng, tìm tâm linh khác ký thác.

Hướng đến cho rằng chỉ cần nàng thích làm chuyện là tốt rồi, cũng không muốn nàng cùng gì vĩ đại nhân tài làm chuẩn trượng phu, bỗng nhiên thúc giục nàng đi học bổ túc, muốn nàng xuất ngoại lưu học, nguyên lai là sợ vạn nhất không thể chiếu cố nàng đến sống quãng đời còn lại, ít nhất nàng cũng có thể không hề thua bằng cấp người khác cùng nhất nghệ tinh chiếu cố chính mình.

Đúng vậy, thế này mới như là Ôn Duẩn Bàn hội làm chuyện.

Bị phụ thân nàng bắt cóc, còn trái lại bảo hộ nàng nữ nhi bọn cướp, bị đánh tới học máu cũng không buông tha cho bảo vệ nàng.

Vì đem nàng theo viện mồ côi tiếp cùng ở một nhà, lấy giấc mộng chính mình cùng người nhà thỏa hiệp, ước thúc chính mình dẫn tính không kèm chế được tính tình, quy củ bắt bản thân trưởng thành hưởng giáo dục tinh anh, bước trên đường chính trị cũng không tình nguyện.

Sau lại, bởi vì nàng trong lúc vô tình nhắc tới giấc mộng mới trước đây từng lớn lên có thể làm tổng thống, giúp đứa nhỏ này đáng thương không hề khóc, nguyên bản tính làm xong một lần lập ủy, ứng phó đối người nhà hứa hẹn sẽ đổi nghề hần, đột nhiên ở chính đàn thượng mao đứng lên biện, còn nói “Tổng thống” Đây danh hiệu nghe qua cũng không sai, lấy năng lực của hần muốn làm không tốt còn có thể làm cái “Địa Cầu liên bang tổng thống”.

Này nam nhân, quả thực như là trời sinh vì nàng vui vẻ, làm cho nàng hạnh phúc mà sinh ra.

“Đứa ngốc!” Nàng hờn dỗi khinh xao hần cái trán một chút.

Nghĩ đến hần một đường đi tới luôn không ngừng hy sinh chính mình đổi lấy bình an như ý của nàng, mỗi một sự kiện đều trước đem hi ác xảy ra đệ nhất vị của nàng, Mạc Vũ Phi trừ bỏ cảm động, còn có càng nhiều không tha cùng yêu thương.

“Người yên tâm, ta cho tới bây giờ không nghĩ tới loại sự tình tự tử này.”

Thấy hần trong mắt kinh ngạc, nàng không khỏi lắc đầu bật cười.

“Cùng một chỗ nhiều như vậy năm, ta làm sao có thể không biết suy nghĩ của người? Người luôn hy vọng ta quá vui vẻ, hạnh phúc, thường theo ta nói chúng ta già đi sau muốn cùng nhau như thế nào như thế nào, ta biết người có bao nhiêu để ý ta, nhiều hy vọng ta có thể vô ưu vô lự cùng người cùng nhau trường mệnh trăm tuổi, nếu ta cho người tự tử, người sẽ chết không sáng mắt, tính cả của người phân cùng nhau cố gắng sống, mới là người hy vọng ta làm chuyện, đúng không?”

“Đối.” Hần gật đầu, nhưng trong đầu vẫn có nghi hoặc chưa giải. “Người đã sớm hiểu được, vì sao còn muốn nói khùng bố như vậy làm ta sợ?”

“Không phải dọa người, đó là ý tưởng ta chân thực nhất.” Nàng thẳng thắn thành khẩn nói ra chính mình cảm xúc. “Lý trí hiểu được là một chuyện, tình cảm cát không dứt bỏ là chuyện khác. Ta nghe thấy người bị đầu súng, cả người đều choáng váng, như thế nào đến bệnh viện, như thế nào tìm được phòng giải phẫu, ta cơ hồ nhớ không đứng dậy, lúc ấy nếu người thật sự sống không được, ta nghĩ của ta xác thực hội không chút nào lo lắng chấm dứt chính mình sinh mệnh.”

Nhìn hần nhú mày, Mạc Vũ Phi vội vàng ở hần mở miệng tiên tiếp tục nói: “Sau lại, ta biết như vậy sai lầm rồi, ta phát hiện người tỉnh lại nghe ta khóc kể sau, liền trở nên thực bất an. Người nghĩ rằng ta và người đang ngủ, đem bác sĩ gọi tới xác nhận người tuyệt đối sẽ không bởi vì thương thương hoặc giải phẫu phát sinh chuyện gì mà tử. Còn có Chu Ngự Thừa đến thăm bệnh, người nghĩ rằng ta và người về nhà cho người chuẩn bị đồ dùng nằm viện, không thể nhanh như vậy trở về, phải làm phiền hần nếu người có cái vạn nhất, tuyệt đối muốn phái người hai mươi tư giờ giám sát chặt chẽ ta, thẳng đến xác định ta đánh mất tìm chết ý niệm trong đầu, sau đó tích cực thay ta an bài xuân thứ hai, còn bị hần nở nụ cười một chút.”

“Người toàn nghe được?” Lúc ấy hần còn may mắn hướng bạn tốt công đạo hoàn hậu sự sau, Vũ Phi vừa mới khéo trở về.

“Ân, ta ở ngoài cửa nghe được nhất thanh nhị sở.” Nàng ý nhập trượng phu trong lòng làm nũng nói: “Lúc ấy ta liền quyết định, chính mình nhất định phải càng kiên cường, không bao giờ nữa có thể cho người cho ta quan tâm, ngay cả bị thương đều lo lắng ta, cầu người khác chiếu cố ta. Cho nên người yên tâm, ta không bao giờ nữa sẽ nói cái gì muốn cùng người cùng chết ngốc nói, cùng người cùng sống nhớ lại hội theo giúp ta cùng nhau đến lão, làm cho ta ngay cả của người phân cùng nhau hảo hảo sống.”

Theo nằm viện khỏi, thủy chung thật mạnh đặt ở Ôn Duẫn Bàn ngực thượng đại thạch, tại đây một khắc rốt cục tiêu thất.

“Ai, người mắng đúng vậy, ta thật sự là cái đứa ngốc!”

Ôn Duẩn Bân ủng thê tử, thở dài một tiếng.

Nguyên lai vợ chồng trong lúc đó cảm tình dù cho, cũng không nhất định có thể trăm phần trăm hiểu biết đối phương ý tưởng, hấn tự nhận là đặt mình vào hoàn cảnh người khác làm vợ tử suy nghĩ thực hiện, còn không bằng ngay từ đầu liền công bằng đem nói rõ ràng, sẽ không hội nháo ra như vậy lẫn nhau tra tấn cười to nói.

Ai, hấn cái này kêu là làm thông minh bị thông minh lắm.

“Ta không phải chửi, là khen người.”

Mạc Vũ Phi nhìn trượng phu ảo não vẻ mặt, nhin không được bướng bỉnh ở hấn hai gò má thượng võ nhẹ vài cái.

“Làm sao có thể có người đũa ngọc đáng yêu như vậy? Làm cho ta không thương người đều nan...”

“Đúng vậy, người khác đều khi ta là độc nhất vô nhị thiên tài, kỳ thật ta thực ngọc, này chân tướng chỉ có trời biết, biết, người biết, ta biết, nhớ rõ hảo hảo bảo thủ này quốc gia cấp cơ mật, nếu không người coi như bất thành tổng thống phu nhân.”

Ôn Duẩn Bân tâm sự nhất giải, lại khôi phục yêu ở lão bà trước mặt nói chêm chọc cười tác phong, lập tức lấy chính mình đậu nàng vui vẻ.

“Cái gì phu nhân ta cũng không hiểm lạ, chỉ cần làm cho ta đời này vẫn chiếm lấy “Ôn Duẩn Bân phu nhân” Vị trí này là tốt rồi.”

“Kia có cái gì vấn đề.” Hấn bàn tay to bao quát, đem nàng ôm ngồi ở chính mình trên đùi “Nhất vị trí này vốn chính là của người chuyên chúc khách quý tịch, khác nữ nhân đừng nói tưởng tọa, ngay cả sờ ta cũng không chuẩn sờ.”

“Cho nên ngày sau bái phiếu người không cùng nữ nhân bắt tay?”

“Ách...” Hấn bị hỏi đổ, hai giây sau, quả quyết vươn tay phải. “Khảm điệu, ta trang tay chân giả.”

“Thần kinh!”

Mạc Vũ Phi bị hấn đậu nở nụ cười. Nàng biết, chính mình nếu thật sự để ý điểm này, trượng phu tuy rằng không đến mức ngọc đến khảm thủ, đã có khả năng trở thành toàn đài cái thứ nhất mang cái bao tay bái phiếu quái thai.

“Như vậy, vì làm xứng đôi của người tổng thống phu nhân, ta còn là ra quốc đọc sách sao?” Đây là nàng hiện tại duy nhất do dự chuyện.

“Chuyện này, từ chính người quyết định.” Ôn Duẩn Bân khôi phục đứng đắn thái độ. “Nói thật, ta đến bây giờ còn ngoan không dưới tâm đi làm thay trung tâm xử lý, cùng lúc là vì ta luyện tiếu, về phương diện khác là ta còn tại tự hỏi làm như vậy có phải hay không thật sự đối với người tốt nhất?”

“Còn có một chút ta muốn nghiêm chỉnh thanh minh, ta là với người làm vợ chồng, cũng không phải phân phối đồng tổ làm báo cáo, bằng cấp có thể thay biểu cái gì? Nó chính là người vạn nhất muốn ra ngoài cầu chức nhu yếu phẩm chi nhất, với người ưu không vĩ đại, có đủ hay không năng lực làm một cái hảo thê tử không hề quan hệ, tổng thống tuyển cử tư cách lý cam đoan không có quy định tổng thống phu nhân muốn đọc đại học này một cái.

“Cho nên, không cần muốn vì ta đi đọc sách, gần nhất ta cũng nhiều mua mấy phân phiếu bảo hành, hơn nữa này gian phòng ở, cộng đồng tài khoản lý gởi ngân hàng, cùng với của ta một ít linh tinh đầu tư, nếu có cái vạn nhất, hấn là cũng đủ người cuộc sống vô lo, người chỉ cần lo lắng chính mình có nghĩ là tiếp tục đọc sách là tốt rồi. Trọng yếu nhất là, không cho phép người nói cái gì nữa xứng không xứng được với trong lời nói, ta cho rằng toàn thể giới chỉ có người xứng đôi ta, cứ như vậy.”

Nghe xong, Mạc Vũ Phi thiên đầu, biểu tình vẻ mặt nhàm chán đến cực điểm.

“Muốn hay không đi đổ chén nước cho người uống a? Ôn lập ủy.”

“Mạc Vũ Phi...”

“Ta mang thai.”

Nhìn trượng phu nháy mắt đại ra bộ dáng, nàng lúm đồng tiền như hoa.

“Người hiểu biết, ta đối độc sách thật sự một chút hứng thú cũng không có, so với nghiên cứu học vấn, ta càng thích làm bà chủ chuyên trách gia đình. Cho nên ta quyết định, thư, lưu cho con của chúng ta đi đọc, ta đâu, làm sao đều không đi, tiếp tục ở lại trong nhà giúp chồng dạy con.”

Nàng bướng bỉnh xoa bóp hấn cương điệu khỏe miệng. “Dù sao ta lão công là muốn làm tổng thống, giúp chồng này phân công tác cũng không đơn giản! Huống chi trong bụng cục cưng vạn nhất di truyền tính tình bất hảo của lão ba tuổi trẻ, giáo dưỡng đứng lên không hiểu được có bao nhiêu vất vả, người nói phải không?”

Nàng nói nửa ngày, xem trượng phu vẫn là một bộ dáng giạt mình lảng, bắt đầu có chút lo lắng.

“Duẩn Bân, người làm sao vậy?” Xem hấn ngơ ngạc vươn tam đầu ngón tay, nàng đoán địa điểm đầu nói: “Àn, tuy rằng thoát nhìn bụng chỉ có một chút điểm, bất quá đứa nhỏ xác thực đã muốn mãn ba tháng.”

“Không phải, ta là nói chúng ta đêm nay làm ba lượt!”

Lấy lại tinh thần, Ôn Duẩn Bân lập tức cẩn thận đỡ nàng nằm xuống, khấn trượng từ đầu đến chân đánh giá nàng vài lần, giống ở xác nhận chính mình bảo bối có hay không làm sao bị hao tổn giống nhau.

“Ta có không có làm thương người cùng đứa nhỏ?” Nhìn không ra đến, hấn rõ ràng dùng hỏi. “Ta vừa mới động tác có phải hay không thực thô lỗ? Người có hay không cảm thấy làm sao không thoải mái? Không được, ta xem ta còn là đưa người đi bệnh viện làm kiểm tra có vẻ tốt hơn.”

“Ta tốt lắm, người đừng cùng khấn trượng.”

Tuy rằng hấn vừa mừng vừa sợ, bộ dáng hề hề khấn trượng, xem ra thú vị lại uất ức, bất quá Mạc Vũ Phi không nghĩ bởi vì như vậy tu nhân lý do làm cho hấn đưa y kiểm tra.

“Ta mệt mỏi, làm sao cũng không muốn đi, thăm nghĩ hảo hảo ngủ một giấc.”

Nàng kéo trượng phu nằm xuống, ách xì một cái liền oa tiến vào ngực hấn.

“Lại xác nhận một lần, người thật sự không tính trước theo ta ở riêng, bàn lại ly hôn?” Nàng biết rõ còn cố hỏi, trước đem đề tài ngăn nói sau.

“Cách cái gì hôn? Đến tận thế cũng không khả năng!” Ôn Duẩn Bân vô cùng ôn nhu ôm nàng. “Không cho phép lại miên man suy nghĩ, muốn ngủ liền ngoan ngoan ngủ, ở người tỉnh ngủ phía trước, ta từng bước cũng không hội rời đi người, sáng mai ta lại cùng người đi bệnh viện.”

“Hay là muốn đi bệnh viện a?”

“Không nghĩ đi? Ta đây ngày mai làm sao cũng không đi, hai mươi tư giờ bên người theo người.”

“Một ngày cũng hoàn hảo.”

“Ta rõ ràng từ chức, phía trước chờ người bình an sinh sản, mỗi ngày đều theo sát người.”

“... Vẫn là đi bệnh viện tốt lắm.”

11. Chương 09

Chương 9

Thời gian mang thai không lâu đã tháng thứ sáu, Mạc Vũ Phi khi đi kiểm tra phát hiện chính mình chứng có thai độc huyết.

Thời gian mang thai không đến ba mươi bốn chu, không thể lo lắng mổ bụng sinh sản, Ôn Duẩn Bân lập tức an bài thê tử chuyển viện, trường kỳ trước sinh nở nằm trên giường trị liệu.

Tâm bất an làm cho những người khác chiều cố, Ôn Duẩn Bân tuy rằng không từ đi lập ủy chức vụ, nhưng cũng lập tức hướng lập viện xin nghỉ, kiên trì trước khi thê tử sinh bởi nàng trụ tiền bệnh viện, mỗi ngày hai mươi tư giờ canh giữ ở bên người nàng.

“Không sai, huyết áp không chế được tốt lắm, nước ối cũng ổn, bệnh phù cũng coi như rất nhỏ...”

Nhiệm kiểm tra báo cáo nguyên là chủ nhiệm bệnh viện khoa phụ sản Phù Dĩ Lâm đột nhiên một chút, ánh mắt theo ngủ say trung phụ nữ có thai trên mặt chuyển qua trên người nhà đứng cương trực.

“Làm ơn! Ta không phải ở niệm đại học bằng đơn, biểu tình của người ngay cả ta xem đều theo khẩn trương. Thoải mái một chút, người cũng không tưởng ảnh hưởng tâm tình Vũ Phi đi? Đến, thử cười một chút.”

Vừa nghe nói hội ảnh hưởng thê tử, Ôn Duẩn Bân lập tức cố gắng làm cho chính mình khỏe môi cứng ngắc giờ lên, lại thành khóc không giống khóc, cười không giống biểu tình cười cổ quái.

Hắn thật sự cười không nổi.

Loại này bệnh nghiêm trọng đứng lên có thể đòi mạng, nhưng lại là nhất thi hai mệnh, trừ bỏ đứa nhỏ thì không còn biện pháp nào khác, hắn chỉ kém không quỳ xuống đến cầu Vũ Phi đem đứa nhỏ bỏ đi, nhưng nàng nói cái gì cũng không chịu, kiên trì muốn sinh hạ đứa nhỏ.

Từ nay về sau, hắn không có một đêm ngủ ngon, bởi vì nghe nói nghiêm trọng li hoạn có thai độc huyết chứng phụ nữ có thai, có người lúc ngủ không tỉnh lại nữa.

Cho nên hắn mỗi đêm luôn ngủ tỉnh ngủ tỉnh, mà một lại chú ý hơi thở thê tử, mỗi lần thấy nàng tỉnh lại, đều có một loại trọng lấy được cảm giác tân sinh, làm nàng lại lần nữa ngủ, liền bắt đầu [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than].

Như vậy hắn, làm sao cười được.

“Quên đi, người cười lên càng dọa người.”

Phù Dĩ Lâm lắc đầu, càng xem càng đầu đại.

Bởi vì biểu muội phu Chu Ngự Thừa quan hệ, nàng cùng Ôn Duẩn Bân, Mạc Vũ Phi vợ chồng cũng coi như đều biết mặt chi duyên, lại theo biểu muội Lã Khả Hạnh nơi đó nghe nói qua này hai người rắc rối phức tạp qua lại, càng không giống vợ chồng bình thường, thị lẫn nhau vì trên đời duy nhất thâm tình.

Nguyên bản nghĩ đến biểu muội miêu tả rất khoa trương, lúc này nàng tận mắt nhìn thấy mới không thể không tín, rõ ràng là lão bà mang thai, bị ốm đau tra tấn cũng là phụ nữ có thai, làm lão công Ôn Duẩn Bân lại càng giống bệnh hoạn, trụ tiền trong viện không đến ba cái tuần liền gây một vòng, hắc đôi mắt lại thâm dọa người.

Mạc Vũ Phi thanh tỉnh khi, hắn bởi nói nói cười cười, đem thê tử chiều cố cẩn thận, nàng nhất ngủ say, hắn như là ngay cả trong nháy mắt thời gian đều luyện tiếu lãng phí, tầm mắt như không tất yếu tuyệt không rời đi thê tử, phát hiện một chút nhỏ nhỏ không thích hợp lập tức cấp gọi nhân viên y hộ.

Y tá gian nghe đồn hắn tựa hồ không ngủ quá, bởi vì mặc kệ mấy điểm đi tuần phòng, hắn đều hai mắt trợn lên chăm chú nhìn thê tử, trình độ si tình đã muốn thành tượng phu điển phạm trong viện này nhóm tiểu y tá chưa xuất giá trong lòng.

Ai, cảm động là cảm động, bất quá hắn nếu mệt đổ, nhất định hội ảnh hưởng bệnh tình Mạc Vũ Phi, đây mới là vấn đề giải quyết khó đối với bác sĩ.

“Người trước theo ta đi ra một chút, ta có lời với người nói.”

“Có chuyện ở trong này nói là tốt rồi.” Nếu có thể, Ôn Duẩn Bân căn bản không nghĩ rời đi thê tử từng bước.

“Người muốn hại chết Vũ Phi sao?”

Phù Dĩ Lâm cố ý đè thấp thanh lượng, trong giọng nói ý tứ cảnh cáo hàm xúc làm cho người ta sợ hãi, Ôn Duẫn Bân trái tim căng thẳng, không rõ cho nên kinh hoảng ánh mắt tránh nàng yêu cầu đáp án.

Phù Dĩ Lâm mới mặc kệ có thể hay không đem hấn sợ tới mức huyết áp bão táp, dù sao có có thai độc huyết chứng cũng không phải hấn, nàng lược hạ nói lập tức rời đi phòng bệnh, không tin hấn dám can đảm không cùng lại đây.

“Đợi chút!” Ôn Duẫn Bân quả thực đuổi theo ra đến ngăn lại nàng. “Người câu nói kia là cái gì ý tứ?”

“Ý tứ chính là người nếu không tỉnh lại, thử lấy tâm bình thường đối đãi chuyện lão bà người nằm viện an thai, chờ người ý chí lực rất cuộc chống đỡ không được, ở trước mặt Vũ Phi rồi ngã xuống ngày đó sẽ phát sinh chuyện gì, người có hay không nghĩ tới?”

Không đợi hấn phản ứng, Phù Dĩ Lâm trực tiếp trả lời...

“Người chính là thể lực chống đỡ hết nổi té xỉu, nhưng là kia trong nháy mắt kinh hách, vô cùng có khả năng cho người từ nay về sau mất đi mẫu tử bọn họ.”

Lời của nàng giống khẩu bom nguyên tử, oanh Ôn Duẫn Bân cơ hồ hồn phi phách tán.

“Có lẽ nói như vậy có chút thân thiết với người quen sơ, bất quá ta cảm thấy các người vợ chồng cảm tình hảo, ở bình thường là kiện chuyện tốt, tại đây loại đặc biệt thời khắc liên khó nói, khẩn trương của người cùng áp lực hội lây bệnh cho phụ nữ có thai, theo ta thấy, tốt nhất thay đổi người chiếu cố nàng, nếu không người căn bản như chừng khi bom xảy ra bên người Vũ Phi.”

Ở lập pháp trong viện luôn luôn hùng biện không ngại, miệng lưỡi lưu loát Ôn Duẫn Bân, lần đầu bị ngoại nhân chỉ trích không hề chống đỡ lực, tìm không thấy gì lý do phản bác.

Hấn chán nản ngã ngồi ở trên ghế ngoài phòng bệnh. Hấn hiểu được, Phù Dĩ Lâm nói trong lời nói những câu là thật, bởi vậy mới càng làm hấn cảm thấy chính mình vô dụng, thế nhưng thành ẩn ưu. lớn nhất nguy hại tánh mạng thê tử

Nhưng là hấn có năng lực như thế nào? Nằm ở trong phòng bệnh là so với tánh mạng chính mình là nữ nhân trọng yếu hơn, một cái sơ xuất liền đem thiên nhân vĩnh cách, hấn như thế nào có thể không mỗi phân mỗi giây nơm nớp lo sợ nhìn nàng? Muốn hấn rời xa Vũ Phi, lại vạn vạn không có khả năng!

“Trừ bỏ rời đi, ta còn có thể làm như thế nào?”

Ôn Duẫn Bân vô kế khả thi, chỉ có thể hưởng vị này khoa phụ sản quyền uy nữ bác sĩ cầu viện, vì hấn tìm được biện pháp dẹp cả đôi đường.

“Vẫn là rời đi...” Xem một đại nam nhân nghe xong mau ở chính mình trước mặt hồng mắt khóc lớn, Phù Dĩ Lâm vội vàng sửa miệng. “Mỗi ngày ít nhất rời đi mười giờ, về nhà tắm rửa, ngủ tốt thấy rồi trở về.”

Về mặt của hấn giống bị quan toà theo tử hình hàng vì ở tù chung thân, không gì biến hóa.

“Trở về ta cũng không ngủ được.”

“Ta mặc kệ.” Nàng phát hiện này nam nhân thật đúng là lô. “Người muốn nuốt thuốc ngủ, muốn thôi miên, muốn mỗi ngày thỉnh nhân đứng giờ đánh bắt tỉnh người đều hảo, tóm lại ở trước Vũ Phi sinh sản, thỉnh dưỡng chừng tinh thần của người, không cho phép lại tiếp tục loại biện pháp chiếu cố gấp gáp này, người lo lắng xin mời y tá đặc biệt cùng người cất lượ, nếu không không phải ta nói chuyện giạt gân, người nhất định hội u buồn chứng, Vũ Phi cùng nàng trong bụng đứa nhỏ tắc sẽ chết ở trong tay người!”

Hô, nói ra khẩu cảm giác thật tốt ~~ sớm đã nghĩ hảo hảo mắng tỉnh hấn !

“Mẹ, người đang mắng người sao?”

Nghe tiếng, Phù Dĩ Lâm da đầu nhất ma, quay đầu lại, lão công cùng con thể nhưng đồng thời xuất hiện.

“Không có, mẹ cùng ôn thúc thúc đang nói chuyện phiếm, chính là thanh âm lớn có điểm lớn, không phải đang mắng nhân.”

Nàng bước nhanh đi vào hai người trước mặt, hơi hơi khom người, tươi cười khả cúc sờ sờ đầu con, nhìn thấy lão công Hạnh Nhạc Thần trong mắt ý cười, hiển nhiên sớm nhìn thấu nàng sứt sẹo nói dối, khó được lộ ra kiểu thái tiểu nữ nhân, lưng con hướng hẳn phun thè lưỡi.

“Như thế nào đến đây?”

Phù Di Lâm vẻ mặt hạnh phúc hỏi lão công.

“Tiểu long âm ỹ muốn tới tiếp người tan tằm đi ăn lẩu, chúng ta đến văn phòng không phát hiện người, ta liền đoán người sẽ ở chỗ này, cho nên trực tiếp lại đây.”

Hạnh Nhạc Thần gần sát thê tử từng bước, nhỏ giọng hỏi: “Người vừa rồi kia lời nói có thể hay không rất nghiêm khắc một chút? Người xem hẳn, như là lọt vào nghiêm trọng đả kích, đến bây giờ còn hồi không được thần.”

Phù Di Lâm quay đầu ngấm mắt chính lâm vào thiên nhân giao chiến Ôn Duẫn Bản, lại quay đầu đối tượng phụ lắc đầu.

“Người có biết, nếu không đến phi nói không thể bộ, ta cũng không tưởng đem nhân bức thành như vậy.” Nàng đồng tình lại lần nữa nhìn phía Ôn Duẫn Bản. “Vũ Phi bệnh tình trước mắt coi như ổn định, hẳn cũng đã bị chính mình cấp áp lực tra tấn thành như vậy, vạn nhất có cái gì đột ngột xảy ra, hẳn rất khả năng nhất thời không chịu nổi, ta phải ngăn lại cái loại này tình huống phát sinh.”

Nàng thở dài, cười khổ nói: “Nguyên lai vợ chồng cảm tình rất hảo cũng sẽ làm cho bác sĩ hao tổn tâm trí. Bọn họ hai cái như là đồng thời li hoạn có thai độc huyết chứng, cảm giác ta muốn cẩn thận coi chừng phụ nữ có thai không phải một cái, mà là một đôi ngay cả thể vợ chồng, không chỉ phải cẩn thận thân thể phụ nhân, còn phải lưu ý tâm lý tượng phụ, gì nhất phương ra vấn đề đều có đại phiền toái...”

Hạnh Nhạc Thần nhìn ra được đến, miệng nàng lý nhượng hao tổn tâm trí, trong lòng kỳ thật thực thưởng thức này đối kiêm điệp tình thâm vợ chồng, hạ quyết tâm muốn cho bọn họ trăm năm hảo hợp.

“Vất vả người.”

Lão bà là vị thị bệnh như thân lương y, thân là tượng phụ hẳn cảm giác sâu sắc kiêu ngạo, nhưng cũng đau lòng nàng như thế tận tâm hết sức.

“Ân, thật sự thực vất vả, cho nên người giúp giúp ta đi!”

Phù Di Lâm nhìn tượng phụ ôn nhu vô cùng ánh mắt, linh cơ vừa động.

“Người tóc giống như cũng nên tu bổ, ăn lẩu phía trước, người trước hết nghĩ biện pháp mang Ôn Duẫn Bản cùng đi sửa sang lại hẳn kia đầu tóc bay rối, khôi phục hẳn lập viện mỹ nam tử phong thái, nếu có thể gọi hẳn đêm nay về nhà hảo hảo ngủ một giấc, đừng nữa trở về, ta sẽ tìm cái y tá hỗ trợ giám sát chặt chẽ lão bà hẳn, liền như vậy nói cho hẳn.”

“Ta?” Hạnh Nhạc Thần mờ mịt nháy mắt mấy cái. “Người này bác sĩ chuyên nghiệp đều khuyên không được nhân, ta đi nói hữu hiệu sao?”

“Đương nhiên, xuất ra người này vườn trẻ viên dài dễ tiểu hài tử công lực đối phó hẳn, ta đối với người có tin tưởng.”

“Đối phó?” Hạnh Nhạc Thần không biết nên khóc hay cười. “Lão bà, đối phương cũng không phải là tiểu bằng hữu.”

“Không sai biệt lắm, hẳn hiện tại so với tiểu bằng hữu còn lô.”

Phù Di Lâm ôm lấy vẫn im lặng nghe cha mẹ thương lượng con, không hề nói giỡn.

“Nhạc thần, ta vẫn cảm thấy người có loại làm cho người ta dãi ở bên cạnh người có thể thả lỏng, an tâm tính chất đặc biệt. Mặc Vũ Phi cùng người cũng là đồng dạng nhân, chỉ tiếc, giờ phút này nàng đúng là Ôn Duẫn Bản áp lực nơi phát ra, cho nên ta mới muốn cho người đi bồi hẳn tâm sự, có lẽ có thể đối hẳn có giúp.”

Hạnh Nhạc Thần gật đầu nhận lời. “Tán gẫu cái gì đều được?”

Nàng gật gật đầu, đoán được trưởng phu đại khái muốn cùng đối phương nói chuyện gì.

“Tiểu long, bồi mẹ vào xem đừng a di, chờ ba ba hai giờ được không?”

“Hảo.”

Hạnh Tiểu Long nhu thuận đáp ứng, theo mẫu thân tiến phòng bệnh, Hạnh Nhạc Thần cũng bước nhanh đi hướng còn ngồi ở ghế Ôn Duẫn Bản.

“Ôn tiên sinh, người có khỏe không?”

Ôn Duẫn Bản bị Phù Dĩ Lâm mà một lại khủng bố uy hiếp sợ tới mức hoang mang lo sợ, suy nghĩ hăm ở ngõ cụt lý chuyển không được, căn bản không phát hiện nàng trưởng phu cùng con xuất hiện, thẳng đến Hạnh Nhạc Thần vỗ vỗ hấn đầu vai ...

“Người là... Hạnh viên dài?”

Ôn Duẫn Bản lập tức nhận ra đều biết mặt chi duyên Hạnh Nhạc Thần, cũng rút cục phát hiện Phù Dĩ Lâm đã chẳng biết đi đâu.

“Phù chủ nhiệm...”

“Dĩ Lâm ở trong phòng cùng người phu nhân.” Hạnh Nhạc Thần thiện người am hiểu ý trả lời, lộ ra có chút xấu hổ biểu tình. “Nàng còn ra lệnh cho ta nghĩ biện pháp mang người cùng đi cắt tóc, hảo hảo đánh để ý chính mình, khuyên nũa người đêm nay về nhà hảo hảo ngủ một giấc. Về phần tình trạng của phu nhân người, nàng sẽ tìm cái y tá hỗ trợ chăm sóc, người không cần lo lắng.”

“Cắt tóc...”

Ôn Duẫn Bản sờ sờ tóc, thể này mới phát hiện tóc bạc lúc trước đã tăng lên không ít, trên trán mấy lờu sợi tóc còn tại trước mắt chớp lên, có thể muốn gặp giờ phút này chính mình có bao nhiêu suy sút.

Thời gian này hấn toàn tâm toàn ý chiếu cố thể tử, vô tâm chú ý dung nhan chính mình, hiện nay cúi đầu vừa thấy, luôn uất nóng chỉnh tề áo sơ mi, quần dài, cũng đã trứ đặc tượng mai rau khô ... hấn thể nhưng vẫn làm cho Vũ Phi đối mặt đã biết bộ dáng phó nghèo túng? Nàng xem sẽ có đau lòng?

Phù Dĩ Lâm nói đúng vậy, của hấn thật là hảo tâm làm chuyện xấu, chiếu cố thân thể Vũ Phi, ngược lại độc hại lòng của nàng...

“Có thể hay không cảm thấy phu nhân ta rất mạnh thế?” Xem hấn bộ dáng buồn bực không vui, Hạnh Nhạc Thần đành phải chính mình tìm đề tài. “Nghe nói ta phu nhân sang hạ khoa phụ sản cao nhất trách nhiệm ghi lại, lại liên tục vì ba cái chuyển viện sản phụ đỡ đẻ sau, đồng sự nhóm cấp nàng lấy một cái cương thiết nữ siêu nhân tên hiệu, đủ huyền đi!”

“Người không lo lắng nàng?”

“Làm sao có thể không lo lắng, ta này mấy căn đầu bạc phát chính là vì nàng lo lắng đến.” Hạnh Nhạc Thần mỉm cười khinh bát chính mình mép tóc gian mấy căn đầu bạc. “Nàng là ta thất mà phục trọng yếu bảo bối, nếu có thể, ta hy vọng đem nàng dưỡng ở vô khuẩn thất, một chút phiêu lưu cũng không làm cho nàng thừa nhận. Nhưng là nàng thích phân công tác này, nhiệt tình yêu thương cứu vớt sinh mệnh, nghe nàng nói lên như thế nào theo tử thần trong tay cướp người, ta biết chính mình không nên làm cho nàng phát hiện ta có nhiều lo lắng, trở thành trong lòng nàng gánh nặng. Duy trì nàng, làm nàng sau lưng tối vững chắc dựa, mới là chuyện duy nhất ta nên làm.”

“Không nên làm cho nàng phát hiện ta có nhiều lo lắng, trở thành trong lòng nàng gánh nặng...” Ôn Duẫn Bản thì thảo lạp lại của hấn nói, tựa hồ lòng có sở cảm.

“Nữ nhân a, kỳ thật so với chúng ta nam nhân đến kiên cường rất nhiều.” Hạnh Nhạc Thần có cảm mà phát nói: “Người cùng Ngự Thừa bọn họ vợ chồng nếu là nhiều năm bạn tốt, khả năng cũng nghe nói qua ta cùng Dĩ Lâm chuyện. Năm đó, ta không nhớ rõ chính mình cùng Dĩ Lâm phát sinh quá một đêm tình, cũng không hiểu được nàng mang thai, nàng một người ở nước Mỹ một bên công tác, một bên độc lập nuôi nấng đứa nhỏ, còn bị thương mất trí nhớ, không mạnh hấn, căn bản không thể sống ở nước ngoài. Nếu không

hai năm trước nàng về lại Đài Loan, chúng ta trùng hợp gặp gỡ, ta khả năng cả đời cũng không biết chính mình sai mất đi người trọng yếu nhất.”

Nghĩ đến ái thê cùng bảo bối con, Hạnh Nhạc Thần mặt mày đều là ý cười.

“Nói trở về, trên đời chuyện chính là như vậy kỳ diệu, không nên là người, người chính là hội mất đi ... như là nhiều năm trước cùng ta luận cập kết hôn vị hôn thê, đến kết hôn hôm đó vẫn là sẽ bị nhân quả chạy. Nhưng là nên của người chính là của người, lại nhiều khó khăn cũng chia không ra, đã đến giờ, thuộc loại lẫn nhau hai người vẫn là hội ngộ, cho nên lão thiên gia đem Dĩ Lâm cùng tiểu long đuổi về ta bên người. Trên đời hết thấy đều có định số, người...”

Hắn vừa quay đầu lại, nhìn thấy biểu tình Ôn Duẫn Bản trợn mắt há hốc mồm, sững sờ vài giây, sau đó mới phát hiện nguyên nhân.

“Ha ha, nguyên lai Ngự Thừa bọn họ không cùng người đã nói việc này a!” Hắn xấu hổ sờ sờ cái ót, cười nói: “Tóm lại, cũng không thể được cầu xin người theo ta cùng đi cắt cái tóc, sau đó về nhà ngủ? Chính người tinh thần thoải mái, lão bà người nhìn vui vẻ, lão bà của ta không cần lại lo lắng, ta coi như là không có nhục thê mệnh, vừa mới tứ, người thật sự không không hề làm như vậy đạo lý, không phải sao?”

Từ bồi thê tử nằm viện sau, Ôn Duẫn Bản lần đầu nhịn không được nhẹ giọng cười khởi.

Cùng nam nhân này ở chung, nói chuyện với nhau, có một loại như mộc xuân phong thư sướng, nhìn như thoải mái trong lời nói dễ, kỳ thật một tầng tầng đỡ xuống tâm phòng của hắn, chia sẻ lẫn nhau có bao nhiêu năm giao tình, trước làm cho hắn có lắng nghe ý nguyện, lại lấy đồng để ý tâm đứng ở lập trường của hắn, đi đàm cái nam nhân vì tình cảm chân thành thê tử chân chính nên làm sự.

Không nói giáo, không bức bách, lấy tươi cười hòa tan thống khổ cùng lo lắng của hắn, tránh cho của hắn phản cảm cùng kháng cự, làm cho chính hắn tinh tế châm chọc trong lời nói thâm ý...

Nam nhân này không đơn giản, khó trách là có thể làm cho Phù Dĩ Lâm như vậy nữ cường nhân khẳng khẳng một mực nhận định tên.

Mà chính mình, tựa hồ cũng bị lạc lâu lắm, rất không giống dạng, nên làm vợ nhi trọng chân tinh thần !

“Người thật sự là cái nam nhân thú vị.” Ôn Duẫn Bản cười thán một tiếng, đứng dậy. “Người nói đúng, ta thật sự không không hề làm như vậy đạo lý, huống chi đó là lão bà của ta chủ trị bác sĩ mệnh lệnh, là chuyện hữu ích đối với bệnh Vũ Phi. Hảo, chúng ta phải đi cắt tóc đi!”

Hạnh Nhạc Thần nhẹ nhàng thở ra, xem ra lúc này chính mình là việc giúp đỡ.

“Cám ơn!” Ôn Duẫn Bản khôi phục tinh thần, chủ động thân thủ trí tạ. “Về sau cùng Ngự Thừa giống nhau, kêu ta Duẫn Bản là tốt rồi, kêu ôn tiên sinh rất mới lạ.”

“Hảo.” Hạnh Nhạc Thần nhìn hắn nguyên bản vô thần hai tròng mắt tái hiện quang thái, cũng vì hắn cảm thấy cao hứng. “Vậy người cũng cùng Ngự Thừa giống nhau, kêu ta tử phụ tốt lắm. Ta xem Dĩ Lâm với người lão bà rất hợp duyên, xuất viện sau làm cho các nàng chính thức kết bái làm tỷ muội, người cho rằng như thế nào?”

“Đương nhiên hảo, ta sẽ cùng Vũ Phi đề chuyện này.”

Ôn Duẫn Bản ngóng nhìn thê tử trong phòng bệnh, ý thức được chính mình vừa muốn nhịn không được trở về cạnh giữ ở bên cạnh nàng, lập tức thu hồi tâm mắt.

“Chúng ta đi thôi!” Hạnh Nhạc Thần cũng chú ý tới, vội vàng thúc giục hắn rời đi.

“Ân.”

Ôn Duẫn Bản phát hiện Hạnh Nhạc Thần lo lắng ánh mắt, xem ra này đối hạnh gia vợ chồng thật sự là tâm địa giống nhau lương thiện hảo nhân.

“Ta quyết định.” Đi rồi không vài bước, Ôn Duẫn Bản đột nhiên sung sướng nói: “Chờ ta lên làm tổng thống thời, mời người cần phải đảm đương trưởng phòng phòng giáo dục, ta tin tưởng không có người so với người càng thích hợp này chức vị, liền nói như vậy định rồi!”

Di?!

Giáo ...giáo dục trưởng phòng?!

Hạnh Nhạc Thần đầu nhất thời bị một đồng dấu chấm hỏi tể bạo.

Rốt cuộc... Nên trở về đáp hảo hoặc không tốt, vẫn là lập tức đưa hắn buộc đi xem bác sĩ tâm lý?

12. Chương 10 Phần 1

Chương 10

Bốn năm sau

“Ba ba, Nhất Tề muốn một cái đệ đệ!”

Ôn Gia Tề hơn ba tuổi tay trái cầm kẹo que gia gia cho, tay phải nắm món xe đồ chơi bà nội cho, vừa thấy lão ba vào cửa, liền mau chóng đem những lời trưởng bối hôm nay dạy hắn nói lại, một chữ cũng không thiếu.

“Không có khả năng!”

Ôn Duẫn Bân lão đại không muốn trả lời con.

Hắn hôm nay ngay cả chạy vài cái hồng bạch thiệp, một đặc tượng đầu ngư, vị tiểu thiếu gia này ở nhà thoải mái, nghênh ngang ngồi ở chỗ kia cười, có ăn có ngoạn còn há mồm muốn cái đệ đệ, giống như đệ đệ loại này này nọ là đánh cái điện thoại có thể đưa từ ngoài đến.

Bất quá dựa vào hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn cùng hắn ba phần giống, hơn nữa vài tiếng khanh khách ngây ngô cười, có thể ở thân hữu gian hỗn ăn hỗn uống, lắc lắc phì đồ đồ tiểu mông, hừ vài câu thiên tài nghe hiểu được ca, ngay cả nguyên bản gia gia bà nội ít tới cửa, cũng là vừa thấy hắn liền hai mắt mạo hồng tâm, từ nay về sau ba ngày hai đầu đáp cao thiết bắc thượng xem kim tôn, làm không biết mệt, rất giống này vài thập niên thân tử bất hòa là giả, bọn họ hai lão ngậm kẹo đùa cháu là thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa nói cái gì không tốt giáo, thế nhưng giáo này bốn tiểu hài tử hắn kiêng kị nhất trong lời nói!

“Vất vả người.”

Mạc Vũ Phi vẫn mỉm cười nhìn trượng phu tính trẻ con cùng con đầu khí, đã sớm sờ thực hắn lòng dạ hẹp hòi yêu cùng đứa nhỏ tranh thủ tình cảm, đành phải đem con bảo bối ngồi ở nạng trong lòng đặt ở trên sofa, đứng dậy nghênh hướng hắn.

“Bất quá, vì sao không có khả năng?” Mạc Vũ Phi hai tay hoàn trụ thắt lưng rần chắc trượng phu, làm nũng nói: “Duẫn Bân, cũng nên là thời điểm vì Gia Tề thêm cái đệ đệ muội muội, nếu không hắn nhất định sẽ bị mọi người xưng thành tiểu bá vương, chúng ta tái sinh một cái được không?”

Xem đi, đứa nhỏ mẹ quả nhiên mở miệng.

Ôn Duẫn Bân dưới đáy lòng thầm than một tiếng, chính mình kỳ thật rất rõ ràng đã muốn giấu diếm thế tử bí mật đã nhiều năm, đến không nói không được bộ.

“Nhất Tề, người ngủ đã đến giờ đi?” Cùng thế tử thảo thừa hết thấy phía trước, trước đem hỗn thế tiểu ma vương trên sofa vị kia chạy về phòng.

“Không cần!”

Còn muốn xem phim hoạt họa tiểu tổ tông mới nhượng hoàn, lập tức tiếp thu đến ánh mắt lão ba bắn tới được, tiểu tử kia lập tức gió chiều nào che chiều ấy, ôm cầu oa nhi gia gia bà nội đưa, dùng một đôi mắt to thiên chân vô tà tình lượng cùng mềm kéo dài đồng âm “Phản kích”.

“Nhất Tề muốn ba ba ôm một cái, thân ái mới ngủ.”

A, thật đáng yêu ~

Ý thức được chính mình hai mắt cũng mau phiêu ra một đồng hồng tâm, cả người sắp hướng con bay đi, Ôn Duẫn Bản không khỏi hoài nghi tiểu gia hỏa này có phải hay không hồ ly tinh chuyển thế, ngay cả hắc hướng đến định lực mười phần đều thiếu chút nữa bị mê hoặc, khó trách còn tuổi nhỏ cũng đã bồi đường ra một đám dưới bậc thần, cha nuôi, mẹ nuôi nhất đồng lớn, quần áo, đồ ăn vật, món đồ chơi vô hạn cung ứng.

“Muốn ba ba ôm một cái còn không lại đây!”

Mạc Vũ Phi hướng con vẫy tay, tiểu tử kia lập tức nhảy xuống sô pha, sô nổi đi vào trước mặt phụ thân, một đôi tay trương thật to chờ ôm một cái.

Ôn Duẫn Bản ôm lấy con, ở hai giáp thân cù hắc, đầu con khinh khách cười, triền lão ba ôm hắc trở về phòng, thay hắc chuẩn bị cái gối màu vàng, thế này mới cam nguyện nói ngủ ngon.

“Người cười cái gì?”

Quan thượng nhi đồng phòng hoa văn màu môn, Ôn Duẫn Bản liền nhìn thấy thê tử xem xét chính mình cười, cũng theo dương môi, lại không biết nói năng đang cười cái gì.

“Ta cười người càng ngày càng có tư thế hảo ba ba.” Mạc Vũ Phi vãn cánh tay trương phụ, cùng nhau đi trở về phòng khách. “Nhất Tề lần đầu tiên nói muốn ba ba ôm một cái, thân ái, biểu tình của người như là trời sụp đất nứt, muốn chạy trốn lại phát hiện chính mình đang ở quyền lửa nội. Ta đem Nhất Tề ôm đến người trên đùi, người đương trường biến thành đầu gỗ, con đợi cho đều nhanh khóc, người mới vẽ mặt khăng khải hy sinh ôm hắc, thân hắc...”

“Kết quả kia tiểu tử đương trường liền thưởng ta ngâm nước tiểu!” Hắc nhưng là nhớ rõ nhất thanh nhị sở. “Nói trở về, tuy rằng ta có một cái ba, hai cái mẹ, nhưng là trong trí nhớ cho tới bây giờ không có người đối ta ôm một cái, thân ái, hắc đột nhiên đến này nhất chiêu, ta đương nhiên không biết nên làm như thế nào mới tốt.”

“Hiện tại người không phải làm được tốt lắm?” Đứng vũ mặt mũi cười chăm chú nhìn trương phụ. “Ta vẫn biết, người nhất định sẽ là ba ba tốt. Cho nên chúng ta tái sinh vài cái giống Nhất Tề giống nhau đáng yêu đứa nhỏ được không?”

Ai, đề tài quả nhiên lại tha trở về...

“Vũ Phi, vì sinh hạ Gia Tề, người ở quỷ môn quan tiền bồi hồi vài tháng, còn ai đao mổ bụng, bị nhiều như vậy khổ người còn không sợ, còn muốn sinh? Chúng ta thương lượng một chút, đừng sinh được không?”

Nàng thản nhiên cười. “Ta không sợ, ta thích tiểu hài tử, sinh nhiều vài cái trong nhà mới náo nhiệt. Ta biết người lo lắng chuyện có thai độc huyết chứng, nhưng là Dĩ Lâm tỉ nói thứ hai thai lại phát sinh cơ dẫn cũng không cao, khoa phụ sản quyền uy đều như vậy nói, người còn lo lắng cái gì?”

Hắc xem thường vừa lật. “Cái gì kêu cơ dẫn không cao? Chờ cơ dẫn là phụ một trăm lại đến theo ta nói không cần lo lắng.”

“Nhưng là chỉ sinh một cái thật sự quá ít.” Nàng còn không buông tha cho. “Ít nhất lại một cái? Nhất Tề một người rất cô đơn, chờ chúng ta già đi, đi rồi, không có huynh đệ tỷ muội có thể cùng hắc cho nhau chiếu cố, đến lúc đó hắc nhiều đáng thương? Quang nghĩ vậy thì ta là tốt rồi luyến tiếc.”

“Luyến tiếc?” Hắc có chút ăn vị, lạnh lạnh trả lời: “Yên tâm, con ý người trình độ vạn nhân mê, không phải muốn lo lắng hắc rất cô đơn, mà là hắc mười bảy, tám tuổi cũng đã thê thiếp thành đàn, ba ngày hai đầu có nhân ôm đứa nhỏ tới cửa kêu người bà nội, với người muốn tiền sữa bột!”

“Nói hươu nói vượn, ta mới sẽ không đem Nhất Tề giáo dưỡng thành cái loại nam này.” Mạc Vũ Phi cười hí mắt. “Nhất Tề có gien của người, tương lai khăng định sẽ là một cái yêu lão bà, nam nhân đau tiểu hài tử hảo, ta mới không lo lắng. Duẫn Bản, cơ thể của ta này vài năm thật sự điều dưỡng thật sự không sai, chúng ta tái sinh một cái thôi...”

Ôn Duẫn Bản nhìn ra được đến thê tử lúc này thị phi thuyết phục hắc không thể, không tha hắc lại biên ra đệ 101 cái lấy cố thôi tha.

“Vũ Phi, vừa mới ta nói ‘Không có khả năng’, không phải ở cùng con đầu vô mồm.” Hấn cũng không tưởng tiếp tục giấu giếm thê tử. “Kỳ thật ta vẫn giấu giếm người một sự kiện, ở phía trước thẳng thắn, ta hy vọng người hiểu được, vô luận ta làm chuyện gì, điểm xuất phát đều là vì tốt cho người, người đừng tức giận.”

Xem trạng phu sắc mặt chợt trở nên ngưng trọng, Mạc Vũ Phi cũng theo có chút khẩn trương.

“Ta đương nhiên biết người không có khả năng hại ta, cho dù có sự giấu giếm ta nhất định cũng là có nguyên nhân, người nói, ta tuyệt đối sẽ không tức giận.”

“Hảo, bởi vì cho dù người tức giận, ta cũng sẽ không hối hận, lại càng không hối thay đổi của ta quyết định.” Hấn dừng một chút. “Ta buộc garô. Từ lúc người mổ bụng sinh hạ Gia Tề phía trước, ta cũng đã động thủ thuật, quyết định không bao giờ nữa cho người mạo hiểm mang thai, bởi vì so với đứa nhỏ, người đối ta lại không thể thiếu.”

Ôn Duẫn Bản nói được hào khí, thản nhiên, nhưng là nhìn kỹ bộ dáng hấn mảy mòi nhíu lại, cũng biết hấn trong lòng khó tránh khỏi không yên.

Hơn nữa hấn nói xong, Mạc Vũ Phi không có gì kinh ngạc, không khóc không nháo, chính là lặng im nhìn hấn, không khí lại quỷ dị, như là tội phạm đang ở chờ đợi quan tòa tuyên án chính mình vô tội phóng thích vẫn là định án tử hình, mỗi phân mỗi giây đều là dày vò.

“Ta liền đoán được sẽ là như vậy.”

Mạc Vũ Phi đột nhiên mở miệng, không có buồn bực, không có thảm oán, chỉ có thản nhiên đau thương.

“Nói ra miệng, trong lòng có phải hay không thoải mái hơn?” Nàng đem lòng bàn tay thiếp thượng trong ngực trạng phu, cảm nhận được hấn có chút thất tự tim đập. “Dọa đến? Người cho là chính mình này vì ngăn cản ta lại lần nữa mang thai lặn lấy cớ, thật sự có thể một lần lại một lần làm cho ta ngoan ngoãn đánh mất ý niệm trong đầu?”

“Người đã sớm đoán được?” Ngoài ý liệu phản ứng làm cho hấn trở tay không kịp, tràn đầy khó hiểu. “Một khi đã như vậy, người vì sao không hỏi? Người không tức giận? Không trách ta tự chủ trương cướp đoạt người tưởng nhiều sinh vài cái đứa nhỏ tâm nguyện?”

“Ta không hỏi, là muốn chờ người chính mồm nói với ta.”

Mạc Vũ Phi thương tiếc khe vuốt khuôn mặt trạng phu vẫn như cũ làm nàng tâm động mê người, trong lòng đối hấn trừ bỏ nồng đậm không muốn xa rời, cũng có thật sâu không tha.

“Ta biết người có bao nhiêu để ý ta, đổi lại ta là người, nhất định cũng sẽ làm đồng dạng lựa chọn, như vậy ta lại có cái gì lập trường trách cứ người? Huống hồ hoài Nhất Tề khi đó, ta tận mắt gặp người vì ta có nhiều chịu tội, ăn không vô, không ngủ được, suốt ngày lo được lo mất, nếu không Dĩ Lâm tử cùng tử phu hỗ trợ khuyên người, người nói rõ thân bản chống đỡ không đến ta mổ bụng sinh sản ngày đó.”

Nàng nắm khởi trạng phu hai tay, nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng đậm cười nói: “Ta cũng nói cho người một bí mật. Tuy rằng ta luôn cùng Nhất Tề nói mẹ yêu nhất hấn, kỳ thật ta yêu nhất, vĩnh viễn là hấn cái kia thích cùng con tranh giành tình nhân ba ba, đây là chúng ta trong lúc đó tiểu bí mật, người phải giúp ta giữ bí mật nha!”

Nhìn bộ dáng kiêu thê tử xảo tiểu thản nhiên, lọt vào tai uất ức lại là như thế lời ngon tiếng ngọt, này mấy năm qua vẫn bởi vì giấu giếm thê tử mà lòng mang áy náy Ôn Duẫn Bản như trút được gánh nặng, rốt cục có thể không lại lo lắng thê tử sẽ vì chuyện này động khí, cùng hấn khắc khẩu, thậm chí buộc hấn lại đi mổ khôi phục năng lực sinh dục, trong lòng thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Bất quá, ta còn là muốn cái đứa nhỏ.”

Di?!

Ôn Duẫn Bản vừa gờ lên khóe môi lại lần nữa suy sụp hạ.

Ai, xem ra cao hứng quá sớm, lão thiên gia quả nhiên không thể gặp hấn rất sáng khoái.

Bất quá nói cái gì hắn cũng sẽ không đáp ứng mỗ, làm cho Vũ Phi lại gánh vác mang thai nguy hiểm, nàng lại như thế nào làm nũng, sắc dụ, hắn cũng tuyệt không hội đáp ứng ...

“Chúng ta đi nhận nuôi đứa nhỏ.” Xem trưởng phu nghe xong vẻ mặt đại ra, Mạc Vũ Phi có chút thất vọng hỏi: “Không được sao? Nhưng là chúng ta rõ ràng có cái kia năng lực, lại có cũng đủ năng lượng tình yêu cho, vì sao không thể nhiều giúp một cái cùng chúng ta hữu duyên đứa nhỏ? Duẩn Bản, van cầu...”

“Cầu cái gì? Ta lại chưa nói không được.”

“Người đáp ứng rồi!”

“Àn.”

“Thật tốt quá! Chính là, vạn nhất ba mẹ phản đối đâu?” Đây là nàng tối lo lắng chuyện. “Người cũng biết, bọn họ đối huyết thống chuyện này nhìn xem nhiều trọng yếu.”

“Hay nói giỡn, ta mới là này gia một nhà đứng đầu. Lúc trước bọn họ yếu linh nuôi ta, cũng không có hỏi quá ta có đồng ý hay không, hiện tại ta muốn nhận nuôi đứa nhỏ, vì sao muốn bọn họ đồng ý?”

Ôn Duẩn Bản hừ lạnh một tiếng, giống nhau nàng lo lắng căn bản là việc nhỏ không đáng nhắc tới.

“Huyết thống bị cho là cái gì? Chỉ cần vào hộ khẩu của ta, bảo ta một tiếng ‘Ba’, liền theo ta thân sinh đứa nhỏ không hai loại, ba mẹ nếu không thể đối con của chúng ta đối xử bình đẳng, đành phải ngay cả Gia Tề cũng không cấp xem, miễn cho bọn nhỏ từ nhỏ tựa như ta giống nhau tâm lý bất bình hành. Người yên tâm, ta hứa hẹn chuyện của người ai cũng không cho phép phản đối, phản đối cũng là không có hiệu quả, người tưởng làm như thế nào liền làm như thế nào.”

“Duẩn Bản, người đối ta thật tốt!” Vui mừng lộ rõ trên nét mặt Mạc Vũ Phi, lập tức kiễng mũi chân vui vẻ hôn trưởng phu một chút. “Cám ơn người, ta chỉ biết người tốt nhất!”

Chỉ cần không phải nàng mang thai mười tháng, làm cho hắn theo huyền tâm mười tháng, nhận nuôi cái đứa nhỏ tính cái gì? Nàng cao hứng là tốt rồi.

“Đừng chân chó, ta tuyệt không hảo.” Bất quá, hắn chính là có điểm ăn vặt vị. “Trước kia không hiểu được là ai nói đời này chỉ cần có ta bởi nàng liền cảm thấy mỹ mãn, kết quả sau lại thế nào cũng phải sinh con trai theo ta tranh thủ tình cảm, thật vất vả hằm đến kia tiểu tử không hề mỗi ngày dính mẹ, hiện tại lại âm ỹ muốn ôm một cái ‘Hậu cung’ phong phú trở về của nàng, ta thật sâu cảm thấy chính mình căn bản là gặp gỡ một cái đạo hạnh cao thâm trá khi phạm...”

“Uy, còn hậu cung đâu!” Mạc Vũ Phi cười chủ trưởng phu ngực một chút. “Ta không phải nói, người vĩnh viễn là yêu nhất của ta, như vậy còn chưa đủ, còn muốn tiếp tục ăn bậy phi dâm chua? Hảo, ta đáp ứng người không nhận nuôi con, nhận nuôi nữ nhi, như vậy được rồi sao?”

Hắn ra vẻ ủy khuất. “Không phải nam nữ vấn đề, là ta vốn nghĩ đến có thể độc chiếm người cả đời, kết quả ... ai, lằm lằm thuyền giặc!”

Mạc Vũ Phi bị hắn tiểu con dâu dường như biểu tình đầu cười hớ hớ. “Kia, muốn khiêu thuyền sao?”

“Ai nói muốn khiêu thuyền?” Ôn Duẩn Bản lập tức đem lão bà ôm nhập hoài. “Ta cũng thực nhận mệnh, chỉ cần người này nữ tặc đầu đừng quên đem nhân bất cớ sẽ phụ trách cả đời, đứa nhỏ lại đáng yêu cũng không thể đem lão công đá tiến lãnh cung, vậy coi như người có lương tâm.”

“Là!” Mạc Vũ Phi nhéo nhéo cằm của hắn. “Người nha, càng ngày càng miệng lưỡi trơn tru ! Không chuyện cũng bị người nói cùng thật sự giống nhau, giống như ta có nhiều vắng vẻ người.”

“Vốn chính là!” Ôn Duẩn Bản vừa nói vừa cởi xuống caravat, buông ra tay áo khẩu. “Lão bà, ta đói bụng.”

“Đều nhanh mười điểm, người còn không có ăn bữa tối sao?”

Mạc Vũ Phi nghe xong hảo luyện tiếu, lập tức vừa nói vừa đưa hắn kéo vào chủ phòng ngủ.

“Quần áo tắm rửa ta đã muốn đặt ở bên trong, người đi trước tắm rửa, ta lập tức làm cho người ăn.” Nàng đưa hắn đẩy mạnh phòng tắm. “Người muốn ăn cái gì? Cơm rang, mì xào, vẫn là bánh sủi cảo?”

Hắn nhếch miệng cười. “Lần trước cái loại này tiên màu vàng, chanh khẩu vị không sai, bắt quá lúc này ta nghĩ thử xem cái loại khẩu vị phấn hồng dâu tây này. Ta mười phút liền tấy hảo, người nhanh chút chuẩn bị tốt nha!”

“Nha, ta sẽ rất nhanh chuẩn bị...”

Mạc Vũ Phi đột nhiên sững sốt.

Tiên màu vàng, chanh khẩu vị? Phấn hồng dâu tây khẩu vị?

Hắn, hắn chỉ “Đói” Nên sẽ không là...

“Ha ...”

Nghe thấy trượng phu phòng tắm môn một cửa, lập tức phát ra vui tiếng cười to, Mạc Vũ Phi lập tức hiểu được chính mình không đoán sai, phấn giáp thoáng chốc thiêu hồng một mảnh.

“Sắc quỷ!”

Nàng đỏ bừng mặt chửi nhỏ một câu, vẫn là xoay nhún nhót niết rút ra tử đầu giường, xuất ra trượng phu thán trước xuất ngoại trở về đưa lễ vật của nàng.

“Cái gì đưa của ta lễ vật, căn bản đều là hắn ở hưởng dụng... quên đi! Xem ở hắn đáp ứng ta nhận nuôi đứa nhỏ phân thượng...”

Mạc Vũ Phi than thở mở ra hộp giấy, lấy ra nhất kiện phấn hồng sắc, dâu tây khẩu vị khả thói quen về ăn tình thú nội y...

Trong phòng tắm, Ôn Duẫn Bân tâm tình sung sướng hừ ca, bắt đầu kế hoạch đêm nay phải như thế nào hưởng dụng “Đại tiệc” của hắn!

Chính như Mạc Vũ Phi đoán, nhận nuôi đứa nhỏ một chuyện quả nhiên lại ở Ôn gia nhắc lên một trận sóng to, khóc khóc, khí khí, ngay cả này tam thúc công, lục bà thím đều gia nhập trộn lẫn, ước gì thiên hạ đại loạn.

Bất quá, Ôn Duẫn Bân cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, nuôi quân ngàn nhật dụng ở nhất thời, phi thường thời khắc đương nhiên phải ra thủ hạ tinh binh ... tiểu vương tử Ôn Gia Tề.

Ôn Gia Tề tính tròn vo, nước mắt lưng tròng mắt to, quyết cái miệng nhỏ nhắn, ở gia gia, bà nội cùng các trưởng bối trong lòng không ngừng làm nũng.

“Nhất Tề không cần mẹ sinh cục cưng tử kiều kiều, ba ba nói bên ngoài có muội muội rất đáng thương muốn Nhất Tề làm ca ca, ta nghĩ làm hảo ca ca, nhanh chút mang muội muội về nhà...”

Hắn cố lấy song má thở phì phì. “Gia gia, bà nội muốn ngoan ngoãn nghe lời, bằng không ba ba không cho Nhất Tề trở về tìm gia gia, bà nội chơi! Gia gia, bà nội không cần Nhất Tề sao...”

Ôn Duẫn Bân từ đầu tới đuôi đều ở một bên ăn hạt dưa, xem tivi, làm cho con xuất mã đã đem ôn tộc trưởng bối toàn bộ bãi bình, sau đó thanh thoi vỗ vỗ mông chạy lấy người, trở về hướng lão bà báo cáo.

Cách thiên, bọn họ một nhà ba người liền đi vào viện mồ côi báo danh.

“... Đứa nhỏ này kêu bảo trân, một tuổi bán, mặt khác này một người tên là á tuệ, một tuổi hai tháng, này hai cái hài tử đều thập phần phù hợp Ôn lập ủy đưa ra điều kiện, nhu thuận không thương khóc, cũng đã muốn cai sữa, các người trước nhìn xem ảnh chụp, ta lại mang bọn người nhìn đứa nhỏ.”

Nghe thấy viện mồ côi viện trưởng thuyết minh, Mạc Vũ Phi ngượng ngùng cười cười, sắc mặt ửng đỏ ngấm trượng phu liếc mắt một cái.

Nàng liền cảm thấy kỳ quái, lại không có việc gì trước thông tri, người một nhà vừa mới đến viện mồ côi đã bị nghênh tiến viện trưởng thất, nguyên lai là trượng phu đã sớm đã tới, còn đưa ra ngoại nhân nghe tới không có gì, chỉ có nàng hiểu được dọa người điều kiện.

Nhu thuận không thương khóc, đó là bởi vì chỉ cần nghe thấy đứa nhỏ oa oa khóc lớn, mặc kệ vợ chồng lương đang ở làm cái gì “Chuyện tốt”, nàng đều đã đem trượng phu quăng một bên, đi trước nhìn xem đứa nhỏ làm sao vậy?

Đã muốn cai sữa...

Ai! Ngay cả uy đứa nhỏ uống sữa hần cũng có dấm chua hảo quán, thật sự là làm cho người ta vừa tức giận vừa buồn cười.

“Người cảm thấy người nào đứa nhỏ có vẻ hữu duyên?” Ôn Duẫn Bân đem ảnh chụp thôi hương thê tử. “Người quyết định là tốt rồi, ta không ý kiến.”

“Ân...”

Mạc Vũ Phi cũng nhìn không ra cái nguyên cố, rõ ràng đem trọng trách đại nhậm chuyển giao cấp con.

“Nhất Tề, lại đây.” Nàng vẫy tay, đem ở viện trưởng trong phòng mãn tràng phi con gọi tới, đem tướng bộ xảy ra trước mặt hần. “Người muốn người nào làm người muội muội?”

Tướng bộ lý, hai cái tiểu cô nương các hữu hé ra độc chiếu, hé ra đoàn thể chụp ảnh chung, Ôn Gia Tề tả nhìn xem, hữu nhìn xem, đột nhiên nở nụ cười, tay phải hướng tướng bộ thượng nhất cái, một tay kia chỉ trên tường cuộc sống chiếu.

“Muội muội!”

Thân là hần lão ba, Ôn Duẫn Bân lập tức có đại sự không ổn dự cảm, lập tức dùng tướng bộ che khuất con nhìn thẳng trên tường tầm mắt.

“Là, muội muội, nhị tuyển nhất, thành thật một chút, đừng đập phá.” Giờ phút này không lay động xuất thân vì lão ba uy nghiêm thì còn lúc nào.

“Mẹ...” Giờ phút này xuất thân không đùa giỡn vì con.

“Duẫn Bân, nếu con ở ảnh chụp thượng thấy càng thích tiểu nữ sinh, xếp vào lo lắng cũng không phương, chúng ta liền cùng hần đi qua nhìn xem thôi!”

Làm! Con chiến thắng.

“Sá?!” Không chịu thua lão ba không cam lòng không muốn nói thầm: “Cũng không phải ở tuyển con dâu nuôi từ bé, còn phải hần vừa mới được.”

“Lão công!” Ở viện trưởng trước mặt giảng kia nói cái gì!

“Nhất Tề ngoan, người xem trung người nào, chỉ cấp ba ba xem.” Lão bà đại nhân cả đời khí, hần lập tức thực nạo cùng “Địch nhân” Bất tay thân thiện, ôm lấy con làm tấm mộc.

“Xinh đẹp muội muội!”

13. Chương 10 Phần 2 (hết)

Vừa đến tường biên, Ôn Gia Tề lập tức chỉ ảnh chụp trung một vị mang màu đỏ mũ, phủ dân tộc vũ thông thường y phục rực rỡ, trong tay còn điều linh cổ, xem ra ước chừng tứ, năm tuổi đại thanh tú đứa nhỏ.

“Ngốc tiểu tử, không phải muội muội, là tỷ tỷ.”

Ôn Duẫn Bân nhẹ nhàng thở ra. Tứ, năm tuổi đứa nhỏ cũng hoàn hảo, đừng làm cho hần nhanh như vậy còn có cái thời kỳ trưởng thành nữ nhi quan tâm là tốt rồi.

Cùng lại đây xem Mạc Vũ Phi chỉ cảm thấy ảnh chụp lý đứa nhỏ xem ra hảo nhìn quen mắt...

“Không phải tỷ tỷ, là ca ca.”

Viện trưởng thấy rõ bọn họ nói rất đúng tượng, ngượng ngừng ra tiếng sửa chữa.

“Ảnh chụp cũng không phải gần nhất chụp, đứa nhỏ này đã muốn mau mãn tám tuổi, hơn nữa... Nên nói như thế nào đâu? Tương Tề từng bị nhận nuôi, lại bị đuổi về chúng ta trong viện, cho nên cá tính có chút...”

“Tiểu tề!” Mạc Vũ Phi rốt cục nghĩ tới, có chút kích động xả trượng phu ổng tay áo. “Duẩn Bản, chính là đứa nhỏ, hần đúng vậy!”

Ôn Duẩn Bản hoàn toàn muốn làm không hiểu thê tử vì sao đột nhiên vừa mừng vừa sợ. “Người đang nói cái gì? Đâu có yếu linh đường nữ nhi, hiện tại người còn nói chính là...”

Hần nghĩ tới, vì con gọi là thời điểm, Vũ Phi kiên trì tên lý phải có cái “Tề” Tự, hy vọng Gia Tề cũng có thể giống cái kia ngày xuân sau giữa trưa ở công viên lý đưa cho nàng một cây kẹo que tiểu nam hài, giống nhau thiện lương, tri kỷ.

“Là hần?” Hần chỉ ảnh chụp lý tiểu nam hài, trong lòng ngũ vị tạp trần về phía thê tử xác nhận. “Hần chính là năm đó cái kia chỉ dùng một cây kẹo que liền bắt cóc phương tâm tiểu gian lão bà của ta ... cường đáng yêu đứa nhỏ?”

“Người xoay chuyển rất cứng rắn !”

Mạc Vũ Phi buồn cười vừa tức giận trừng hần liếc mắt một cái, nghĩ đến nàng nghe không ra hần nguyên bản muốn nói “Tiểu gian phu” Sao?

“Đúng vậy, ta xác định hần chính là tiểu tề.”

Thật là! Trình độ thích ăn dấm chua nếu cũng có thể trác lượng trong lời nói, hần khẳng định có thể trở thành kim thị thế giới ghi lại bảo trì giả.

“Xin hỏi...” Viện trưởng nhìn không ra này đối vợ chồng ở thảo luận cái gì. “Các người nhận thức Tương Tề sao?”

“Àn, đứa nhỏ này từng cùng ta thê tử từng có gặp mặt một lần.” Ôn Duẩn Bản thay thê tử trả lời. “Nếu có thể, ta nghĩ biết về Tương Tề bị nhận nuôi lại đuổi về trong viện nguyên nhân, cùng với có liên quan của hần hết thấy, bởi vì chúng ta lo lắng nhận nuôi hần.”

“Duẩn Bản.”

Nghe vậy, Mạc Vũ Phi mừng rỡ nhìn về phía trượng phu, không biết nên như thế nào biểu đạt cảm kích.

Trong lòng nàng xác thực có này ý niệm trong đầu, nhưng ngại cho sớm đâu có chỉ lo lắng nhận nuôi cô gái, căn bản không dám mở miệng, không nghĩ tới hần chẳng những hiểu được nàng suy nghĩ cái gì, lễ tạ thần ý thành toàn.

Có thể gả cho như vậy một chuyện sự nguyện ý trước đem của nàng hỉ nhạc bãi thứ nhất nam nhân, thật sự là nàng tam sinh đã tu luyện phúc khí!

“Trước đừng như vậy cảm động, ta nói rồi muốn trước hết nghe nghe viện trưởng cách nói lại làm quyết định.” Ôn Duẩn Bản thiếu chút nữa không bị thê tử trong mắt không ngừng toát ra hồng tâm đè ép.

“Ta biết.” Mạc Vũ Phi thần nhiên cười. “Người có này tâm, ta đã muốn thật cao hứng.”

“Muội muội? Tỷ tỷ? Ca ca?” Tiểu bá vương Ôn Gia Tề còn muốn làm không rõ ràng lắm rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Con...” Ôn Duẩn Bản tặc cười xem xét trong lòng con. “Nhân là người chính mình chọn, con dâu nuôi từ bé phi ! Muốn làm không tốt còn có thể nhiều ca ca đến quản người, này đã kêu tự làm vậy...”

“Viện trưởng!” Mạc Vũ Phi vội vàng ra tiếng kéo hồi viện trưởng lực chú ý, miễn cho nhân gia không dám đem đứa nhỏ giao cho bọn họ vợ chồng. “Có thể thỉnh ngài đơn giản thuyết minh một chút Tương Tề chuyện sao?”

“Đương nhiên có thể.”

Viện trưởng phi thường cao hứng, dù sao giống Tương Tề này tuổi lại có quá ghi lại đứa nhỏ, rất ít có thiện tâm nhân nguyện ý nhận nuôi.

“Kia đứa nhỏ cũng coi như mệnh khổ, sinh ra không bao lâu đã bị thân sinh cha mẹ vứt bỏ ở chúng ta viện ngoại, tám nguyệt đại thời điểm bị một đôi không dựng vợ chồng nhận nuôi, còn tưởng rằng hần từ nay về sau hạnh phúc khoái hoạt, ai biết...”

Ai biết, tân mẹ mong chờ Tương Tề tài cán vì nàng lưu lại tượng phu tâm, kết quả không đến ba năm, tượng phu gặp ở ngoài, còn cùng gặp ở ngoài đối tượng sinh hạ nhất tử.

Ly hôn sau, tân mẹ mang Tương Tề chung quanh làm công công quá cuộc sống, không lâu kết bạn một vị tân bạn trai, tiến tới tái hôn, còn Tương Tề tuổi nhỏ không chỉ muốn chính mình chiếu cố chính mình, gặp được kế phụ công tác không như ý còn phải đảm đương gặp cảnh khổ cùng, chịu được đại nhân quyền đâm cước đá.

Hai năm tiền, một lần rượu sau tranh chấp, kia nam nhân thất thủ đâm Tương Tề tân mẹ một đao, bị quan bỏ tù, tân mẹ xuất viện cách thiên, nàng lấy điện thoại thông tri viện mồ côi tiếp hồi Tương Tề, tiếp theo liền nhảy lầu tự sát.

“Lại là một đồng hồ dẫn cha mẹ chỉ lo chính mình!”

Nghe xong viện trưởng tự thuật, Ôn Duẫn Bân lửa giận tận trời, còn phải việc an ủi thê tử nước mắt rơi như mưa, cùng đi theo một bên cái gì cũng đều không hiểu cũng khóc vô giúp vui con.

“Duẫn Bân, ta muốn nhận nuôi hần!” Mạc Vũ Phi tiếp nhận viện trưởng truyền đạt thứ chín trương mặt giấy. “Tiểu tề thật là tốt đứa nhỏ, chúng ta làm ba hần mẹ được không?”

“Hảo, đương nhiên hảo.” Hần đệ đi đệ thập trương mặt giấy, luyến tiếc xem nàng cái mũi đều lau đỏ.

“Hảo, đương nhiên hảo.”

Chân chó Ôn Gia Tề ôm mẫu thân đùi học phụ thân nói chuyện, căn bản không biết chính mình nói chút cái gì, đậu Mạc Vũ Phi nín khóc mỉm cười, lại yêu lại liên ôm lấy bảo bối con.

“Mời các người trước bình tĩnh một chút hãy nghe ta nói.”

Đầu một hồi gặp gỡ như vậy cảm tình phong phú người một nhà, viện trưởng cảm động về cảm động, cũng chưa quên nên tấn báo cho biết nghĩa vụ.

“Tương Tề gặp được xác thực làm người ta đồng tình, nhưng là nhận nuôi không nên là nhất thời đồng tình, các người hần là muốn lo lắng càng nhiều lại quyết định. Tỷ như hần này tuổi đã muốn rõ ràng hiểu được chính mình thân thể, trong khoảng thời gian ngắn muốn hần kêu các người ba mẹ cũng không dễ dàng, của hần cá tính lại có vẻ nội hướng, nghiêm cẩn, không dễ cùng người thân cận, còn có...”

Nàng thở dài mới tiếp tục nói: “Không đối gạt các người, Tương Tề kế phụ tiền khoa luy luy, không ít nhận nuôi nhân lo lắng đến hần ra tù sau không hiểu được có thể hay không thám thính Tương Tề tin tức, tiến tới quấy rầy của hần thân cha mẹ mà rút lui có trật tự, điểm ấy ta cũng hy vọng các người thận trọng lo lắng, dù sao kia đứa nhỏ đã muốn không thể thừa nhận bị nhân lại lần nữa đuổi về đến đả kích.”

“Ta hiểu được, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm ra cái loại này sự, ta cam đoan!” Mạc Vũ Phi lời thề son sắt.

“Hừ, kia nam nhân tốt nhất thật sự có đâm tới cửa đập phá.” Ôn Duẫn Bân nhướng mày, lại dấu không đi cả người phát ra sát khí. “Ta sẽ không làm cho bất luận kẻ nào đụng đến người nhà ta một cây lông tơ, tiểu tề một khi trở thành con ta, bất luận kẻ nào cảm thương hại hần, ta khiến cho đối phương đời này ăn lao cơm ăn đến tử!”

“Ân, ăn đến tử!” Ôn Gia Tề cảm thấy ba ba nói chuyện khi bộ dáng chân thân khí, hần cũng muốn theo niệm.

Cảm nhận được bọn họ vợ chồng thành ý, viện trưởng rất cục gạt đầu, đáp ứng dẫn bọn hần nhìn Tương Tề.

Bất đồng cho khác viện đồng chung quanh chơi đùa du ngoạn, bọn họ rất nhanh ở phòng đọc tìm được ngồi trên chiếu, Tương Tề đang ở chuyên tâm đọc sách.

“Tương Tề, ngươi lại đây một chút, a di cùng thúc thúc muốn cùng ngươi nói một chút nói.”

Nghe thấy viện trưởng kêu to, Tương Tề buông thư đứng dậy đứng vững, ngưng tức nhìn Ôn Duẫn Bân một nhà ba người, cước bộ cũng không nhúc nhích.

“Thúc thúc, a di hảo.” Trưởng thành sớm tiểu nam hài không mất lễ phép, vẻ mặt cũng không phục thiên chân hoạt bát. “Ta không nghĩ bị nhận nuôi, mời các người nhìn khác đệ đệ, muội muội, bọn họ so với ta càng thích hợp.”

“Nghe ngươi nói như vậy, ta đồ cảm thấy ngươi thích hợp khi ta con.” Đây lời nói ngược lại làm cho Ôn Duẫn Bân thường thức đứa nhỏ này tuổi trẻ mà thành thạo.

“Muội muội?” Ôn Gia Tề có chút mê vông nhìn Tương Tề.

“Là ca ca.” Mạc Vũ Phi ngồi xổm xuống thân nói cho con. “Nhất Tề, hẳn chính là vừa mới kia trương ảnh chụp lý xinh đẹp ca ca nha!”

“Ca ca?” Tiểu tử kia nháo khởi không được tự nhiên. “Không phải, Nhất Tề muốn xinh đẹp muội muội, không phải xinh đẹp ca ca!”

“Ngươi xác định?” Tiếp thu đến thê tử cầu cứu tầm mắt, Ôn Duẫn Bân lập tức lĩnh mệnh bãi bình tiểu gia hỏa này. Hắn ngồi xổm xuống thân, nhìn thẳng con nói: “Ba ba cùng mẹ cũng thích xinh đẹp muội muội, gia gia cùng bà nội cũng thích xinh đẹp muội muội, kia Nhất Tề sẽ không nhân thích lâu!”

Ôn Gia Tề mặt lộ vẻ hoảng sợ, hoàn toàn không hiểu được chính mình trúng quỷ kế. lão ba

“Nhưng là ca ca sẽ không giống nhau, ca ca cùng Nhất Tề giống nhau là nam sinh, ba ba cùng mẹ giống nhau thích, ca ca còn có thể cùng người ngoạn xếp gỗ, ngoạn Cầu Cầu, như thế nào, muốn hay không tán gái muội đổi thành ca ca?”

“Đổi!”

“Ân, thông minh!” Lão hồ li lộ ra đắc ý khuôn mặt tươi cười, vỗ vỗ con mông. “Vậy đi kêu ca ca, muốn hẳn theo chúng ta về nhà.”

“Hảo!”

Thiếp thế chưa thâm tiểu tử kia lập tức đi phía trước hướng, nhưng nửa đường bị chính mình hải mang sẩy, còn không kịp sử xuất hẳn không đâu đích nổi làm nững công phu, trước hết ngã trên mặt đất, đau đến oa oa khóc lớn.

“Đệ đệ ngoạn, đừng khóc, người xem...”

Ôn Duẫn Bân cùng Mạc Vũ Phi nhìn thấy khoảng cách góc gần Tương Tề chạy vội mà đi, nâng dậy Ôn Gia Tề giúp hẳn xoa xoa, lại tề mi lộng nhãn nhãn mặt, đậu hẳn nín khóc mỉm cười.

“Ai, Tương Tề đối đại nhân cảnh giác rất mạnh, thậm chí xưng được với có điểm bài xích, nhưng là đối tuổi so với hẳn nhỏ (tiểu nhân) đứa nhỏ phi thường chiều cổ, là cái bề ngoài xem ra không tốt ở chung, kỳ thật đứa nhỏ nội tâm thiện lương lại yếu ớt.” Viện trưởng cảm thán nói: “Hắn sẽ là tốt ca ca, về phần có thể hay không là tốt con, vậy gặp các người có thể hay không đột phá tâm phòng của hẳn.”

Thấy cảnh này, lại nghe gặp viện trưởng cảm khái, vợ chồng lưỡng càng thêm đau lòng này thiện lương lại thân thể nhấp nhô tiểu nam hài, muốn cho đứa nhỏ này có được hạnh phúc ý niệm trong đầu càng thêm kiên định.

“Tương Tề.”

Nghe thấy Mạc Vũ Phi ôn nhu kêu gọi, Tương Tề lập tức khôi phục lạnh lùng, lui cách Ôn Gia Tề mấy bước xa, nhặt lên ban đầu đang nhìn thư, đến cái tương ứng không để ý tới.

“Tiểu tề.”

Mạc Vũ Phi thử dùng trong trí nhớ hần mẫu thân gọi của hần phương thức kêu hần, Tương Tề có chút kinh ngạc, có chút mê vòng quay đầu lại.

“Tiểu tề, người không nhớ rõ a di sao?” Mạc Vũ Phi đến gần hần, ở ba bước xa khoảng cách dừng lại, không cho hần áp lực quá lớn. “Rất nhiều năm trước, có một lần a di bởi vì rất khó quá, ở công viên lý khóc, là người đi tới an ủi a di, còn đưa ta một cây kẹo que, muốn ta đáp ứng người không thể lại khóc, người nhớ rõ sao?”

“... Không nhớ rõ.”

Tương Tề khó được đáp lại người xa lạ câu hỏi, chỉ vì trừ bỏ dưỡng mẫu chết đi, chưa bao giờ có nhân như vậy hô qua hần, làm cho hần cảm giác được đã lâu thân thiết.

“Nhưng là a di vẫn nhớ rõ người nha!” Mạc Vũ Phi đem con đố lên hai người trong lúc đó. “Hần gọi Ôn Gia Tề, tên lý cũng có một cái tề tự, bởi vì a di hy vọng hần có thể trở thành một cái với người giống nhau thiện lương tri kỷ hảo hữu nhỏ.”

“Theo ta giống nhau?” Hần thanh tú khuôn mặt hiện lên một tia noãn hồng.

“Ân, đại khái là vì a di vẫn tưởng người, cho nên mới sẽ đến đến nơi đây lại gặp người, a di thực thực thích, thực thích người tốt như vậy đứa nhỏ đâu!”

Nàng ôn nhu cười yếu ớt, lẳng lẽ tới gần hần một ít.

“Ta nghĩ, theo người lần đầu tiên chạy tới a di trước mặt, muốn ta đừng khóc thời điểm, cũng đã nhất định làm a di con. Tiểu tề, ta nghĩ làm mẹ người, vĩnh viễn bồi ở bên cạnh người, nếu người không muốn, a di hội thực thương tâm, thực thương tâm, nhưng là a di sẽ không bức người, chỉ biết mỗi ngày theo rất xa, rất xa địa phương đến xem người quá được không, chính là a di thân thể không tốt, quá mệt mỏi khả năng hội sinh bệnh...”

Chắc, ngay cả khổ nhục kế đều dùng tới !

Ôn Duẫn Bân ở một bên nghe, không khỏi bội phục lão bà đại nhân công lực rất cao, nhìn ra được đến tiểu nam hài đã muốn bị nàng một phen khấn thiết lời nói đã động, biểu tình không hề lãnh đạm xa cách, dần dần phóng nhu mâu quang trung còn lộ ra mấy phần không đành lòng.

Từ nhỏ đến lớn, luôn luôn tại hần cường thế dưới sự bảo vệ thê tử, hiểu được hần như thế nào lo lắng chính mình không thể bồi nàng đến lão sau, kiên trì sinh hạ đứa nhỏ, so với hần càng dũng cảm mà đối diện hết thấy, cũng rộng mở ngực mang tiếp nhận tân bằng hữu, thử vượt qua tâm lý bài xích, đến của hần lập ủy phục vụ chỗ làm nghĩa công, ở tuyến đầu đối mặt duy trì của hần nhân tuyến, nghe bọn họ cần, cố gắng làm cho chính mình trở nên càng kiên cường, độc lập.

Này đó chuyển biến, hần nhất nhất xem ở trong mắt.

Nhìn chính mình thê dùng tánh mạng thủ hộ tiểu cô nương, đã muốn trở thành nữ tử có năng lực cho người khác hạnh phúc kiên cường, Ôn Duẫn Bân trong lòng có cảm động, có vui mừng, còn có một tia... không phải tư vị.

Ai, thói quen làm cho lão bà mọi chuyện ý lại, làm nàng trong mắt mạnh nhất anh hùng, hiện tại anh hùng không đất dụng võ, làm cho hần thật là có một chút hoài niệm từ trước thế nào...

“Oa...”

Một trận kinh người tiếng khóc làm cho Ôn Duẫn Bân hoảng sợ.

Hoàn hồn vừa thấy, Tương Tề đã muốn đầu nhập hần lão bà trong lòng khóc lớn, cái kia chuyện gì đều phải vô giúp vui Ôn Gia Tề luyện tiết mẹ, cũng cùng người ta ôm khóc, xem ra sự tình đã muốn thu phục, không cần phải hần lên sân khấu, con lại nhiều một cái.

Bất quá...

Kia hai cái tiểu tử có tất yếu đem người khác lão bà ôm như vậy nhanh sao? Thật sự là càng xem càng chứng mất...

“Uy, đó là lão bà của ta, các người hai cái đừng ôm như vậy nhanh!”

Mắt thấy kháng nghị không có hiệu quả, Ôn Duẫn Bân rõ ràng song chưởng mở ra, tiến lên đem nhất đại hai tiểu toàn ôm ở trước ngực, không để ý viện trưởng đã ở trằng, hung hăng ở ba người hai má hôn ba ba vang, làm cho lão bà đỏ bừng mặt.

“Đừng khóc, muốn hại lòng ta đau tử sao?”

Nghe thấy bên tai truyền đến ngọt ngào lời nói, Mạc Vũ Phi hàm lệ ngẩng đầu, phát hiện tượng phu đang cố gắng muốn cho nàng nín khóc mỉm cười, nàng cười hôn lên tượng phu môi.

“Nhất Tề đáng yêu nhất !” Tiểu tử kia lập tức ghen tranh thủ tình cảm.

“Tuởng theo ta so với đáng yêu, người còn sớm thật sự! Đúng không, lão bà?”

“Ca ca, Nhất Tề đáng yêu nhất ! Đúng hay không?” Tiểu hồ ly lập tức tìm chiến hữu.

“Ách, ân.” Tượng Tề bị này tân đệ đệ hai mắt bắn ra đáng yêu sóng điện điện choáng váng, chỉ có thể mãnh gật đầu.

“Nhất Tề đáng yêu, ca ca cũng đáng yêu.” Mạc Vũ Phi lập tức hướng về mặt ủy khuất lão công giáp thượng vừa hôn. “Ba ba cũng tốt đáng yêu!”

Ba cái lớn nhỏ nam nhân lộ ra ba loại bất đồng tươi cười, tất cả đều hiển cho Ôn gia là quan trọng nhất nữ nhân.

Đây là Mạc Vũ Phi muốn hạnh phúc.

Nàng tin tưởng, cũng sẽ cố gắng, giờ phút này hạnh phúc, sẽ vô hạn kéo dài đến tương lai...

—The End—

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

freezeheart_6200 – vuthungoc – Diên Vĩ

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-phu-duong-dao>